

เรียนรู้อ่านเพื่อรับใช้สังคม

การวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายแปลชุดบุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า
THE ANALYSIS OF CHARACTERS IN TRANSLATED NOVEL
BURUT BURAPA THAMNIAB LANG YAH

TANG QIUYUN

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง)
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

พ.ศ. 2560

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

การวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางทยา

THE ANALYSIS OF CHARACTERS IN TRANSLATED NOVEL

BURUT BURAPA THAMNIAB LANG YAH

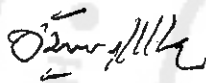
TANG QIUYUN

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ตรวจสอบและอนุมัติให้

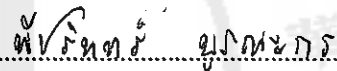
วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง)

- เมื่อวันที่ 5 มีนาคม พ.ศ. 2560

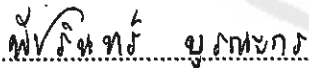
รองศาสตราจารย์ ดร.อัมพร สุขเกษม
ประธานกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

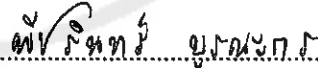
อาจารย์ ดร.พัชรินทร์ บุรณะกร
อาจารย์ที่ปรึกษา

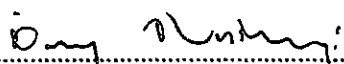
รองศาสตราจารย์ธิดา โมสิกรัตน์
กรรมการ

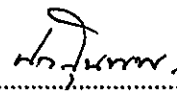
อาจารย์ ดร.พัชรินทร์ บุรณะกร
กรรมการ

อาจารย์ ดร.พัชรินทร์ บุรณะกร
ประธานหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
(การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง)

รองศาสตราจารย์อิสยา จันทรวิทยานุชิต
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์นิก สุนทรชัย
คณบดีคณะศิลปศาสตร์

การวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยง

TANG QIUYUN 586077

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: พชรินทร์ บุรณะกร, Ph.D.

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยง และเพื่อวิเคราะห์บทบาทของตัวละครในนวนิยายแปลชุดบุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยง เล่มที่ 1-5 จำนวน 5 เล่ม ผู้แต่ง ไท่เยียน ผู้แปล ลีหลินลี

ผลการวิจัยด้านลักษณะตัวละครพบว่า 1) ภูมิหลังของตัวละครชาย คือ บทบาทผู้รับใช้จงรักภักดีต่อผู้นำ และในฐานะที่เป็นครอบครัวแสดงให้เห็นถึงสมัยก่อนคนจีนนิยมเป็นครอบครัวใหญ่ สามมีเมียหลายคน ได้ 2) ลักษณะทางกายของตัวละครส่วนมากจะมีรูปร่างสูง หน้าตาดี ผู้หญิงสวยงาม ผู้ชายหล่อ การแต่งกายเรียบร้อย 3) ลักษณะนิสัยของตัวละครผู้ชายเป็นคนที่มีความบุคลิกภาพอย่างดี มีความสามารถเก่งในด้านฝีมือการทำงาน อดทน ขยันขันแข็ง เข้าใจคนอื่น ไม่ทำให้คนอื่นหนักใจมีจิตใจแข็งแรงไม่ยอมแพ้ง่าย และมีน้ำใจช่วยเหลือคนอื่น ไม่ชอบการแย่งชิงอำนาจของราชสำนัก มีความซื่อสัตย์สุจริตต่อผู้นำ เป็นต้น และตัวละครผู้หญิงจะเป็นคนที่มีความสามารถเก่ง กล้าพูดกล้าทำ เป็นตัวของตัวเอง กล้าหาญ ทำสิ่งที่ตนเองอยากทำ จงรักภักดีต่อผู้นำ ทำตามคำสั่งของผู้นำ ฉลาดรอบคอบและมีสติในการทำงาน รู้จักกาลเทศะในสถานการณ์ต่าง ๆ

ด้านบทบาทตัวละครพบว่า 1) บทบาทในครอบครัว ตัวละครผู้ชายในฐานะที่เป็นสามีบรมสังฆสอนภรรยาได้อย่างดีและรักห่วงใยภรรยามาก ในฐานะที่เป็นบิดามีความรักและห่วงใยบุตรมากเมื่อบุตรได้กระทำความผิดบิดาก็จะสั่งสอนลงโทษ ในฐานะที่เป็นบุตรชาย บุตรทำตามคำสั่งของบิดามารดา มีเรื่องอะไรที่บิดามารดาสั่งไว้บุตรก็ปฏิบัติตาม มีความกตัญญูต่อบิดามารดา ในฐานะเพื่อน เป็นเพื่อนที่ช่วยเหลือกัน ตัวละครผู้หญิงจะมีบทบาทในฐานะที่เป็นภรรยา ปฏิบัติหน้าที่ดูแลชีวิตประจำวันของสามีได้อย่างดี เข้าใจสิ่งที่ของสามีทำในฐานะที่เป็นมารดา มีหน้าที่อบรมสั่งสอนบุตรเป็นคนดีทำความดี ปกป้องบุตรและในฐานะเพื่อนได้ช่วยเหลือเพื่อนและไม่ถือตัว 2) บทบาทและโอกาสทางสังคมในการประกอบอาชีพ ผู้ชายนิยมรับใช้กับราชสำนักด้วยความซื่อสัตย์ปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างดี สำหรับวิธีการเรียนความรู้ คือ คนที่อยากจนอยากเรียนต้องไปเรียนด้วยตัวเอง แต่สำหรับคนที่มีฐานะสูงและคนที่รวยจะมีเงินทองเชิญผู้มีความรู้ไปสอนที่บ้าน บทบาทของตัวละครผู้หญิงในการประกอบอาชีพ ผู้หญิงคนที่มีความสามารถจะรับใช้กับราชสำนัก

คำสำคัญ: ตัวละคร นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยง

THE ANALYSIS OF CHARACTERS IN TRANSLATED NOVEL
BURUT BURAPA THAMNIAB LANG YAH

TANG QIUYUN 586077

MASTER OF ARTS (COMMUNICATIVE THAI AS A SECOND LANGUAGE)

THESIS ADVISORY COMMITTEE: PATCHARIN BURANAKORN, Ph.D.

ABSTRACT

This research aimed to analyze the characteristics and the roles of the characters in the translated novel series “The Rankings of Lang Ya (Nirvana in Fire)” (Book 1-5) which were written by Hai Yan and translated by Lee Linli

The research found that the characteristics characters 1) background of the character; as a leader must have royal servants, in the past Chinese people were likely to have a large family, and one husband could have many wives, 2) physical characteristics of the characters were usually tall, good-looking, handsome men, beautiful women, and dressed neatly 3) trait of male characters; a good personality, working skill, diligent, understand others, easy going, mentally strong, never give up, generous, not usurp the authority of the court, honest, and so on. And female characters were the ones who had good abilities: dare to say, confident, brave, royal to the leader's orders, careful, and tactful in different situations.

In term of role of the characters showed that 1) in a family, a husband was the one who preach well wife with love and care. As a father who love and care children when a child has committed an offense, father would teach and punish them. As a son, he would follow the orders of their parents and would not disappoint his parents with gratitude. As a friend, man who help each other. Female had a role as a wife whose duty was to take care well of husband's daily life and understand what their husbands do. As a mother, the role was to teach children to be good and protect them. As a friend, females were helpful and not haughty. 2) the social role, males were eager to serve as a royal duties with integrity. In term of education, poor students had to learn by own self while high status and rich people would have a good master to teach at home. The role of female in having profession, women some worked for royal family.

Keywords: Characters, Translated Series, Burut Burapa (Nirvana in Fire), Thamniab Lang Yah

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี โดยได้รับความกรุณาให้คำปรึกษาและความช่วยเหลือจากอาจารย์ ดร.พัชรินทร์ บุรณะกร ประธานหลักสูตรฯ และอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ซึ่งให้ความรู้ให้คำปรึกษา และให้ข้อเสนอแนะเพื่อการแก้ไขข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ด้วยความเมตตา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของอาจารย์ จึงขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณคณะกรรมการสอบเค้าโครงและสอบป้องกันวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.อัมพร สุขเกษม อาจารย์ ดร.พัชรินทร์ บุรณะกร และรองศาสตราจารย์ธิดา โมสิกรัตน์ ซึ่งได้ให้แนวคิดและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการแก้ไขวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ที่ให้ความช่วยเหลือในด้านการเรียนและการดำรงชีวิตอยู่ในประเทศไทย

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดามารดาที่ให้ความรัก ความห่วงใย และกำลังใจแก่ผู้วิจัยในการมาศึกษาเล่าเรียนในประเทศไทย

สุดท้ายขอขอบคุณเพื่อนนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ทุก ๆ คนที่คอยให้ความช่วยเหลือ โดยเฉพาะนางสาว TIAN RUI ที่คอยให้กำลังใจแก่ผู้วิจัย

TANG QIUYUN

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย	3
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	4
1.5 คำนิยามศัพท์เฉพาะ	4
1.6 วิธีดำเนินการวิจัย	5
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.1 แนวคิดที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์นวนิยาย	8
2.1.1 ความหมายของนวนิยาย	8
2.1.2 องค์ประกอบของนวนิยาย	8
2.2 แนวคิดที่เกี่ยวกับวรรณกรรมแปล	10
2.2.1 ความหมายของวรรณกรรมแปล	10
2.2.2 วิธีการแปลวรรณกรรมจีน	12
2.2.3 ประเภทและลักษณะของวรรณกรรมแปล	14
2.2.4 คุณค่าของวรรณกรรมแปล	15
2.2.5 ประวัติความเป็นมาของการแปลวรรณกรรมจีนในสังคมไทย	16
2.2.6 นวนิยายแปลชุดบุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก	18
2.3 แนวคิดที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์ตัวละคร	19
2.3.1 ความหมายของตัวละคร	19
2.3.2 ความสำคัญของตัวละคร	20
2.3.3 ประเภทของตัวละคร	22

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.3.4 ความหลากหลายของตัวละคร	24
2.3.5 กลวิธีการสร้างตัวละคร	26
2.3.6 ลักษณะนิสัยของตัวละคร	28
2.3.7 บทบาทของตัวละคร	31
2.3.8 การวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยาย	33
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	34
2.4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ลักษณะของตัวละคร	34
2.4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์บทบาทของตัวละคร	37
2.4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายแปล	40
บทที่ 3 การวิเคราะห์ตัวละครจีนในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก	
3.1 การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครที่เป็นผู้นำ	49
3.2 การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครที่เป็นนางในของฮ่องเต้	58
3.3 การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครที่เป็นขุนนาง	62
3.4 การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครที่เป็นผู้รับใช้	92
บทที่ 4 บทบาทและคุณค่าของตัวละครจีนในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก	
4.1 การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครที่เป็นผู้นำ	106
4.2 การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครที่เป็นนางในของฮ่องเต้	112
4.3 การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครที่เป็นขุนนาง	116
4.4 การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครที่เป็นผู้รับใช้	135
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
5.1 สรุปผลการวิจัย	139
5.2 อภิปรายผล	143
5.3 ข้อเสนอแนะ	145
บรรณานุกรม	146
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก เอกสารรับรองคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย	152
ภาคผนวก ข นวนิยายแปลชุดบุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก	153
ประวัติผู้เขียน	156

สารบัญตาราง

ตารางที่

หน้า

1	ชื่อตัวละครเอก (23 ตัว)	47
2	ชื่อตัวละครประกอบ (14 ตัว)	48

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

นวนิยายเป็นรูปแบบหนึ่งของวรรณกรรมมีลักษณะเป็นบันเทิงคดีร้อยแก้วที่กล่าวถึงวิถีชีวิตของมนุษย์ในสังคมอย่างสมจริง นวนิยายมีองค์ประกอบการแต่งที่สำคัญ 6 ด้าน คือ โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉาก ทำนองการแต่ง และความคิดเห็นของผู้แต่ง (ชไมพร พรเพ็ญพิพัฒน์. 2549 : 28) โดยมีตัวละครเป็นส่วนสำคัญที่สุดของนวนิยาย ดังที่ วิภา เสนานาญ กงกะนันท์ (2540 : 5-6) ได้กล่าวว่า “ตัวละครเป็นองค์ประกอบสำคัญที่นวนิยายจะขาดเสียไม่ได้ ตัวละครในนวนิยายโดยทั่วไปเป็นมนุษย์ปุถุชน นวนิยายน้อยเรื่องมีสัตว์เป็นตัวละครเอก มีมนุษย์เป็นตัวประกอบ มนุษย์ในนวนิยายโดยทั่วไปเป็นคนสมมุติ คือ เป็นคนที่ผู้แต่งเสกสรรปั้นสร้างขึ้นมาให้มีลักษณะบุคลิกภาพ และวิถีชีวิตคล้ายมนุษย์ปุถุชนที่ผู้อ่านสัมผัสอยู่ในชีวิตประจำวัน คือ มีพฤติกรรมและภูมิปัญญาที่แสดงให้เห็นอิทธิพลของกิเลส อวิชชา และภาวะแวดล้อมต่าง ๆ เกี่ยวกับลักษณะของคนในสังคมทั้งทางรูปธรรมและนามธรรม” ตัวละครในนวนิยายจึงมีบทบาทสำคัญ จะทำให้ผู้อ่านรับรู้ชีวิตของมนุษย์ได้อย่างสมจริง

ตัวละครปฏิบัติหน้าที่ตามที่นวนิยายกำหนดไว้ และแสดงลักษณะของตัวละครให้ผู้อ่านรับรู้ ดังที่ ธัญญา สังขพันธานนท์ (2539 : 173) ได้กล่าวว่า “ความหมายของตัวละครในวรรณกรรมมีอยู่สองระดับคือ ระดับแรก ตัวละครคือบุคคลหนึ่งที่มีบทบาทในเรื่อง ความหมายระดับที่สองคือ คุณลักษณะของตัวละคร เช่น รูปร่าง หน้าตา หรือคุณสมบัติพิเศษทางศีลธรรม แต่โดยทั่วไปแล้วตัวละครในเรื่องเล่าหมายถึงผู้ที่มีบทบาทในท้องเรื่อง หรือผู้เดินผ่านเนื้อเรื่องและเหตุการณ์ต่าง ๆ นั้นเอง โดยนัยนี้ตัวละครจึงเป็นผู้ที่ทำให้เกิดเรื่องราวขึ้นมานั่นเอง” ซึ่งสอดคล้องกับ ทวีศักดิ์ ญาณประทีป (2537 : 73) กล่าวว่า “ตัวละครคือผู้ที่มีบทบาทในเนื้อเรื่อง ตัวละครจะเป็นคนหรือสมมุติขึ้นเป็นคนที่ได้ (อาจเป็นสัตว์ ต้นไม้ ดอกไม้ สิ่งของ ฯลฯ ที่เป็นตัวละคร คิดและประพฤติอย่างคน) ในนวนิยายและเรื่องสั้น ผู้เขียนจะเป็นผู้ตั้งชื่อ กำหนดรูปร่าง หน้าตา เพศ วัย กำหนดนิสัยใจคอ บุคลิกภาพ กำหนดบทบาทและกำหนดความเป็นไปของตัวละครนั้น ๆ” ตัวละครจึงมีบทบาทสำคัญในนวนิยาย เป็นผู้ที่ทำให้เรื่องราวเกิดขึ้นตามเหตุการณ์ต่าง ๆ

ตัวละครตามบทบาทส่วนมากจะแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ตัวละครสำคัญและตัวละครประกอบ ดังที่ ชไมพร พรเพ็ญพิพัฒน์ (2549 : 29) ได้กล่าวว่า “ตัวละครมีอยู่ 2 ประเภท คือ ตัวละครเอกและตัวละครย่อย ตัวละครเอกทำหน้าที่ดำเนินเรื่องโดยตลอด ส่วนตัวละครย่อยทำหน้าที่เป็นตัวประกอบและเสริมให้ตัวละครเอกเด่นขึ้นมา” และ ทวีศักดิ์ ญาณประทีป (2537 : 101) ยังกล่าวว่า “ตัวละครในเรื่องอาจจำแนกตามความสำคัญของบทบาทในเรื่องได้เป็น 2 ประเภท คือ ตัวละครสำคัญ ได้แก่

ตัวละครที่เกี่ยวข้องพัวพันกับโครงเรื่องมากที่สุดและตัวละครรองซึ่งเป็นตัวประกอบช่วยในการดำเนินเรื่อง ทำให้เรื่องไม่หนักสมองผู้อ่านเกินไป หรือช่วยให้ตัวละครสำคัญเด่นขึ้น”

ในอีกด้านหนึ่ง ตัวละครก็มีลักษณะนิสัยของแต่ละตัว เพื่อจะแสดงออกให้ผู้อ่านได้รับความรู้อย่างสมจริง ดังเช่น กุหลาบ มัลลิกะมาส (2531 : 112) กล่าวถึง “ลักษณะนิสัยของตัวละครว่า “นักเขียนที่ไม่สันทัด จะสร้างตัวละครที่มีลักษณะนิสัยจำเป็นประเภท ๆ ไป ได้แก่ ประเภทร่าเริงสดใส ประเภทหงอยเหงาเฉื่อยชา ประเภทขี้โกรธและประเภทเศร้าเหี่ยวแห้ง ตัวละครจึงมีลักษณะนิสัยอย่างเดียว หรือน้อยอย่าง หากนักเขียนมีฝีมือจะสร้างตัวละครที่มีนิสัยหลายอย่าง หรือหลากหลาย”

สำหรับนวนิยายแปลก็เช่นเดียวกับนวนิยายอื่น ๆ คือ ตัวละครมีลักษณะ บุคลิกภาพและวิถีชีวิตที่เป็นเอกลักษณ์ของคนในสังคมนั้น ๆ นวนิยายแปลเป็นช่องทางในการส่งเสริมให้ผู้อ่านเข้าใจวัฒนธรรมและวิถีความเป็นอยู่ที่สะท้อนภาพของผู้คนจากต่างสังคม เป็นการขยายความรู้และโลกทรรศน์ ตลอดจนจรรู้อำนาจเหตุการณ์และความเปลี่ยนแปลงของโลกที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา (ไพโรจน์ เลิศพิริยกุลม. 2542 : 118) และนวนิยายแปลมีประโยชน์สำคัญ คือ การถ่ายทอดความรู้ซึ่งกันและกัน ดังเช่น กระแสร์ มาลาภรณ์ (2530 : 152-153) ได้กล่าวว่า “การแปลมีความสำคัญมากต่อสังคม จะทำให้แต่ละประเทศได้แลกเปลี่ยนความรู้และวัฒนธรรม เป็นการถ่ายทอดความคิดและความรู้สี่กระหว่างชนชาติต่าง ๆ เมื่อชาติสองชาติมีความสัมพันธ์กันขึ้นและได้เรียนรู้อารยธรรมซึ่งกันและกัน อีกอย่างหนึ่งก็คือ ได้ยกระดับความรู้ของตนโดยเฉพาะ วิชาการ สารคดี ศาสนาธรรม”

นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เป็นนวนิยายที่นิยมอ่านในประเทศจีน มีเรื่องราวที่กล่าวถึงวิถีชีวิตของชาวจีน แสดงภาพสังคมจีนได้อย่างชัดเจน รวมถึงค่านิยมและสถานภาพของคนจีน เป็นต้น นวนิยายเรื่องดังกล่าวจึงได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศหลายภาษารวมถึงภาษาไทย ซึ่งมี ลี หลินลี่ เป็นผู้แปล และได้รับความนิยมจากผู้อ่านชาวไทยจากความโดดเด่นของเนื้อเรื่องและตัวละคร ดังที่ บรรณาธิการ (2558 : คำนำ) กล่าวว่า “บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ดำเนินด้วยเรื่องราวหักเหลี่ยมในราชสำนัก ความลึกลับและยกย่อนไม่แพ้นวนิยายเรื่องใด ทั้งยังแฝงด้วยกลิ่นอายแบบกำลังภายใน ทำให้เรื่องนี้ มีเสน่ห์ที่แปลกใหม่น่าสนใจ” จึงกล่าวได้ว่า นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เป็นวรรณกรรมแปลที่มีคุณค่า” ดังที่ เมย์อวีเจ้อ (2558 : คำนำ) กล่าวว่า

“บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ภายในหล่อหลอมด้วยน้ำใจไมตรี ระหว่างมิตร การแก่งแย่งอำนาจที่เต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือดในราชสำนัก ยังมีความทุกข์โศกที่ไม่อาจหลั่งน้ำตาของหญิงงาม และสิ่งที่ไม่คาดฝันที่พลิกผันมรสุมทั้งหมดนี้ พอดีมีความอ่อนโยนและเมตตาที่อยู่ในส่วนลึกจิตใจของไหญ่เยี่ยงผู้แต่ง และเพราะความรู้สึกเวทนาเห็นใจนี้เอง นวนิยายจึงหลุดพ้นจากท่วงทำนองของตำนานวีรบุรุษโดยทั่วไป กลายเป็นบทกวีคุณภาพที่ทอแสงเจิดจรัสเป็นพิเศษ”

นอกจากนี้ ลี หลินลี่ (2558 : คำนำ) กล่าวว่า “บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า มีสไตล์การเขียนที่ลุ่มลึกของผู้แต่ง การเดินเรื่องที่กระชับเร้าใจ ทำให้ยิ่งแปลยิ่งไม่อยากจะหยุดไม่อยากจะจบรับรองได้ว่า เรื่องนี้จะเป็นอีกหนึ่งในนวนิยายที่สร้างความประทับใจให้แก่ผู้อ่านแน่นอน”

นวนิยายชุดนี้ได้รับรางวัลในประเทศจีน ดังที่ สำนักพิมพ์ เจ้อเจียง (2558 : ออนไลน์) ได้กล่าวว่า นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า เป็นนวนิยายยอดเยี่ยมได้รับรางวัลอันดับที่สอง ด้วยเหตุผลที่ว่า “วรรณกรรมที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาสังคม” และนำไปสร้างเป็นละครโทรทัศน์ในปี พ.ศ. 2559 และได้รับความนิยมจากผู้ชมทั่วประเทศ ตลอดจนได้รับรางวัลอันดับหนึ่งของทีวีซีรีส์จีน และรางวัลทีวีซีรีส์ยอดเยี่ยมของช่องเซี่ยงไฮ้ด้วย

นวนิยายดังกล่าว ได้กล่าวถึงชีวิตความเป็นอยู่ คุณธรรมที่งดงาม ให้ข้อคิดแก่คนรุ่นหลังว่า ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดเมื่อได้พบความยากลำบากควรอดทน ต่อสู้ กระทำสิ่งความดี และเป็นคนดี ซึ่งแนวคิดดังกล่าวจะมีประโยชน์ต่อการปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมของมนุษย์ ดังนั้น ผู้วิจัยในฐานะชาวจีนที่ศึกษาสาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จึงสนใจศึกษาการวิเคราะห์ตัวละครจีนในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า โดยมุ่งเน้นให้คนไทยเข้าใจพฤติกรรม บทบาท ของตัวละครจีนในนวนิยายชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า และทำให้เข้าใจวิถีชีวิตของคนจีนผ่านลักษณะและบทบาทของตัวละครจีนในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า ซึ่งส่งผลให้ผู้อ่านและผู้วิจัยเข้าใจในวิถีชีวิตของมนุษย์ที่แม้จะต่างชาติต่างภาษาและต่างวัฒนธรรมกัน แต่ก็ล้วนแล้วแต่มีความดีงามของการเป็นมนุษย์ร่วมกัน อีกทั้งยังต้องต่อสู้ดิ้นรนอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างเข้าใจกัน และช่วยเหลือกันอีกด้วย

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า
2. เพื่อวิเคราะห์บทบาทของตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า

1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้ใช้กรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

1.3.1 แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์ลักษณะของตัวละคร

ตัวละครคือ ผู้ประกอบพฤติกรรมตามเหตุการณ์ในเรื่อง หรือเป็นผู้ที่ได้รับผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามโครงเรื่อง เป็นสิ่งที่แสดงพฤติกรรมจนเกิดเหตุการณ์ในเรื่อง มี 2 ประเภท คือ ตัวละครเอกและตัวละครประกอบ และยังรวมถึงคุณลักษณะของตัวละคร เช่น รูปร่าง หน้าตา คำพูด หรือคุณสมบัติพิเศษทางศีลธรรม เป็นต้น การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครที่เป็นตัวดำเนินเรื่องราว

ต่าง ๆ ในด้านคุณธรรมและจริยธรรมในการครองชีวิตของแต่ละตัวละคร เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจพฤติกรรม ค่านิยมในการดำเนินชีวิตของตัวละครคนจีนในสังคมจีน บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2539 : 71-72) ในการ พิจารณาลักษณะนิสัยของตัวละคร มีกรอบแนวคิดคือ ตัวละครตัวใดสำคัญแก่นี่เรื่อง มีตัวละคร ตัวใดในเรื่องนั้น ทำให้เนื้อเรื่องได้เป็นไปในทางใด ตัวใดควรถือเป็นตัวเอก ซึ่งผู้ประพันธ์ใช้กลวิธีการ ต่างต่าง ๆ ในการแสดงลักษณะนิสัยของตัวละคร เช่น คำพูดของตัวละครเอก หรืออาศัยตัวละครอื่น พรรณนาลักษณะ อาจเป็นจดหมายมีตัวละครตัวนั้นเขียนถึงตัวละครอีกตัวหนึ่ง หรือกล่าวถึงกิริยา อากาจร โดยไม่บอกให้ชัดแจ้งว่าที่ทำเช่นนั้น ๆ เพราะมีความรู้สึกนึกคิดอย่างไร และยังมีกลวิธีอื่น ๆ อีกหลายประการ

1.3.2 แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์บทบาทของตัวละคร

การวิเคราะห์บทบาทของตัวละคร ก็คือ การวิเคราะห์สถานภาพที่ผู้แต่งกำหนด ตัวละครไว้ และทำตามหน้าที่ที่กำหนดไว้ของตัวละครในนวนิยาย เช่น บทบาทบิดาต่อบุตร มารดาต่อบุตร สามีต่อภรรยา เป็นต้น การกำหนดบทบาทของตัวละครก็เพื่อปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมและการ ดำเนินชีวิตของผู้อ่าน และยังปลูกสำนึกให้ผู้อ่านมองเห็นโลกและชีวิตในแง่มุมใหม่ ๆ และหลากหลาย บุญยเสนอ ตรีวิเศษ (2550 : 163) ได้กล่าวว่า การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครมีสาระสำคัญอยู่ที่ การศึกษาบทบาทของตัวละครในเรื่อง การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครจะต้องนำประสบการณ์และความ เข้าใจต่อชีวิตมนุษย์เป็นเกณฑ์ประกอบการวินิจฉัยด้วย เพราะตัวละครก็คือตัวแทนของมนุษย์ ทั่วไปนั่นเอง โดยสื่อผ่านคำพูด ความคิดและการกระทำของตัวละครในสถานการณ์ต่าง ๆ เมื่อ ตัวละครปฏิบัติหน้าที่

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ชื่อเรื่อง : นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 1 พ.ศ. 2558 เล่มที่ 1-5 จำนวน 5 เล่ม

สำนักพิมพ์ : สยามพริ้นท์

ผู้แต่ง : ไท่เหยียน

ผู้แปล : ลี หลินลี่

1.5 คำนียามศัพท์เฉพาะ

1. นวนิยายชุด หมายถึง นวนิยายที่มีจำนวน 2 เล่มขึ้นไป และแต่งด้วยนักเขียนคนเดียวหรือนักเขียนหลายคน นวนิยายแต่ละเล่มมีการร้อยเรียงเรื่องราวให้ต่อเนื่องกัน และทุกเล่มในนวนิยายชุดจะมีแนวคิดเดียวกัน โครงเรื่องของนวนิยายชุดจะผูกให้ทุกเล่มเป็นเรื่องเดียวกัน โดยมีตัวละครเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน

2. นวนิยายแปล หมายถึง นวนิยายของประเทศอื่นและแปลจากภาษาประเทศนั้นเป็นภาษาของตนเอง ในงานวิจัยนี้เป็นนวนิยายแปลจากนวนิยายภาษาจีนเป็นภาษาไทย
3. ตัวละคร หมายถึง ผู้มีบทบาททำตามหน้าที่ที่กำหนดไว้ในนวนิยาย ปฏิบัติหน้าที่และแสดงลักษณะของตัวละครของแต่ละตัวที่มีพฤติกรรมสมจริง
4. ลักษณะของตัวละคร หมายถึง สถานภาพที่สังคมกำหนดให้บุคคลนั้นต้องปฏิบัติหน้าที่ต่อผู้อื่นและสังคมอย่างไร แสดงออกถึงนิสัย จิตใจ ที่เป็นลักษณะของตัวละครนั้นในนวนิยาย
5. บทบาทของตัวละคร หมายถึง การปฏิบัติตามหน้าที่ของสถานภาพ เช่น เป็นบิดา บทบาทคือต้องเลี้ยงดูลูก เป็นลูก มีบทบาทคือ ต้องกตัญญูดูแลบิดามารดา เป็นครู มีบทบาทคือ สั่งสอนอบรมนักเรียนให้เป็นคนดี

1.6 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนการวิจัยเอกสาร (Documentary research) ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวละครในนวนิยาย เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย
2. ศึกษาประวัติความเป็นมาและองค์ประกอบนวนิยายและนวนิยายชุด
3. ศึกษาและรวบรวมวรรณกรรมที่มีลักษณะเป็นนวนิยายชุด
4. คัดเลือกนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า จำนวน 5 เล่ม
5. วิเคราะห์ลักษณะของตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า
6. วิเคราะห์บทบาทของตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า
7. นำเสนอผลการศึกษาวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เข้าใจสภาพชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมประเพณีจีน ค่านิยมและสภาพสังคมจีนผ่านลักษณะของตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า
2. ทำให้เข้าใจและได้ข้อคิดเกี่ยวกับค่านิยมในการดำเนินชีวิต ด้านการปลูกฝังคุณธรรม และด้านการชี้แนะแนวทางในการดำเนินชีวิต ทำให้ได้เรียนรู้ค่านิยมที่ถูกต้องในการดำเนินชีวิต และเป็นคนที่มีคุณธรรมต่อสังคมผ่านบทบาทของตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า
3. ทำให้รู้และเข้าใจวิถีชีวิตของจีนผ่านการวิเคราะห์ตัวละครจีนในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า ซึ่งส่งผลให้ผู้อ่านและผู้วิจัยเข้าใจในวิถีชีวิตของมนุษย์ที่แม้จะต่างชาติ

ต่างภาษาและต่างวัฒนธรรมกัน แต่ก็ล้วนแล้วแต่มีความดีงามของการเป็นมนุษย์ร่วมกัน อีกทั้งยังต้อง
ต่อสู้ดิ้นรนและอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างเข้าใจกัน และช่วยเหลือกันด้วย

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ตัวละครเงินในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยดังต่อไปนี้

2.1 แนวคิดที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์นวนิยาย

2.1.1 ความหมายของนวนิยาย

2.1.2 องค์ประกอบของนวนิยาย

2.2 แนวคิดที่เกี่ยวกับวรรณกรรมแปล

2.2.1 ความหมายของวรรณกรรมแปล

2.2.2 วิธีการแปลวรรณกรรมจีน

2.2.3 ประเภทและลักษณะของวรรณกรรมแปล

2.2.4 คุณค่าของวรรณกรรมแปล

2.2.5 ประวัติความเป็นมาของการแปลวรรณกรรมจีนในสังคมไทย

2.2.6 นวนิยายแปลชุดบุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา

2.3 แนวคิดที่เกี่ยวกับตัวละคร

2.3.1 ความหมายของตัวละคร

2.3.2 ความสำคัญของตัวละคร

2.3.3 ประเภทของตัวละคร

2.3.4 ความหลากหลายของตัวละคร

2.3.5 กลวิธีการสร้างตัวละคร

2.3.6 ลักษณะนิสัยของตัวละคร

2.3.7 บทบาทของตัวละคร

2.3.8 การวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยาย

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ลักษณะของตัวละคร

2.4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์บทบาทของตัวละคร

2.4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายแปล

2.1 แนวคิดที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์นวนิยาย

นักวิชาการได้นำเสนอความรู้เกี่ยวกับนวนิยายไว้ดังต่อไปนี้

2.1.1 ความหมายของนวนิยาย

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (2556 : 564) ให้ความหมายของนวนิยายว่า นวนิยายเป็นบันเทิงคดีร้อยแก้วซึ่งประกอบด้วยตัวละคร โครงเรื่อง เหตุการณ์และสถานที่ที่ทำให้เนื้อเรื่องมีความสมจริง ขนาดยาวรูปแบบหนึ่ง เช่น เรื่องสี่แผ่นดิน ของ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช เรื่องหญิงคนชั่ว ของ ก. สุรางคนางค์ เรื่องเรือมนุษย์ ของ กฤษณา อโศกสิน ถ้ามีขนาดสั้น เรียกว่า นวนิยายขนาดสั้น เช่น เรื่องดรชนินาง ของอิงอร เรื่องสรอยทอง ของนิมิต ภูมิถาวร

กระทรวงศึกษาธิการและกรมวิชาการ (2543 : 7) กล่าวว่า นวนิยายคืองานเขียนที่มีการผูกเรื่องให้สมจริง แสดงเหตุการณ์พฤติกรรมของตัวละครจำลองจากชีวิตจริงของมนุษย์ในสังคม แต่ใช้กลวิธีการแต่งให้ผู้อ่านเห็นว่าสมมติขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อความบันเทิงแก่ผู้อ่านเป็นประการสำคัญ

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543 : 34) กล่าวว่า นวนิยายเป็นรูปแบบการเขียนบันเทิงคดีอย่างใหม่เช่นเดียวกับเรื่องสั้น แต่ที่ขนาดยาวกว่าเพราะผู้แต่งสามารถกำหนดตัวบุคคล เหตุการณ์และสถานที่ในเรื่องได้โดยไม่จำกัด สุดแต่ผู้แต่งจะเห็นว่าเหมาะสม

ไพโรธ เลิศพิริยกุลม (2542 : 73) กล่าวว่า นวนิยายเป็นคำที่ใช้เรียกรวบรวมวรรณคดีหนึ่งที่มีผู้แต่งขึ้น ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Novel ซึ่งมีลักษณะที่แตกต่างไปจากเรื่องเล่าแบบเดิมบางทีก็เรียกว่า เรื่องสมมติ หรือ เรื่องอ่านเล่นจากหนังสือ

สรุปได้ว่า นวนิยายเป็นบันเทิงคดีร้อยแก้วประเภทหนึ่ง ที่บรรยายชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์มีขนาดยาว ประกอบด้วยตัวละคร โครงเรื่อง เหตุการณ์และสถานที่ สะท้อนปัญหาของสังคม เน้นให้ความเพลิดเพลิน

2.1.2 องค์ประกอบของนวนิยาย

องค์ประกอบสำคัญของนวนิยาย ได้แก่ แก่นเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉากบรรยายภาพ เป็นต้น ซึ่งมีนักวิชาการได้อธิบายดังต่อไปนี้

दनया वंशचन्धय (2542 : 123-126) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของนวนิยายมีดังต่อไปนี้

1. แก่นเรื่อง คือพรรณนาของผู้แต่งที่ได้จากการเฝ้าสังเกตความเป็นไปของมนุษย์และโลก ด้วยสายตาและความคิดที่ลุ่มลึกแล้วถ่ายทอดความคิด และประสบการณ์นั้นสู่ผู้อ่านด้วยวิธีต่าง ๆ ดังนั้น แก่นเรื่องจึงเป็นสิ่งเชื่อมโยงเรื่องทั้งหมดเข้าด้วยกัน ส่วนประกอบต่าง ๆ ถูกสร้างขึ้นเพื่อเสนอแนวคิดที่ผู้แต่งต้องการทั้งสิ้น

2. โครงเรื่อง คือ การผูกเค้าโครงของเหตุการณ์หรือการสร้างเหตุการณ์ เพื่อเป็นแนวให้เนื้อเรื่องดำเนินตามโครงเรื่อง จึงเป็นการสร้างเรื่องอย่างคร่าว ๆ

3. ตัวละคร คือ ผู้ประกอบเหตุการณ์ตามเหตุการณ์ในเรื่อง หรือเป็นผู้ที่ได้รับผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามโครงเรื่อง และไม่จำเป็นที่ตัวละครต้องเป็นคนเสมอไปอาจเป็นสัตว์ ต้นไม้ วัสดุสิ่งของก็ได้ แต่ต้องแสดงพฤติกรรมเยี่ยงมนุษย์

4. บทสนทนา คือ ถ้อยคำที่ตัวละครใช้โต้ตอบกันในเรื่อง บทสนทนาในนวนิยายจึงมีความจำเป็นมากเพราะจะช่วยให้เรื่องสนุกน่าสนใจ และเป็นส่วนที่ทำให้นวนิยายมีลักษณะสมจริงมากยิ่งขึ้น บทสนทนาที่ดีจึงต้องเหมาะสมกับบุคลิกภาพ สภาพแวดล้อม ฐานะทางสังคม เศรษฐกิจ และการศึกษาของตัวละคร และควรมีขนาดสั้นทำให้เข้าใจได้ง่ายและน่าอ่านกว่าบทสนทนายาว

5. ฉาก คือ เวลาและสถานที่ที่กำหนดให้เหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้น ฉากในนวนิยายสร้างขึ้นจากการใช้ถ้อยคำบรรยายหรือพรรณนา เพื่อให้ผู้อ่านวาดมโนภาพตาม ผู้แต่งนวนิยายจะต้องกำหนดไว้ใจว่าเรื่องที่กำลังจะแต่งเป็นเรื่องในสมัยใด เกิดขึ้นที่ไหน ผู้แต่งจึงควรมีความรู้หรือประสบการณ์ทางด้านประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ สังคมวิทยา ฯลฯ

6. บรรยากาศ คือ รายละเอียดในนวนิยายส่วนที่ก่อให้เกิดอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง และเป็นพลังให้เกิดเหตุการณ์ตามโครงเรื่อง บรรยากาศเป็นการใช้ถ้อยคำเพื่อสร้างอารมณ์ความรู้สึก ฉากและบรรยากาศจึงสัมพันธ์กับอารมณ์ เวลา สถานที่ ตัวละครและผู้อ่าน

วิชา เสนานาถ กงกะนันทน์ (2540 : 5) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของนวนิยายมี 3 ข้อ คือ

1. เรื่องราว ในนวนิยายต้องเป็นเรื่องสมมุติ กล่าวคือ เป็นเรื่องและผู้แต่งเนรมิตขึ้นจากจินตนาการ โดยเขียนขึ้นให้ดูราวกับว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง และอาจจะมีส่วนใดส่วนหนึ่งของเรื่องราวในนวนิยายเป็นความจริงอยู่บ้าง

2. ตัวละคร เป็นส่วนประกอบสำคัญ ตัวละครในนวนิยายโดยทั่วไปเป็นมนุษย์ปุถุชน นวนิยายน้อยเรื่องมีสัตว์เป็นตัวละครเอก มีมนุษย์เป็นตัวประกอบ มนุษย์ในนวนิยายโดยทั่วไปเป็นคนสมมุติ คือ เป็นคนที่ผู้แต่งสร้างขึ้นให้มีลักษณะ บุคลิกภาพ และวิถีชีวิตคล้ายมนุษย์ปุถุชนที่ผู้อ่านสัมผัสอยู่ในชีวิตประจำวัน คือ มีพฤติกรรมและภูมิปัญญาที่แสดงให้เห็นอิทธิพลของกิเลส อวิชชา และภาวะแวดล้อมต่าง ๆ ทั้งทางรูปธรรมและนามธรรม

3. ฉาก ในกรณีของฉากในนวนิยาย ผู้แต่งอาจใช้สถานที่จริง หรืออาจสมมุติสถานที่ขึ้นให้ผู้อ่านรู้สึกว่าเป็นสถานที่ที่มีอยู่จริง หรือผสมผสานสถานที่จริงกับสถานที่สมมุติขึ้นให้ดูราวกับเป็นสถานที่ที่มีอยู่จริงทั้งหมดก็ได้ นอกจากเรื่องสถานที่แล้ว เวลาก็เป็นองค์ประกอบอีกส่วนหนึ่งของฉาก เนื่องจากเป็นปัจจัยร่วมกับสถานที่ ในอันที่จะช่วยทำให้เรื่องสมมุติขึ้นดูเหมือนเป็นเรื่องจริง

ไพรธ เลิศพิริยกุลม (2542 : 73) กล่าวว่า นวนิยายโดยทั่วไปจะมองค์ประกอบสำคัญ 6 ประการดังนี้

1. เนื้อเรื่อง ต้องมีเนื้อหาของเรื่องที่จะนำมาเขียน มีแก่นของเรื่อง มีสาระของเรื่อง ตลอดจนความเหมาะสมมีเหตุมีผลในการดำเนินเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ
2. ฉาก หมายถึง การเขียนที่ก่อให้เกิดมโนภาพแก่ผู้อ่านจนเกิดความเข้าใจอย่างแจ่มชัด เพื่อให้การดำเนินเรื่องเป็นไปอย่างต่อเนื่องสัมพันธ์กันโดยตลอด ทำให้เกิดความสมบูรณ์เมื่ออ่านแล้วจะทำให้เกิดอารมณ์และมโนภาพตามไปได้ทันที เช่น ภาพความขัดแย้ง สงคราม ความอดอยาก การตื่นกลัว เป็นต้น
3. โครงเรื่อง หมายถึง การจัดลำดับเรื่องไว้เป็นขั้นตอน การปล่อยตัวละคร การผูกเรื่อง การเรียงเหตุการณ์ การขึ้นต้น การจบเรื่อง
4. ความคิดหรือทัศนะของผู้แต่ง หมายถึง ข้อคิดหลักอย่างใดอย่างหนึ่งที่แฝงไว้ในนวนิยายแต่ละเรื่อง ข้อคิดหรือแนวคิดดังกล่าว ผู้เขียนอาจเสนอโดยเขียนลงไปเลย ให้ตัวละครเป็นคนพูดหรือจะให้ผู้อ่านได้เห็นเองอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ ส่วนการเสนอแนวคิดผู้แต่งจะใช้เทคนิคตามวิธีการของผู้แตงนวนิยายแต่ละคน
5. การสร้างตัวละคร หมายถึง การสร้างลักษณะนิสัยของตัวละคร แต่ละตัวให้เกิดความเด่นชัด เหมาะสมกับท้องเรื่อง การสร้างลักษณะนิสัยตัวละครนี้อาจสร้างได้หลายแบบ
6. การปิดเรื่อง หมายถึง ตอนจบของเรื่อง ผู้แตงนวนิยายจะกำหนดไว้เลยว่าจะปิดเรื่องอย่างไร จะเลือกเอาแบบพลิกความคาดหมาย แบบโศกนาฏกรรม หรือแบบสุขนานกรรม ขึ้นอยู่กับการวางโครงเรื่องจะปิดเรื่องด้วยวิธีใด

จากการศึกษาวิธีการและทำนองแตงนวนิยาย สรุปได้ว่า องค์ประกอบสำคัญของนวนิยายมีแนวคิดแก่นเรื่อง โครงเรื่องและเนื้อเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉาก ความคิดหรือทัศนะของผู้แตง การสร้างตัวละคร การปิดเรื่อง และบรรยากาศ

2.2 แนวคิดที่เกี่ยวข้องวรรณกรรมแปล

วรรณกรรมแปลมีความสำคัญในการถ่ายทอดความรู้จากประเทศอื่นมาให้คนอีกประเทศหนึ่งรับรู้ งานแปลของวรรณกรรมมีประเภทตำราวิชาการต่าง ๆ สารคดี บันเทิงคดี เรื่องสั้น บทละครพูด ฯลฯ บทความ ปาฐกถา ตลอดจนคำขวัญ คำประกาศ โฆษณาต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งมีนักวิชาการได้กล่าวถึงดังต่อไปนี้

2.2.1 ความหมายของวรรณกรรมแปล

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (2556 : 764) ได้กล่าวถึงการแปล คือ การถ่ายทอดความหมายจากภาษาหนึ่งมาเป็นอีกภาษาหนึ่ง ทำให้เข้าใจความหมาย ดังนี้

1. แปลโดยอรรถ หมายถึงแปลตามเนื้อความ แปลตามอรรถ
2. แปลตามตัว หมายถึงแปลตามตัวอักษรหรือคำพูดเป็นคำ ๆ ไป
3. แปลตามเนื้อความ หมายถึงแปลเอาความ แปลตามอรรถหรือแปลโดยอรรถ
4. แปลตามพยัญชนะ หมายถึงแปลตามตัวอักษร แปลความหมายของคำอย่าง

ตรงไปตรงมาคำต่อคำ

5. แปลตามอรรถ หมายถึงแปลตามเนื้อความ
6. แปลยกศัพท์ หมายถึงยกคำบาลีขึ้นมาแปลเป็นไทยไปทีละคำ
7. แปลร้อย หมายถึงแปลเอาความโดยยกศัพท์บาลีมาคั่นไว้
8. แปลเอาความ หมายถึงแปลภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่งโดยถือความหมายเป็น

สำคัญ

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543 : 313-319) กล่าวว่า วรรณกรรมแปล คืองานเขียนที่ผู้เขียนนำเรื่องราวจากภาษาหนึ่งมาถ่ายทอดเป็นอีกภาษาหนึ่ง โดยรักษาเนื้อเรื่องหรือใจความให้ใกล้เคียงกับภาษาเดิมมากที่สุด ส่วนใหญ่เรื่องที่ยืมแปลกันในยุคต้น ๆ นี้จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการผจญภัย วรรณกรรมแปลที่เป็นเรื่องของชนชาติต่าง ๆ แต่คนไทยแปลผ่านจากต้นฉบับมาเป็นภาษาไทยที่น่าสนใจ การแปลวรรณกรรมประเภทบันเทิงคดีจากภาษาตะวันตกของไทยน่าจะเริ่มขึ้นในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อพระยาสุรินทราชาใช้นามปากกาว่า “แม่วัน” นำนวนิยายเรื่อง Vendetta ของ Marie Corelli มาแปลเป็นนวนิยายแปลเรื่องแรกของไทยคือเรื่อง “ความพยาบาท” และนำไปลงพิมพ์ในหนังสือ “ลัทธิวิทยา” ในปี พ.ศ. 2543 เพราะหลังจากที่นิตยสารลัทธิวิทยา ลงพิมพ์นวนิยายแปลเรื่องแรกของไทยแล้วก็มีผลทำให้เกิดความนิยมจากผู้อ่านและผู้แปลอย่างกว้างขวางเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ส่วนวรรณกรรมแปลของไทยที่แปลจากภาษาจีนโดยตรงนั้น เริ่มต้นในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช โดยโปรดเกล้าฯ ให้พระเจ้าหลานเธอกรมพระราชวังหลัง ทรงอำนวยการแปลเรื่อง ไซฮั่น และเจ้าพระยาพระคลังอำนวยการแปลเรื่อง สามก๊ก

ไพโรธ เลิศพิริยกุล (2542 : 118) กล่าวว่า การแปล หมายถึงการถ่ายทอดความหมายจากภาษาหนึ่งมาเป็นอีกภาษาหนึ่ง โดยรักษาเนื้อหาใจความให้ใกล้เคียงภาษาเดิมมากที่สุดเท่าที่จะทำได้และถ่ายทอดความรู้และวัฒนธรรมของชาติหนึ่งไปสู่อีกชาติหนึ่ง เป็นการขยายความรู้และโลกทรรศน์ การแปลวรรณกรรมภาษาอื่นมาเป็นภาษาของตนเองจะทำให้ประชาชนในชาติได้อ่าน ได้รับรู้ข่าวสาร ได้ติดตามความรู้ทุก ๆ ด้าน

กรมวิชาการ (2533 : 9) กล่าวว่า การแปลภาษาต่างชาติออกเป็นภาษาประจำชาติคือ การนำถ้อยคำของภาษาประจำชาติมาใช้แทนภาษาต่างชาติโดยให้ความหมายตรงหรือเทียบเท่ากับ

ภาษาต่างชาตินั้น การแปลหนังสือภาษาต่างชาตออกเป็นภาษาไทยย่อมถือว่าเป็นศิลปะสำคัญอย่างหนึ่งในการใช้ภาษา

สรุปได้ว่า วรรณกรรมแปลก็คือ แปลงานเขียนของผู้เขียนจากภาษาหนึ่งเป็นภาษาต่างประเทศ เพื่อถ่ายทอดความรู้ โดยมีเนื้อหาใกล้เคียงกับภาษาเดิมมากที่สุด เนื่องจากการพัฒนาของสังคม วรรณกรรมแปลมีมากขึ้นเรื่อย ๆ และเป็นที่ยอมรับของบุคคลทั่วโลก การแปลวรรณกรรมแตกต่างจากการเขียนหนังสือ เพราะการแต่งหนังสือ ผู้แต่งหรือผู้เขียนใช้วิธีการของตนเอง เขียนเรื่องเรียบเรียงความรู้ความนึกคิดออกมาเป็นภาษาเขียนที่ถูกต้อง ตามระเบียบวิธีการแต่งวรรณกรรมแต่ละชนิด ส่วนการแปลนั้น ผู้แปลจะต้องชำนาญภาษาของตนเองแล้ว ยังต้องรู้ภาษาตลอดจนความรู้เรื่องที่จะแปลและความรู้อื่น ๆ เพิ่มเติมด้วย วรรณกรรมแปลจากภาษาอื่นเป็นภาษาไทยทำให้ผู้อ่านชาวไทยได้รู้จักโลกและสังคมของชาติอื่น

2.2.2 วิธีการแปลวรรณกรรมจีน

ไพโรธ เลิศพิริยกุล (2542 : 122-123) กล่าวว่า การแปลวรรณกรรมจีน นิยมแปลอยู่ 2 วิธี คือ แปลแล้วเรียบเรียงและแปลแบบแปลงเรื่อง

1) การแปลแล้วเรียบเรียง เริ่มในสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก โดยพระองค์มีพระราชประสงค์จะให้แปลพงศาวดารจีน จึงมอบหมายให้เจ้าพระยาพระคลังเป็นผู้อำนวยการแปลเรื่อง สามก๊ก และสมเด็จพระเจ้าหลานเธอ กรมพระราชวังหลัง ทรงอำนวยการแปลและเรียบเรียงเรื่อง ไชยฮั่น

การแปลแล้วเรียบเรียงวรรณกรรมจีนนี้ แม้จะเริ่มตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 1 มาแล้วก็ตามแต่วิธีการแปลแบบนี้ยังใช้มาจนปัจจุบัน เพราะยังนิยมกันว่าเหมาะสมดี เพียงแต่ปัจจุบันผู้แปลเรื่องจีนไม่ตั้งเป็นคณะบุคคลเหมือนสมัยก่อน จากการสัมภาษณ์นักแปลที่มีชื่อเสียงของไทยขณะนี้ คือ ว.ณ เมืองลุง และ น. นพรัตน์ ที่ขวัญดี รักพงษ์ ได้ศึกษาเกี่ยวกับวรรณกรรมจีนก็ได้รับการยืนยันสอดคล้องกันว่ายังใช้วิธีเรียบเรียง

ในด้านเทคนิคการแปล เนื่องจากในระยะหลังเรื่องจีนมีผู้นิยมนำมาอ่านมากขึ้น ผู้แปลที่มีชื่อเสียงมีน้อยคน จึงแปลป้อนตลาดไม่ทันกับความต้องการของผู้อ่าน ต้องคิดหาเครื่องมือช่วยแปลหรือหาวิธีที่จะให้แปลได้รวดเร็ว เช่น ว.ณ เมืองลุง ใช้เครื่องมือเข้าช่วย และใช้วิธีการแปลแบบสหประชาชาติ โดยเมื่อกวาดสายตาดูข้อความในภาษาจีน ก็แปลปากเปล่าอัดลงในเทปทันที แล้วจึงส่งเทปไปให้ทางสำนักพิมพ์ถอดข้อความเอาเองอีกทีหนึ่ง

2) การแปลแบบแปลงเรื่อง การแปลแบบแปลงเรื่องนี้อาจใช้คลุมไปอย่างกว้าง ๆ จนถึงปลอมเรื่องด้วยก็ได้ การแปลงเรื่องจีนทำมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 6 แล้ว เพราะช่วงนั้นมีการแปลเรื่องจีนลงในวารสารและหนังสือพิมพ์กันมาก คนก็ติดตามอ่านมากเช่นกัน จึงมีนักแปลหรือนักแปลงเรื่องจีนเกิดขึ้นและทำได้ดีด้วย เรื่องจีนที่แปลงได้ดีที่สุดในสมัยนั้นมี 2 เรื่อง คือ เรื่อง ชั้นบอเหมา ของ

ฮ่านเลียง โชประการ และเรื่อง เจงฮองเฮา ของเจ๊กมัน ทั้งสองเรื่องนี้ แม่ ว.ณ เมืองลุง นักแปลเรื่องสั้นดังของไทย ก็ยังกล่าวยกย่องว่า เขียนได้แปลกและสนุก มีลักษณะไทยปนจีน ใช้ชื่อเมืองและชื่อกษัตริย์ในสมัยเสียดก๊กได้อย่างถูกต้อง แต่ตัวละครอื่นนั้นเป็นอีกแนวหนึ่ง การที่จะสืบค้นเรื่องจีนแปลเพื่อนำมาศึกษา จะทำได้ค่อนข้างยาก ผู้ประพันธ์ไม่ประสงค์จะเปิดเผยให้ผู้อ่านรู้ เพราะกลัวจะเสื่อมความนิยม เพียงรู้ว่าในตลาดหนังสือนวนิยายจีนมีเรื่องแปลอยู่จำนวนหนึ่ง แต่จะมากน้อยเท่าใดไม่อาจคาดคะเนได้

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543 : 321-322) กล่าวว่า สำหรับวิธีการต่าง ๆ ที่ใช้ในแปลวรรณกรรมมีลักษณะที่สังเกตเห็นได้อยู่ 3 วิธี คือ

1. แปลตรงตามต้นฉบับ เป็นการแปลโดยการถอดความตามตัวอักษรประเภทคำต่อคำ หรือประโยคต่อประโยค คือแปลโดยเอาเนื้อหาทั้งหมดหรือเกือบหมดมีอยู่ 2 ระดับ คือ

1.1 ใช้วิธีแปลมาโดยตรง เช่น เรื่อง โลเกียชน ของประมุข อุณทรูป แปลมาจาก Tortilla Flat ของ Steibeck และ เรื่องขุนคลัง ของ “อมราวดี” แปลมาจากเรื่อง The Sorrows of Satan ของ Marie Corelli เป็นต้น

1.2 ใช้วิธีดัดแปลงจากต้นเรื่องเดิม ดังเช่นเรื่องก่อนอุษาสาง ของพนมเทียน จะคล้ายกับ The Sorrows of Satan ของ Marie Corelli เรื่องวันปีใหม่ของ “วรรณศิริ” จะคล้ายกับเรื่อง Silas Marner เป็นต้น

2. แปลและเรียบเรียง เป็นการแปลโดยรักษาเนื้อหาความส่วนใหญ่หรือใจความสำคัญของต้นฉบับ ซึ่งเป็นโครงเรื่องละเอียดไว้แล้วเสริมแต่งข้อความบางตอนเข้าไปเพื่อให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมและรสนิยมของผู้แปลและผู้อ่านวรรณกรรมแปล เช่น เรื่องพิศวาส และเรื่องเงา ของทมยันตี อาจเทียบได้กับเรื่อง Ziska และ The Sorrows of Satan ของ Marie Corelli เป็นต้น วรรณกรรมแปลประเภทนี้ จะมีข้อดีในด้านการให้รรถรสแก่ผู้อ่าน แต่ก็มีข้อเสียตรงที่ไม่ตรงกับอุดมคติหรือหลักการแปลที่ดี ที่มุ่งให้ผู้แปลใช้ภาษาถ่ายทอดเนื้อความให้ตรงตามต้นฉบับ ห้ามตัดหรือต่อเติมเสริมความใด ๆ ทั้งสิ้น

3. แปลเอาความ เป็นการแปลโดยรักษาแต่เนื้อหาความสำคัญไว้ หรือเอาแต่โครงเรื่องมา ผู้แปลอาจจัดลำดับเนื้อเรื่องใหม่ หรือเปลี่ยนแปลงเนื้อหาบางตอนเสียใหม่ได้ตามความเหมาะสม เช่น เรื่องไฟแดง เรื่องหลายชีวิตของ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช อาจได้เค้าโครงเรื่องมาจาก ตอนคามิลโล ของกิโวันนี กูเรซี เป็นต้น วรรณกรรมแปลชนิดนี้ มักไม่ค่อยได้รับความนิยมจากผู้อ่านมากนัก เพราะมีข้อเสียอยู่ตรงที่ว่า ผู้แปลมักไม่ค่อยรักษาเนื้อเรื่องเดิมไว้ให้อยู่ครบถ้วนนั่นเอง

ปัญญา บริสุทธิ์ (2533 : 136) กล่าวว่า ตามทฤษฎีการแปล กระบวนการในการแปลประกอบด้วยความเข้าใจในตัวต้นฉบับ รู้จักจำแนกแยกแยะรูปแบบทางด้านภาษา และอธิบาย

ความคิดที่เข้าใจและความรู้สึกออกมาเป็นอีกภาษาหนึ่ง ทฤษฎีนี้ใช้ได้ทั้งในการแปลภาษาพูด งานแปลในที่ประชุม และการแปลจากงานเขียน งานพิมพ์ต่าง ๆ เช่น นวนิยาย นิทาน นิยาย เป็นต้น

สรุปได้ว่า วิธีการแปลวรรณกรรมมีหลายวิธี แต่การแปลวรรณกรรมต้องเข้าใจเนื้อเรื่องของ ฉบับเดิมก่อนแล้วจะใช้ภาษาอื่นมาอธิบายความหมาย เรียบเรียงประโยคตามความหมายของต้นฉบับ วิธีการแปลวรรณกรรมที่หลากหลายจะทำให้คนทั่วโลกได้รับความรู้ของประเทศอื่นและได้เข้าใจ วัฒนธรรมของประเทศอื่นมากยิ่งขึ้น

2.2.3 ประเภทและลักษณะของวรรณกรรมแปล

วรรณกรรมแปลได้แบ่งเป็นหลาย ๆ ด้าน การแบ่งประเภทของวรรณกรรมแปล มีนักวิชาการได้แบ่งเป็นดังต่อไปนี้

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543 : 322-324) กล่าวว่า วรรณกรรมแปลที่มีปรากฏอยู่ใน วงการวรรณกรรมปัจจุบัน ทั้งที่แปลมาจากภาษาตะวันตกและภาษาตะวันออกมาเป็นภาษาไทย และ ที่แปลจากภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศนั้น สามารถแยกประเภทวรรณกรรมแปลตามจุดมุ่งหมาย และรูปแบบการเขียนออกได้เป็น 3 ประเภท คือ

1. สารคดี การแปลสารคดีนั้นส่วนใหญ่เป็นการแปลพจนานุกรม หรือคอลัมน์ต่าง ๆ ที่มีขนาดสั้น หรือถ้าเป็นขนาดยาวผู้แปลก็มักจะใช้วิธีแบ่งแปลเป็นตอน ๆ แล้วลงพิมพ์ในนิตยสาร วารสารต่าง ๆ การแปลสารคดีนี้ ผู้แปลมักใช้วิธีแปลแบบเก็บความ หรือแปลและเรียบเรียงมากกว่าจะเป็นการแปลแบบตรงตัวตามต้นฉบับเดิม ทั้งนี้เป็นเพราะว่าผู้แปลต้องการให้ผู้อ่านเกิดอรรถรสในการ อ่านด้วยนั่นเอง

2. บันเทิงคดี การแปลเรื่องนี้ ได้แก่การแปลเรื่องสั้น นวนิยายและบทละครพูด การแปลเรื่องบันเทิงคดี นิยมทำอยู่ 2 วิธีคือ วิธีที่หนึ่งใช้วิธีแปลและลงพิมพ์เป็นตอน ๆ ติดต่อกันใน นิตยสาร วารสาร เมื่อลงเรื่องจบแล้วจึงรวมพิมพ์เป็นเล่มในเวลาต่อมา ส่วนอีกวิธีใช้วิธีรวมพิมพ์เป็น เล่มเลย การแปลบันเทิงคดีนี้ค่อนข้างจะได้รับความสนใจทั้งจากนักเขียนและผู้อ่านมากกว่า วรรณกรรมแปลประเภทอื่น ๆ นักแปลที่มีชื่อเสียง ได้แก่ สันตสิริ ซึ่งนิยามแปลเรื่องของ Pearl S. Buck อมราวดี นิยามแปลเรื่องของ Marie Corelli เป็นต้น สำหรับนักแปลที่มีชื่อคนอื่น ๆ ซึ่งนิยามแปล งานของนักเขียน ทั้ง ๆ ไป ได้แก่ นิดา เนื่องน้อย ศรัทธา อ. สนิทวงศ์ อ. สายสุวรรณ์ และ ปารมิตา เป็นต้น

3. ตำรา การแปลตำรามักจัดทำกันในวงแคบ ๆ เพื่อเอาไปใช้ในแง่วิชาการเป็นส่วน ใหญ่ นอกจากนี้ ภาษาที่ใช้แปลก็ขึ้นอยู่กับความสามารถเฉพาะตัวของผู้แปลแต่ละคนและขึ้นอยู่กับ วงการวิชาการนั้น ๆ อีกด้วย วรรณกรรมแปลประเภทนี้จึงไม่ค่อยได้รับความนิยมจากผู้อ่านมากนัก

กรมวิชาการ (2533 : 9) กล่าวว่า วรรณกรรมแปลแบ่งออกเป็นประเภทความเรียง และประเภทโคลงกลอน ประเภทความเรียงนั้น ปัจจุบันมักเรียกว่าร้อยแก้ว ซึ่งคำนี้แต่เดิมหมายถึง

ความเรียงแปลกลับไปกับบาลีคาถา ความเรียงนั้น ได้แก่ ตำราวิชาการต่าง ๆ สารคดี บันเทิงคดี (นิทาน นวนิยาย เรื่องสั้น บทละครพูด ฯลฯ) บทความ ปาฐกถา ตลอดจนคำขวัญ คำประกาศ โฆษณาต่าง ๆ เป็นต้น

สรุปได้ว่า การแปลวรรณกรรมจะสามารถแบ่งเป็น ตำราวิชาการ สารคดี บันเทิงคดี บทความ ปาฐกถา ตลอดจนคำขวัญ คำประกาศ และโฆษณาต่าง ๆ

2.2.4 คุณค่าของวรรณกรรมแปล

วรรณกรรมแปลมีคุณค่าต่อสังคมเป็นอย่างมาก ทำให้ประชาชนในชาติได้ได้รับรู้ข่าวสาร ได้ติดตามความรู้ทุก ๆ ด้าน และรู้เท่าทันเหตุการณ์ ตลอดจนความเปลี่ยนแปลงของโลก ซึ่งเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา โดยมีนักวิชาการได้ให้ความคิดเห็นดังต่อไปนี้

วัลยา วิวัฒน์ศร (2547 : 9) กล่าวว่า การแปลมีคุณค่าต่อสังคม การแปลหรือการถ่ายทอดความหมายนอกจากความรู้ด้านภาษาแล้ว ผู้แปลยังต้องมีความรู้ด้านเนื้อหาและจะสามารถถ่ายทอดความรู้บริบททางสังคม วัฒนธรรมให้ต่างชาติดีรับรู้

อุดม รุ่งเรืองศรี (2544 : 20-21) ได้กล่าวว่า การแปลนวนิยาย วรรณกรรมต่างประเทศโดยตรง จะทำให้ผู้อ่านได้รับความคิด ความบันเทิงได้ และยังได้รับความรู้เกี่ยวกับวิทยาการหรือความคิดใหม่ ๆ ที่พวกเขาเผยแพร่ออกมา ในหมู่นักแปลนวนิยายกำลังภายในของจีนมีจำนวนมหาศาลยิ่ง และได้รับความนิยมเป็นอย่างยิ่ง

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543 : 319) กล่าวว่า ผู้แปลนวนิยายปัจจุบันส่วนใหญ่มักจะเลือกนวนิยายตามความต้องการของตลาดมากกว่า และมักจะแปลนวนิยายที่กำลังเป็นที่นิยมในต่างประเทศ ทำให้เกิดปัญหาการแข่งขันแปลเพื่อการค้า จะทำให้ผู้อ่านได้เปรียบเทียบและเลือกซื้อเรื่องของผู้แปลที่มีสำนวนเข้าใจหรือสามารถดึงดูดความสนใจผู้อ่านได้ สำคัญที่สุดก็คือทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้ ความเปลี่ยนแปลงของโลก

ไพโรธ เลิศพิริยกุล (2542 : 118) กล่าวว่า การแปลมีคุณค่าในการถ่ายทอดทั้งความรู้ เทคโนโลยี และวัฒนธรรมของชาติหนึ่งไปสู่อีกชาติหนึ่งให้ผู้อ่าน เป็นการขยายความรู้และโลกทรรศน์ การแปลนวนิยายภาษาอื่นมาเป็นภาษาของตนเองจะทำให้ประชาชนในชาติได้อ่าน ได้รับรู้ข่าวสาร ได้ติดตามความรู้ทุก ๆ ด้าน และรู้เท่าทันเหตุการณ์ ตลอดจนความเปลี่ยนแปลงของโลก ซึ่งเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา

กระแสร มาลาภรณ์ (2530 : 152-153) ได้กล่าวว่า การแปลมีความสำคัญมากต่อสังคม จะทำให้แต่ละประเทศได้แลกเปลี่ยนความรู้และวัฒนธรรม เป็นการถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกระหว่างชนชาติต่าง ๆ เมื่อชาติสองชาติมีความสัมพันธ์กันขึ้นและได้เรียนรู้อารยธรรมซึ่งกันและกัน อีกอย่างหนึ่งก็คือ ได้ยกระดับความรู้ของตนโดยเฉพาะวิชาการ สารคดี ศาสนาธรรม

สรุปได้ว่า วรรณกรรมแปลมีคุณค่าถ่ายทอดวัฒนธรรมของประเทศอื่นให้ผู้อ่านรับรู้ความรู้ การแปลวรรณกรรมเป็นภาษาแม่ของตนเองจะได้อ่านรู้เรื่อง และทำให้ประชาชนได้ติดตามความรู้ ของประเทศอื่น ได้รับรู้ความเปลี่ยนแปลงของโลกด้วย

2.2.5 ประวัติความเป็นมาของการแปลวรรณกรรมจีนในสังคมไทย

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543 : 314-318) กล่าวว่า วรรณกรรมแปลของไทยที่แปลจาก ภาษาจีนโดยตรงนั้นเริ่มขึ้นในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช โดย โปรตเกล้า ๆ ให้พระเจ้าหลานเธอกรมพระราชวังหลัง ทรงอำนวยการแปลเรื่อง ไซฮั่น และเจ้าพระยา พระคลังอำนวยการแปลเรื่อง สามก๊ก วรรณกรรมแปลในยุคนี้จะเป็นงานที่มีคุณภาพมากเพราะ ประณีตทั้งสำนวนโวหารและเนื้อหา เนื่องจากให้นักปราชญ์จีนเป็นผู้แปลจากภาษาจีนเป็นภาษาไทย และให้นักปราชญ์ไทยทำหน้าที่เรียบเรียงให้เป็นภาษาไทยที่สละสลวย อีกทอดหนึ่งในช่วงรัชกาลที่ 1 ถึงรัชกาลที่ 5 การแปลวรรณกรรมจากต้นฉบับภาษาจีนมักนิยมแปลเรื่องจีนที่เป็นพงศาวดารและเรื่อง อิงพงศาวดาร เช่น เรื่องห้องสิน ตังฮั่น หงอโต๋ และซุยกัง โดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญคือเพื่อให้เป็นเครื่อง ประเทืองใจแก่ผู้อ่าน นอกจากนี้ก็อาจเพื่อประโยชน์อื่น ๆ ด้วย เช่น ใช้อ่านเพื่อจะได้ความรู้เกี่ยวกับ เรื่องการศึกษาสังคม เป็นต้น

ในสมัยราชกาลที่ 6 กล่าวได้ว่าเป็นยุคที่วรรณกรรมแปลเฟื่องฟูมากที่สุด โดยเฉพาะ วรรณกรรมแปลที่แปลจากภาษาจีนได้รับความนิยมจากผู้อ่านในสมัยนั้นมากพอ ๆ กับความนิยมอ่าน วรรณกรรมแปลจากภาษาตะวันตก เพราะหนังสือพิมพ์รายเดือนและรายวันหลายฉบับถือเป็น ธรรมเนียมกันว่าจะต้องมีเรื่องจีน หรือเรื่องแปลจากภาษาจีนตีพิมพ์ไว้ อย่างน้อยฉบับละ 1 เรื่อง เพื่อ ดึงดูดใจประชาชนให้ซื้อหนังสืออ่าน แต่การแปลวรรณกรรมในยุคนี้ได้เปลี่ยนรูปแบบไปจากแนวเดิม บ้างเล็กน้อย นอกจากนี้การแปลวรรณกรรมจีนในยุคนี้ยังมีลักษณะต่างไปจากเดิมอีกด้วย คือ แทนที่ ผู้แปลจะแปลเรื่องจีนจากต้นฉบับภาษาจีนอย่างการแปลในสมัยรัชกาลที่ 1 ถึงรัชกาลที่ 5 นั้น ผู้แปล บางคนก็หันมาแปลวรรณกรรมจีนจากต้นฉบับภาษาอังกฤษแทน ทั้งนี้คงเป็นเพราะว่าผู้แปลบางคน ไม่มีความรู้ภาษาจีนดีพอ จึงนำต้นฉบับเรื่องประเภทพงศาวดารจีนที่มีผู้แปลเป็นภาษาอังกฤษมา ถ่ายทอดเป็นภาษาไทยอีกทอดหนึ่ง เช่น เรื่อง นางพญาของไทเฮา ของ น.ม.ส. เป็นต้น

ในสมัยรัชกาลที่ 8 การแปลวรรณกรรมจีนได้เปลี่ยนแนวนิยมจากการแปลเรื่อง พงศาวดารหรืออิงพงศาวดารมาเป็นการแปลนวนิยายจีนและเรื่องสั้นของจีน โดยเริ่มจากการที่สันตสิริ นำวรรณกรรมประเภทนวนิยายของจีนเรื่อง “The First Wife” ของ Pearl S. Buck มาแปลเป็น ภาษาไทย ชื่อว่าเรื่อง “เมียหลวง” ใน พ.ศ. 2475 ขึ้นเป็นครั้งแรก และต่อจากนั้นก็แปลเรื่องอื่น ๆ ตามมาอีกหลายเรื่อง เช่น หัวอกแม่ สายโลหิต บ้านแตก เป็นต้น ซึ่งเป็นเรื่องที่ เฟิร์ล เอส. บัค ได้รับ รางวัลพูลิเซอร์ และสันตสิริแปล และพิมพ์ครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2494

ในยุคปัจจุบันนี้ นอกจากไทยเราจะนิยมแปลวรรณกรรมต่างชาติมาเป็นภาษาไทย ดังกล่าวข้างต้นแล้ว เรายังเริ่มปลูกฝังค่านิยมให้ลูกหลานไทยคิดถ่ายถอดวรรณกรรมชั้นดีของไทยไป เป็นภาษาต่างประเทศ

ไพโรธ เลิศพิริยกุลมล (2542 : 130-132) กล่าวว่า การแปลวรรณกรรมจีนในสมัย รัตนโกสินทร์การแปลวรรณกรรมจีนมีวิวัฒนาการเป็น 3 ลักษณะด้วยกัน คือ

1. การแปลพงศาวดารและเกร็ดพงศาวดาร เริ่มตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกเรื่อยมา จนถึงสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ระยะเวลาทั้งนี้ทั้งเรื่องแปล และเรื่องปลอมพงศาวดารจีน เริ่มต้นด้วยการที่พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก โปรดฯ ให้ ประชุมนักปราชญ์บัณฑิตแปลพงศาวดารจีน มีเจ้าพระยาพระคลังอำนวยการแปลเรื่อง สามก๊ก พระเจ้าหลานเธอ กรมพระราชวังหลัง ทรงอำนวยการแปล เรื่อง ไชยอัน ครั้นถึงสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย ทรงเป็นองค์อุปถัมภ์ในการแปลเรื่อง สามก๊ก โดยตั้งนักปราชญ์ราชบัณฑิต ทั้งไทยและจีน 12 คน เป็นคณะแปล ต่อมาถึงสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เจ้านายและขุนนางชั้นผู้ใหญ่เป็นผู้อุปถัมภ์การแปล และการแปล วรรณกรรมจีนสมัยนี้เปลี่ยนไปเป็นเพื่อความบันเทิงใจ

2. วรรณกรรมเรื่องจีนตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเป็นต้นมา แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1) เรื่องจีนแปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ เนื่องจากเจ้านายและขุนนางไปเรียน วิชาการจากยุโรปกลับมา ผู้มีความรู้ภาษาอังกฤษดีและเป็นนักประพันธ์ด้วยก็เริ่มแปลเรื่องจีนจาก ต้นฉบับภาษาอังกฤษ โดยเริ่มจากเรื่องของเฟิร์ล เอส. บัค ต่อมาก็มีการแปลเรื่องจีนจากต้นฉบับ ภาษาอังกฤษออกมาอีกมากมาย เช่น สันตสิริ แปลหลายเรื่อง ดังนี้ เมียหลวง หัวอกแม่ เป็นต้น

2) วรรณกรรมเรื่องจีนผสมไทย วิวัฒนาการของวรรณกรรมที่เกี่ยวกับเรื่องจีนต่อ จากการแปลวรรณกรรมจีนยังมีอีก คือ นวนิยายต่างแดนที่เกี่ยวกับจีนและนวนิยายที่เกี่ยวกับจีนใน เมืองไทยตลอดจนลูกหลานจีนที่เกิดในเมืองไทยซึ่งส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากนักเขียนได้อ่านและได้รับ อิทธิพลมาจาก เรื่องแปลวรรณกรรมจีนผสมกับประสบการณ์ตนเอง แล้วสร้างจินตนาการเรื่องดังกล่าว ขึ้นมาก็อาจเป็นไปได้โดยแยกออกได้ดังนี้ คือ นวนิยายต่างแดนที่เกี่ยวกับจีนและนวนิยายที่เกี่ยวกับ คนจีนในเมืองไทย

3. วรรณกรรมแปลจีนประเภทเรื่องจีนกำลังภายใน วรรณกรรมประเภทนี้ เริ่มอย่าง จริงจังประมาณ พ.ศ. 2500 เป็นต้นมา คือ มีนักเขียนเรื่องกำลังภายในอยู่ได้หัววันและฮ่องกง ได้เขียนนวนิยายจีนกำลังภายในคล้ายกับเกร็ดพงศาวดารจีน มีการอ้างชื่อตำนานพงศาวดาร แล้วก็ ดำเนินเรื่อง ขู่วางผลาญ เช่น ข่าล้างแค้น ทดแทนบุญคุณ การค้นหาคัมภีร์ ธรรมะต่อสู้อธรรม มีจอมยุทธ์เจ้าสำนักการรักษา คัมภีร์สืบต่อคัมภีร์ การเขียนวิชาอาคมอย่างลุ่มลึก ตลอดจนมีเพลงอาวุธ

ท่าแปลก ๆ และมีอิทธิพลแบบพิสดาร นักเขียน คือ กิมย้ง เขียนนวนิยายกำลังภายในจนกลายเป็น เศรษฐีฮ่องกง

สรุปได้ว่า ประวัติความเป็นมาของการแปลวรรณกรรมจีนในสังคมไทยมีเวลาเป็นยาวนาน เริ่มตั้งแต่ รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชจนถึงปัจจุบันนี้ เพื่อให้คนไทยได้ เรียนรู้วัฒนธรรมของจีนอย่างสะดวกง่าย

2.2.6 นวนิยายแปลชุดบุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยง

นวนิยายแปลชุดบุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยงมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

สำนักพิมพ์ เจ้อเจียง (2558 : ออนไลน์) กล่าวว่า นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยง เป็นนวนิยายยอดนิมได้รับรางวัลวรรณกรรมที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาสังคมอันดับที่สอง และถูกนำไปสร้างเป็นละครโทรทัศน์ในปี พ.ศ. 2559 และได้รับความนิยมจากผู้ชมทั่วประเทศ ตลอดจนได้รับรางวัลอันดับหนึ่งของทีวีซีรีส์จีนและรางวัลทีวีซีรีส์ยอดเยี่ยมของช่องเซี่ยงไฮ้ นวนิยายเรื่องดังกล่าวได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศหลายภาษารวมถึงภาษาไทย ซึ่งมีลี หลินลี่ เป็นผู้แปล และได้รับความนิยมจากผู้อ่านชาวไทยจากความโดดเด่นของเนื้อเรื่องและตัวละคร

บรรณาธิการ (2558 : คำนำ) กล่าวว่า *บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยง* ดำเนินด้วยเรื่องราวหักเหลี่ยมชิงเหลี่ยมในราชสำนัก ความลึกลับและยกย่อนไม่แพ้นวนิยายเรื่องใด ทั้งยังแฝงด้วยกลิ่นอายแบบกำลังภายใน ทำให้เรื่องนี้มีเสน่ห์ที่แปลกใหม่น่าสนใจ

เมย์อวีเจ้อ (2558 : คำนำ) กล่าวว่า นวนิยายที่ดีเรื่องหนึ่ง อย่างนวนิยายที่ร้อยเรียงอย่างไหลลื่นด้วยอักษรเกือบหนึ่งล้านตัวเรื่อง *บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยง* ภายในหล่อหลอมด้วยน้ำใจไม่ตรีระหว่างมิตร การแก่งแย่งอำนาจที่เต็มไปด้วยกลืนควาเลือดในราชสำนัก ยังมีความทุกขโศกที่ไม่อาจล้นน้ำตาของหญิงงาม และสิ่งที่โหมกระพือคลื่นมรสุมทั้งหมดนี้ พอดีมีความอ่อนโยนและเมตตาที่อยู่ในส่วนลึกจิตใจของให้เขียนผู้แต่ง และเพราะความรู้สึกเวทนาเห็นใจนี้เอง นวนิยายจึงหลุดพ้นจากท่วงทำนองของตำนานวีรบุรุษโดยทั่วไป กลายเป็นบทกวีคุณภาพที่ทอแสงเจิดจรัสเป็นพิเศษ”

ลี หลินลี่ (2558 : คำนำ) กล่าวว่า *บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยง* มีสไตล์การเขียนที่ลุ่มลึกของผู้แต่ง การเดินเรื่องที่กระชับเร้าใจ ทำให้ยิ่งแปลยิ่งไม่อยากจะหยุดไม่อยากจะจบ รับรองได้ว่าเรื่องนี้จะป็นอีกหนึ่งในนวนิยายที่สร้างความประทับใจให้แก่ผู้อ่านแน่นอน

สรุปได้ว่า นวนิยายแปลชุดบุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยง เป็นนวนิยายที่มีคุณค่า ได้กล่าวถึงชีวิตความเป็นอยู่ คุณธรรมที่ดั่งงาม สั่งสอนให้รู้นหลังไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนได้พบความยากลำบากแค่ไหนควรอดทน ต่อสู้ กระทำสิ่งความดี เป็นคนดี ซึ่งจะมีประโยชน์ต่อการปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมของมนุษย์

2.3 แนวคิดที่เกี่ยวกับตัวละคร

ตัวละครเป็นส่วนสำคัญของนวนิยาย ตัวละครแต่ละตัวดำเนินหน้าที่ตามที่นักเขียนกำหนดไว้ในนวนิยาย ตัวละครส่วนมากจะแบ่งเป็นตัวละครเอกและตัวละครประกอบ มีนักวิชาการได้อธิบายรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.3.1 ความหมายของตัวละคร

ตัวละครเป็นส่วนประกอบที่สำคัญหนึ่งในวรรณกรรม จะเห็นได้ว่าการดำเนินเรื่องนั้น มักจะเกิดจากบทบาทและพฤติกรรมของตัวละคร ตัวละครจึงมีส่วนในการนำเสนอพรศนะของผู้แต่ง รวมทั้งแนวคิดของเรื่องได้อย่างดี ดังนั้นการสร้างสรรคนวนิยายแต่ละเรื่องผู้แต่งจึงให้ความสำคัญกับการสร้างตัวละครอย่างมาก เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเกี่ยวกับตัวละครในนวนิยายมากขึ้น ทั้งด้านของความหมาย ความสำคัญ ประเภท กลวิธีการสร้าง ลักษณะนิสัย บทบาท ความหลากหลายของตัวละคร และการวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยาย ซึ่งมีบุคคลที่มีความรู้ทางด้านนี้โดยเฉพาะได้อธิบายรวมทั้งให้คำจำกัดความของความหมาย ดังต่อไปนี้

ฟิลิปดา (2552 : 97) ได้ให้ความหมายตัวละครว่า ตัวละคร (Character) คือ บุคคลที่ถูกเสนอตัวเข้ามาแสดงบทบาท ในละครหรือในนวนิยาย เพื่อให้คนอ่านสามารถตีค่าทางความคิด หรือจริยธรรมต่าง ๆ จากอารมณ์ การสนทนาหรือการกระทำของตัวละคร ไปตามพล็อตเรื่องที่นักเขียนต้องการจะสื่อความคิดให้แก่คนอ่าน

ชไมพร พรเพ็ญพิพัฒน์ (2549 : 29) ได้กล่าวว่า ตัวละครเป็นสิ่งที่แสดงพฤติกรรมจนเกิดเหตุการณ์ในเรื่องมีอยู่ 2 ประเภท คือ ตัวละครเอกและตัวละครย่อย ตัวละครเอกทำหน้าที่ดำเนินเรื่องโดยตลอด ส่วนตัวละครย่อยทำหน้าที่เป็นตัวประกอบและเสริมให้ตัวละครเอกเด่นขึ้นมา

วนิดา บำรุงไทย (2544 : 133) อธิบายว่า ตัวละครคือบุคคลที่ผู้แต่งสมมติขึ้นมาเพื่อให้กระทำพฤติกรรมในเรื่องหรือเป็นผู้ได้รับผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามโครงเรื่องพฤติกรรมของตัวละครดังกล่าวจะทำให้เรื่องดำเนินไปได้ ตัวละครจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญในเรื่องที่จะขาดเสียไม่ได้ ตัวละครอาจเป็นคน สัตว์ หรือสิ่งอื่นที่ผู้แต่งสมมติให้มีการกระทำหรือความคิด อารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดเช่นเดียวกับคน นักเขียนบางคนนำสัตว์ ต้นไม้ ดอกไม้ วัตถุ หรือแม้แต่นามธรรม เช่น ความดี ความชั่วมาเป็นตัวละคร

ธัญญา สังขพันธานนท์ (2539 : 173) ได้กล่าวว่า ตัวละครในวรรณกรรมมีอยู่สองระดับคือ ระดับแรก ตัวละครคือบุคคลหนึ่งที่มีบทบาทในเรื่องความหมายระดับที่สองคือคุณลักษณะของตัวละคร เช่น รูปร่าง หน้าตา หรือคุณสมบัติพิเศษทางศีลธรรม แต่โดยทั่วไปแล้ว ตัวละครในเรื่องเล่าหมายถึงผู้ที่มีบทบาทในท้องเรื่อง หรือผู้เดินผ่านเนื้อเรื่องและเหตุการณ์ต่าง ๆ นั่นเอง โดยนัยนี้ ตัวละครจึงเป็นผู้ที่ทำให้เกิดเรื่องราวขึ้นมานั่นเอง

กุหลาบ มัลลิกะมาส (2539 : 111-114) ได้กล่าวว่า ตัวละคร หมายถึงผู้มีบทบาทในเนื้อเรื่องหรือบุคคลที่ผู้แต่งสมมติขึ้นมาเพื่อแสดงพฤติกรรมตามเหตุการณ์ในท้องเรื่องเป็นผู้ที่ได้รับผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามโครงเรื่อง ผู้แต่งจะเป็นคนสร้างตัวละครในเรื่องขึ้นโดยกำหนดรูปร่างหน้าตา เพศ วัย อุปนิสัย บุคลิกภาพ ให้ตัวละครเหล่านั้นมีชีวิตจิตใจสามารถแสดงอารมณ์ ความรู้สึก พฤติกรรมต่าง ๆ ได้เช่นเดียวกับมนุษย์จริง ๆ การที่ผู้แต่งจะสร้างให้ตัวละครมีลักษณะที่สมจริงได้นั้นจะต้องเป็นผู้ที่เข้าใจธรรมชาติของมนุษย์และใช้ความต้องการของมนุษย์เป็นแนวทางในการสร้างตัวละคร เช่น การสร้างตัวละครให้มีความรัก ต้องการความสนใจ ต้องการเสรีภาพ เป็นต้น ผู้แต่งจะสร้างตัวละครในเรื่องโดยกำหนดปัจจัยพื้นฐานในด้านครอบครัว การศึกษา สถานะทางเศรษฐกิจและสถานะทางสังคมเพื่อนำไปสู่การสร้างบุคลิกลักษณะที่โดดเด่น น่าสนใจและสมเหตุสมผล ตัวละครในเรื่องจะต้องเหมือนมนุษย์ หรือใกล้เคียงที่สุด แต่จะต้องไม่ใช่มนุษย์คนใดคนหนึ่ง มิฉะนั้นจะกลายเป็นบุคคลจริงในจดหมายเหตุหรือในพงศาวดาร

ทวีศักดิ์ ญาณประทีป (2537 : 73) กล่าวว่า ตัวละครคือผู้มีบทบาทในเนื้อเรื่อง ตัวละครจะเป็นคนหรือสมมติขึ้นเป็นคนที่ได้ (อาจเป็นสัตว์ ต้นไม้ ดอกไม้ สิ่งของ ฯลฯ ที่เป็นตัวละครคิดและประพฤติอย่างคน) ในนวนิยายและเรื่องสั้น ผู้เขียนจะเป็นผู้ตั้งชื่อ กำหนดรูปร่าง หน้าตา เพศ วัย กำหนดนิสัยใจคอ บุคลิกภาพ กำหนดบทบาทและกำหนดความเป็นไปของตัวละครนั้น ๆ

ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิช และนพพร ประชากุล (2535 : 19) ได้กล่าวว่า ตัวละครในเรื่องสั้นและนวนิยายสมัยใหม่ ตัวละครส่วนใหญ่จะเป็นคน ซึ่งเป็นแบบจำลองของคนที่สามารถพบเห็นได้โดยทั่วไป กล่าวโดยสรุป ตัวละครส่วนใหญ่จะมีลักษณะความเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับผู้อ่าน เช่น หน้าตา อุปนิสัยใจคอ สถานะทางสังคม อันเป็นสิ่งที่คนทั่วไปรู้จักกันดีอยู่แล้ว สิ่งเหล่านี้อาจเรียกได้ว่าเป็นแบบของคน ที่ผู้เขียนได้นำมาปรุงแต่งตามจินตนาการ หรือจุดประสงค์ทางศิลปะจนทำให้เกิดเป็นภาพลวงตาของคนขึ้นมา สิ่งที่ผู้อ่านจะได้รับเมื่ออ่านเรื่องก็คือ การได้เห็นรูปแบบต่าง ๆ ของมนุษย์ในหลายลักษณะไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรม บุคลิกภาพ และภาวะอันเป็นธรรมชาติสากลของมนุษย์ อันจะช่วยให้ผู้อ่านได้เข้าใจชีวิตและผู้คนรอบข้างมากขึ้น

สรุปได้ว่า ตัวละครเป็นบุคคลสมมุติที่มีบทบาทหนึ่ง มีการกระทำหรือความคิด ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงเบื้องลึกของชีวิต สติปัญญา อารมณ์ และบุคลิกภาพ อันจะช่วยให้ผู้อ่านได้เข้าใจชีวิตและผู้คนรอบข้างมากขึ้นจากเนื้อเรื่องที่ผู้อ่านได้รู้

2.3.2 ความสำคัญของตัวละคร

ตัวละครเป็นส่วนสำคัญของนวนิยาย มีจุดดึงดูดความสนใจ ความประทับใจของผู้อ่านมากกว่าส่วนอื่น ๆ ของนวนิยาย มีนักวิชาการกล่าวไว้ดังต่อไปนี้

สิริวรรณ วงษ์ทัต (2545 : 11) ได้ให้ความสำคัญแก่ตัวละครอาจแบ่งแยกเป็นข้อ ๆ ได้ดังนี้

1. ทำให้เกิดการดำเนินเรื่อง
2. ทำให้เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่อง
3. ทำให้เกิดความขัดแย้งในเรื่อง
4. ทำให้เกิดแนวเรื่องต่าง ๆ
5. ทำให้เนื้อเรื่องมีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน
6. ทำให้เรื่องมีความสนุกสนาน ก่อความบันเทิงให้อ่าน
7. สะท้อนให้เห็นโลกทัศน์ของผู้ประพันธ์

วนิดา บำรุงไทย (2544 : 130) ได้กล่าวว่า ตัวละครก็ยังถือว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญมากต่อนวนิยายทุกประเภท ทุกเรื่อง เพราะถ้าไม่มีตัวละครก็ไม่มีเรื่อง นอกจากนี้ตัวละครยังมักเป็นจุดดึงดูดความสนใจ ความประทับใจของผู้อ่านมากกว่าส่วนอื่น ๆ ของนวนิยาย

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543 : 183-184) ได้กล่าวว่า ตัวละคร คือบุคคลที่ผู้แต่งสมมติขึ้นมาเพื่อให้กระทำพฤติกรรมในเรื่องมีบทบาทในเรื่อง หรือเป็นผู้ทำให้เรื่องเคลื่อนไหวดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทางตัวละครตามนัยดังกล่าวนี้มีได้หมายถึงมนุษย์เท่านั้น อาจรวมถึงสัตว์ พืชและสิ่งของด้วย ตัวละครจึงนับว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญของเรื่องบันเทิงคดีซึ่งจะขาดไม่ได้ เพราะถ้าไม่มีตัวละครแล้ว เรื่องราวต่าง ๆ ในนวนิยายก็ย่อมจะเกิดขึ้นไม่ได้ ตัวละครในนวนิยายย่อมมีได้ไม่จำกัดทั้งในส่วนที่เป็นตัวละครเอกและตัวละครประกอบสุดแต่ผู้แต่งจะเห็นว่าเหมาะสม

วิภา เสนานาญ กงกชนันท์ (2540 : 5-6) กล่าวว่า ตัวละครเป็นองค์ประกอบสำคัญที่นวนิยายจะขาดเสียไม่ได้ ตัวละครในนวนิยายโดยทั่วไปเป็นมนุษย์ปุถุชน นวนิยายน้อยเรื่องมีสัตว์เป็นตัวละครเอก มีมนุษย์เป็นตัวประกอบ มนุษย์ในนวนิยายโดยทั่วไปเป็นคนสมมติ คือ เป็นคนที่ผู้แต่งเสกสรรปั้นสร้างขึ้นมาให้มีลักษณะ บุคลิกภาพ และวิถีชีวิตคล้ายมนุษย์ปุถุชนที่ผู้อ่านสัมผัสอยู่ในชีวิตประจำวัน คือ มีพฤติกรรมและภูมิปัญญาที่แสดงให้เห็นอิทธิพลของกิเลส อวิชชา และภาวะแวดล้อมต่าง ๆ ทั้งทางรูปธรรมและนามธรรม

ยุรฉัตร บุญสนิท (2538 : 46-47) กล่าวว่า เพราะตัวละครเป็นองค์ประกอบสำคัญของตัวละคร นวนิยายได้รับความสนใจจากผู้อ่านหรือไม่ ตัวละครเป็นปัจจัยสำคัญ นักเขียนนวนิยายให้ความสำคัญตัวละครมักจะสร้างตัวละครให้มีหลายลักษณะ มีการเปลี่ยนแปลงอารมณ์ของตัวละครตั้งแต่เริ่มเรื่องไปจนจบเรื่อง ซึ่งอาจจะเกิดจากพัฒนาการของตัวละครที่อาศัยวัยและประสบการณ์เป็นการเปลี่ยนแปลงไปที่ละน้อย ทำให้ตัวละครเบี่ยงเบนหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปจากเดิม

ดวงมน จิตรจันทน์ (2532 : 158) กล่าวว่า ในโลกแห่งศิลปะวรรณคดี ตัวละครที่ก่อกำเนิดผู้อ่านผู้ชมย่อมต้องมีความซับซ้อนในบุคลิกภาพ ความคิด อารมณ์ ซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมและทำให้พฤติกรรมของตัวละครเหล่านั้นสมเหตุสมผล ในสายตาของมนุษย์โดยทั่วไปตัวละครที่เห็นได้รอบด้านย่อมโน้มน้าวความรู้สึกร่วมได้มากกว่าตัวละครที่เป็นเพียง “แบบ” ในขณะที่ตัวละครพึงมีลักษณะเป็น

สากลมนุษย์ที่เป็นจริงอาจเป็นไปได้ย่อมต้องมีลักษณะเฉพาะตัวอันโดดเด่นเพียงพอ ที่จะทำให้ความมีชีวิตจิตใจของตัวละครนั้นตราตรึงอยู่ในความทรงจำของผู้อ่านผู้ชมนานเท่านาน

สรุปได้ว่า ตัวละครมีความสำคัญมาก มีประโยชน์ให้ผู้อ่านเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อเรื่องในนวนิยายอย่างดี มีบทบาทแสดงออกให้ผู้อ่านได้เห็นบุคลิกภาพ ความคิด อารมณ์ของตัวละคร และสร้างความประทับใจกับผู้อ่าน

2.3.3 ประเภทของตัวละคร

ตัวละครของนวนิยาย นักวิชาการส่วนมากจะแบ่งเป็นตัวละครสำคัญและตัวละครประกอบ ตัวละครประกอบทำหน้าที่ช่วยตัวละครสำคัญมีบทบาทเด่นขึ้น มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

สุทัศน์ วงศ์กระบอกถาวร (2550 : 117-118) ได้กล่าวว่า ตัวละครอาจแยกออกเป็น 2 ลักษณะคือ

1. แบ่งลักษณะตัวละครตามความสำคัญของเรื่อง ซึ่งแบ่งได้ 3 ชนิด คือ

1.1 ตัวละครสำคัญ (Central Character หรือ Main Character) เป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญต่อเรื่องนั้น อาจเป็นตัวพระเอก นางเอก หรือผู้ร้าย ตัวละครสำคัญอาจมีมากกว่า 1 ตัวก็ได้ เช่นเรื่อง ขาคคนมีราคาเท่าไร ของ อาจินต์ ปัญจพรรค

1.2 ตัวละครรอง (Minor Character) เป็นตัวละครในเรื่องที่มีบทบาทน้อยกว่าตัวละครสำคัญ หรือมีบทบาททางหนึ่งทางใดแต่ทางเดียว หรือถูกสร้างขึ้นมาเพื่อสนับสนุนบทบาทของตัวละครสำคัญเท่านั้น เช่น เรื่องเหนือเหน็บหนาวและเร้าร้อน ของอัศศิริ ธรรมโชติ

1.3 ตัวละครขัดแย้ง (Antagonist) เป็นตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อก่อให้เกิดปัญหา อุปสรรค ความขัดแย้ง ที่เป็นปมให้ตัวละครสำคัญต้องต่อสู้หรือคลี่คลายเอาชนะ ตัวละครขัดแย้งมีบทบาทและความสำคัญต่อเรื่องมาก หรือในบางเรื่องอาจมีบทบาทมากกว่าตัวละครสำคัญเสียด้วยซ้ำ แต่ไม่นับเป็นตัวละครสำคัญ ตัวอย่างของตัวละครที่แสดงความขัดแย้ง เช่น เรื่องนกกระดาศ ของไพฑูรย์ ธีญา

2. แบ่งตามประเภทของตัวละคร ซึ่งแบ่งตามพฤติกรรมที่ปรากฏในเรื่อง 2 ชนิด คือ

2.1 ตัวละครแบบคงที่หรือเรียกว่าแบบน้อยลักษณะ (Static Character หรือ Flat Character) คือตัวละครที่มีบุคลิกลักษณะเป็นอย่างไรก็เป็นอย่างนั้นไปตลอดเรื่อง ไม่มีความเปลี่ยนแปลง หรือเปลี่ยนแปลงน้อยมาก

2.2 ตัวละครแบบซับซ้อนหรือแบบหลายลักษณะ (Round Character) เป็นตัวละครที่มีลักษณะคล้ายบุคคลในชีวิตจริงมากกว่าตัวละครประเภทแรก ซึ่งอาจมีทั้งความดีและความไม่ดีอยู่ในตัว มีความซับซ้อนทางด้านอารมณ์ การเปลี่ยนแปลงทางความคิดและพฤติกรรม อันเกิดปมปัญหาหรืออุปสรรคขัดแย้งตามที่คุณเขียนได้วางโครงเรื่องเอาไว้

ชไมพร พรเพ็ญพิพัฒน์ (2549 : 29) ได้กล่าวว่า ตัวละครมีอยู่ 2 ประเภท คือ ตัวละครเอกและตัวละครย่อย ตัวละครเอกทำหน้าที่ดำเนินเรื่องโดยตลอด ส่วนตัวละครย่อยทำหน้าที่เป็นตัวประกอบและเสริมให้ตัวละครเอกเด่นขึ้นมา

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543 : 184) ได้กล่าวว่า การแบ่งประเภทของตัวละครไม่ควรแบ่งตามลักษณะที่ขอบเรียกกันว่า พระเอก นางเอกหรือตัวโกง หากแต่ควรแบ่งตามลักษณะบทบาทและความสำคัญของตัวละครที่ปรากฏในเรื่องนั้น ๆ ซึ่งแบ่งออกได้เป็น

1. ตัวละครเอก (Principal or main character) คือ ตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง หรือคือตัวละครเป็นศูนย์กลางของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด อาจมีทั้งฝ่ายชายฝ่ายหญิง หรืออาจมีเพียงฝ่ายเดียวก็ได้

2. ตัวละครประกอบ (Subordinate or minor character) คือ ตัวละครที่บทบาทรองลงไปจากตัวละครเอก มีส่วนช่วยเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวละครเอก ทำให้เรื่องดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทาง

दनया वरुंरुनरुशु (2542 : 125) กล่าวว่า ตัวละครในนวนิยายมี 2 ประเภท คือ ตัวละครที่ไม่เปลี่ยนแปลง และตัวละครที่มีความเปลี่ยนแปลง

1. ตัวละครที่ไม่เปลี่ยนแปลง หมายถึง ตัวละครที่มีลักษณะเฉพาะประจำตัวโดยไม่มี การเปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะสภาพเหตุการณ์หรือสิ่งแวดล้อมจะเป็นอย่างไร มีลักษณะที่จำง่ายและเป็นแบบฉบับ เช่น เป็นคนดีหรือคนเลวอย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่มีลักษณะผสมของสองแบบ จึงไม่เหมือนลักษณะของบุคคลที่มีชีวิตจริง

2. ตัวละครที่มีความเปลี่ยนแปลง หมายถึง ตัวละครที่เปลี่ยนอุปนิสัยและพฤติกรรมไปตามเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อมตามโครงเรื่อง ความเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ทำให้ตัวละครมีลักษณะนิสัยหลายด้าน มีทั้งด้านดีและด้านไม่ดีปนเปกันไป ตัวละครประเภทนี้จึงดูเหมือนคนในชีวิตจริงมากกว่าตัวละครประเภทตัวแบน

ทวิศักรดี ญาณประทีป (2537 : 101) กล่าวว่า ตัวละครในเรื่องอาจจำแนกตามความสำคัญของบทบาทในเรื่องได้เป็น 2 ประเภท คือ ตัวละครสำคัญ ได้แก่ ตัวละครที่เกี่ยวข้องพัวพันกับโครงเรื่องมากที่สุดและตัวละครรองซึ่งเป็นตัวประกอบช่วยในการดำเนินเรื่อง ทำให้เรื่องไม่หนักสมองผู้อ่านเกินไป หรือช่วยให้ตัวละครสำคัญเด่นขึ้น

สรุปได้ว่า ตัวละครเป็นสิ่งที่แสดงพฤติกรรมจนเกิดเหตุการณ์ในเนื้อเรื่องต่าง ๆ ของนวนิยาย โดยจะแบ่งเป็นตัวละครเอก ตัวละครประกอบ และตัวละครประกอบย่อย แต่ละตัวจะมีบทบาทหน้าที่ไม่เหมือนกัน ส่วนตัวละครประกอบจะเป็นตัวประกอบเสริมให้ตัวละครเอกเด่นขึ้น ทำให้บทบาทของตัวละครเอกน่าเชื่อถือขึ้น

2.3.4 ความหลากหลายของตัวละคร

ความหลากหลายของตัวละครมีนักวิชาการได้อธิบายอย่างละเอียดดังต่อไปนี้

อิรวดี ไตลังคะ (2546 : 52-54) ได้กล่าวว่า ตัวละครบางตัวอาจมีมิติเดียวและคงนิสัย เช่นนี้ตลอดเรื่อง เช่น สุดใจ ในเรื่อง ผู้ดี เป็นต้น สุดใจเป็นญาติของวิมลที่มีความอิจฉาริษยาวิมลซึ่งร้ายกว่า ครั้นเมื่อวิมลสูญเสียบิดาไป ทำให้ฐานะยากจนลงและต้องย้ายมาอยู่เรือนคนใช้ แทนที่ สุดใจจะเห็นใจกลับสมน้ำหน้า กล่าวว่า “เห็นฤทธิ์ของการไม่มีบ่าวรองมือรองตีนละซินะ นี่แหละฤทธิ์ของความไม่มีเงินใครไม่พบกับตัวก็ไม่รู้สึก” (277) ซึ่งเป็นที่มาของคำพูดตอกกลับที่มีชื่อเสียงของวิมลที่คัดมาในตอนต้นของบทนี้ สุดใจเป็นคนเห็นแก่ได้ ขอชุดของวิมลทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเป็นชุดที่วิมลรักที่สุด วิมลยอมให้ชุดที่รักแก่สุดใจแต่สุดใจจะต้องกล่าวข้อความที่บิดาของวิมลเคยกล่าวก่อน นั่นคือ “ก็คนมันหน้าด้านขอใครจะหน้าด้านพอที่จะไม่ให้” แม้วิมลจะปล่อยให้สุดใจกำหนดตนเอง สุดใจก็ยอมเพื่อสิ่งของตนเองต้องการ นอกจากนี้สุดใจยังเป็นคนที่ไม่ยอมเห็นใครได้ดีกว่าตน ตัวละครอย่างสุดใจ ถึงจะไม่ถึงขั้น “นางอิจฉา” แต่ก็ใกล้เคียง เป็นตัวละครมิติเดียวที่มีชีวิตชีวาและสมจริงอย่างยิ่งจนอาจทำให้เรานึกถึงใครบางคนที่เรารู้จักในชีวิตจริงก็ได้ ในเรื่องเดียวกันนี้เอง วิมลเป็นตัวละครหลายมิติที่มีนิสัยใจคอและทัศนคติที่กลุ่มลึกลับซับซ้อน มีการพัฒนาเปลี่ยนแปลง ในตอนต้น ๆ ของเรื่องเมื่อบิดาวิมลเสียชีวิต วิมลกลายเป็นหลักของครอบครัว และจัดการเปลี่ยนแปลงงานศพตามที่ตนเห็นสมควร เพื่อประหยัดเงินโดยไม่ปรึกษาญาติผู้ใหญ่ ให้เข้าบ้านหลังใหญ่แล้วย้ายครอบครัวมาอยู่เรือนคนใช้โดยไม่สนใจว่าน้อง ๆ จะยอมรับความเปลี่ยนแปลงนี้ได้หรือไม่ วิมลถือว่าตนเป็นใหญ่ในบ้านและทุกคนต้องทำตามคำสั่ง เพราะเข้าใจว่าทุกคนจะเห็นความตั้งใจของตนที่จะพาครอบครัวฝ่าอุปสรรคครั้งนี้ไปได้ แต่ความเป็นเผด็จการของวิมลทำให้น้อง ๆ หมางเมิน วิมลขัดแย้งกับแม่พร้อมซึ่งเป็นแม่เลี้ยง เมื่อไม่มีใครเข้าใจก็เกิดทิฐิมานะ ไม่พยายามจะหันหน้าเข้าหาหัน ในที่สุดเมื่อคุณแสมแม่เลี้ยงอีกคนหนึ่ง ตักเตือน วิมลก็ลดทิฐิและสนใจความต้องการของน้อง ๆ มากขึ้น ตัวละครอย่างวิมลมีการเปลี่ยนแปลงพัฒนา นอกจากนี้ยังมีบุคลิกซับซ้อน ระหว่างการเป็นคน มีความเมตตา รักบุคคลในความปกครอง เช่น แม่พร้อม (ภรรยาอีกคนของพ่อ ซึ่งเดิมเป็นคนรับใช้ในบ้านและน้องต่างมารดาแต่บางครั้งเมื่อมีปัญหาบิดาเสียชีวิตกะทันหัน เธอก็ไม่อาจะระงับอารมณ์ได้ เมื่อแม่พร้อมร้องไห้โยกหวนในงานศพ วิมลกล่าวว่า “...อยากจะยกเก้าอี้ที่ตนนั่งอยู่ฟาดลงไปบนศีรษะนางพร้อม” (167) หรือเมื่อน้องอยากดูหน้าพ่อในงานศพ วิมลกล่าวว่า “จะดูคุณพ่ออีก... เขาบอกเมื่อตะกี้ทำไมไม่ดูเสียให้พอ มาหาฉันทำไมแล้วหล่อนก็ผลัดเด็กทั้งคู่ออกห่าง พร้อมกับเบือนหน้าหนี” (169) วิมลเป็นตัวละครที่สมจริง เพราะมีความดี ความซื่อสัตย์ ความหยิ่งในศักดิ์ศรีของตนเอง ความเมตตา แต่ในขณะเดียวกันก็มีทิฐิ มีความมั่นใจในตนเองมากเกินไป ในบรรดานวนิยายไทย วิมลจึงเป็นตัวละครที่ผู้อ่านจดจำได้เสมอ

Price (2546 : 12) กล่าวว่า นอกจากมีการแบ่งประเภทตัวละครเป็นตัวละครมิติเดียว และตัวละครหลายมิติแล้ว ยังมีการแบ่งประเภทตัวละครออกเป็นแบบอื่น ๆ อีก เพื่อความถูกต้องใน

การเข้าใจตัวละคร เช่น ตัวละครเอกกับตัวละครรอง ตัวละครพลวัตกับตัวละครสถิต คือ ตัวละครพลวัต เป็นตัวละครที่มีการเปลี่ยนแปลง ส่วนตัวละครสถิตไม่มีการเปลี่ยนแปลง และตัวละครหลายเชิง คือ ตัวละครที่มีความซับซ้อนของบุคลิกภาพ กับตัวละครเชิงเดียว ที่มีลักษณะนิสัยไม่ซับซ้อน เข้าใจง่าย

E. M. Forster (2536 : 40) ได้กล่าวว่า การแบ่งตัวละครที่มีลักษณะเดียวตลอดเรื่อง กับตัวละครที่การพัฒนาลักษณะนิสัยและทัศนคติที่ซับซ้อนนั้น ไม่เพียงพอในการทำความเข้าใจตัวละครที่มีความหลากหลายในนวนิยายได้ และตัวละครสองตัวที่กล่าวมามีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ตัวละครที่มีความซับซ้อน แต่ไม่พัฒนาก็เช่น สารนาต ในเรื่อง ไฟหนาว ของ กฤษณา อโศกสิน สารนาตเป็นสามีของอะเคื่อ เขาเป็นคนที่ทอดทิ้งภรรยาให้เดียวดาย มีหน้าที่ทำงานและเลี้ยงดูลูก ส่วนตัวเองไปมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงนับไม่ถ้วน จนอะเคื่อต้องแยกห้องนอน ต่อมาสารนาตสนใจนุติ น้องของคีรี สารนาตจึงพยายามปรับปรุงตนเองด้วยการทำงานและเอาใจนุติ รวมทั้งเอาใจใส่ลูกสาวมากขึ้น แต่เมื่ออะเคื่อไปมีความสัมพันธ์กับคีรี สารนาตไม่อาจทนได้จึงแก้แค้นด้วยการข่มคีรีและอะเคื่อ เมื่ออะเคื่อฟ้องหย่า สารนาตไม่ยอมเพราะถือว่าศักดิ์ศรีของตนถูกอะเคื่อทำลาย พ่อของสารนาตต้องเข้ามาแก้ไขปัญหาโดยการประนีประนอม สารนาตยอมหย่าเพราะถูกบิดาบังคับ แต่เขาไม่อาจยอมรับได้ว่าเรื่องทั้งหมดเป็นความผิดของเขา กฤษณา อโศกสินสร้างตัวละครตัวนี้ได้ อย่างมีชีวิต มีข้อดี ข้อเสีย มีความขัดแย้งในใจ ระหว่างการปรับปรุงตัวเองกับการประพฤติดนแบบเดิม ๆ แต่ในตอนจบของเรื่องสารนาตไม่อาจเปลี่ยนแปลงตัวเองได้

2. ตัวละครที่ไม่ซับซ้อนแต่พัฒนาก็เช่น คุณนายซิน ในเรื่อง หนึ่งในร้อย ของดอกไม้สด คุณนายซึ่งเป็นมารดาของวิชัยและซัด เป็นแม่ที่รักลูกชายคนเล็กคือซัดมากกว่าวิชัยลูกชายคนโต ฉันทาคติของคุณนายซินทำให้เธอลำเอียงเข้าข้างซัดเสมอ ในที่สุดเธอบังคับวิชัยให้หาสินสอดมาให้ซัดไปหมั้นผู้หญิง เมื่อวิชัยไม่ต้องการเกี่ยวข้องเพราะรู้ว่าซัดไม่ยินดีหมั้นกับผู้หญิงที่เขาไม่รัก คุณนายซินก็ตำราวิชัยว่าเห็นแก่ตน ไม่รักน้องและไม่เห็นแก่หน้ามารดา ในตอนท้ายเรื่องเมื่อวิชัยล้มเจ็บเพราะความสะเทือนใจและคิดมาก คุณนายซินกลับกลายเป็นอีกคนหนึ่ง ที่ร้องไห้เป็นห่วงวิชัยและเฝ้าดูแลเขาตลอดเวลาที่วิชัยไม่ได้สติ กลับกลายเป็นมารดาที่รักและห่วงใยลูกชายคนโตอย่างยิ่ง

สรุปได้ว่า ความหลากหลายของตัวละครก็คือ ตัวละครมิติเดียว และตัวละครหลายมิติ ยังมีการแบ่งประเภทตัวละครออกเป็นแบบอื่น ๆ อีก เช่น ตัวละครเอกกับตัวละครรอง ตัวละครพลวัตกับตัวละครสถิต และตัวละครหลายเชิงกับตัวละครเชิงเดียว ในกรณีของ สุดใจ เป็นตัวละครรอง เชิงเดียว แบบสถิต วิมลเป็นตัวละครหลัก หลายเชิงแบบพลวัต สารนาตเป็นตัวละครหลัก หลายเชิงแบบสถิต และคุณนายซินเป็นตัวละครรองเชิงเดียวแบบพลวัต

2.3.5 กลวิธีการสร้างตัวละคร

กลวิธีการสร้างตัวละคร มีนักวิชาการได้ศึกษารายละเอียดดังต่อไปนี้

รตชา (2552 : 131) ได้กล่าวว่า ตัวละครที่แต่งขึ้น ควรมีความลึกซึ้งละเอียดอ่อน เช่น มนุษย์ปุถุชนทั่วไป ตัวละครที่ดีสามารถนำผู้อ่านสู่พล็อตเรื่องและจุดมุ่งหมายของนิยายได้ ตัวละครคือผู้สร้างพล็อตและหัวใจของเรื่อง ผู้เขียนต้องรู้จักตัวละครที่ตนเองสร้างขึ้นเป็นอย่างดีก่อน จะแนะนำให้อ่านรู้จัก และผู้เขียนจะมีหน้าที่สร้างตัวละครให้มีทั้งด้านดีและข้อบกพร่อง สมจริงแล้วยังสามารถลงโทษตัวละครได้อีกด้วย ทำให้ตัวละครมีความน่าสนใจเพื่อให้ผู้อ่านติดตาม แต่ก็ไม่จำเป็นว่าตัวละครนั้น ๆ จะต้องหล่อเหลา สวยงาม ดึงงามและเฉลียวฉลาด แต่ควรสร้างบุคลิกภาพและอุปนิสัยของเขาให้น่าสนใจ วิธีที่จะทำให้ผู้อ่านเห็นใจตัวละครก็คือ การสร้างตัวละครถูกข่มเหงรังแกทางร่างกายจิตใจ หรือจากสังคม ให้ตัวละครคิดฝันถึงสิ่งที่ดีแต่มีอุปสรรคมาขัดขวาง หากตัวละครมีความมุ่งมั่นแรงกล้า ผู้อ่านก็จะเอาใจช่วยให้ตัวละครพบกับความสำเร็จ หากตัวละครอยู่ในสภาวะอันตราย ผู้อ่านจะเข้าข้างทันที เช่นเดียวกับเมื่อตัวละครมีปัญหา ถูกหลอกหลวง ถูกทำร้าย หรือถูกทำให้ดูโง่เขลา

ถวัลย์ มาศจรัส (2546 : 89-91) ได้กล่าวว่า การสร้างตัวละครในงานเขียนนั้น ที่นิยมกันอยู่ในปัจจุบันมี 5 แบบ คือ

1. การสร้างตัวละครแบบพิมพ์เดียวกัน เป็นตัวละครที่เป็นแบบตัวเอกของเรื่องที่มีพฤติกรรมเป็นมาตรฐานถอดมาจากชีวิตจริง เป็นภาพคนจริง ๆ ในสังคมนั้น ๆ ผู้อ่านจะมีความรู้สึกว่าเป็นบุคลิกของบุคคลในสังคม ซึ่งเป็นบุคลิกที่เหมาะสมกับฐานะ อาชีพของตัวละครนั้น การสร้างตัวละครแบบนี้ผู้อ่านมีความมุ่งหมายที่จะแสดงภาพผิวเผินเห็นได้ง่ายจากภายนอก ไม่มีลักษณะเงื่อนงำ ซ้ำซ้อน โดยบทบาทของตัวละครจึงไม่ค่อยจะเด่นมากนัก เป็นเพียงแต่แสดงพฤติกรรมบทบาทเท่านั้น

2. การสร้างตัวละครแบบธรรมเนียมนิยม มีลักษณะการสร้างตัวละครแบบอุดมการณ์ ซึ่งอาจจะเลียนแบบมาจากวีรบุรุษหรือตัวละครในวรรณคดีโบราณ ที่ตัวเอกมีความเก่งกล้า สามารถรักเกียรติ เสียสละ เป็นตัวอย่างที่ดีแก่บุคคลทั่วไป บุคคลของตัวละครเป็นแบบจินตนิยม คือ ไกลจากสังคมปัจจุบันมาก

3. การสร้างตัวละครแบบนิทานเปรียบเทียบ การสร้างตัวละครแบบนี้มักพบในวรรณกรรมประเภทบทประพันธ์ ผู้เขียนจะกำหนดให้ตัวละครในเรื่องเชื่อมโยงกับบุคคลจริง ๆ เช่น สร้างอัศวินมาให้เป็นผู้แทนของคนดีมีศีลธรรม สร้างพระมหากษัตริย์ขึ้นมาเป็นผู้แทนของความยิ่งใหญ่สง่างาม เทียบพร้อมด้วยคุณธรรมทุกประการ การสร้าง ตัวละครแบบนี้ยังไม่ค่อยจะนิยมกันในวงการนักเขียนเมืองไทย

4. การสร้างตัวละครแบบมิติสมบูรณ์ ตัวละครที่มีลักษณะอุปนิสัยที่พัฒนาไปตามเหตุการณ์และกาลเวลา ทั้งนี้เรื่องราวของตัวละครต้องมีมากมาย คือเป็นเรื่องราวที่แสดงพฤติกรรมหนึ่งช่วงชีวิตของตัวละคร ซึ่งผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายที่จะเสนอแนวคิดโดยผ่านพฤติกรรมของตัวละครทุกแง่มุม โดยสร้างสถานการณ์สภาพแวดล้อมของตัวละครให้แตกต่างไปจากเดิม เพื่อให้ผู้อ่านติดตามเรื่องราวอย่างไต่ตรอง พินิจพิจารณา และเป็นการสร้างประสบการณ์ชีวิตจำลองให้แก่ผู้อ่านอีกด้วย พอเรื่องราวจบลงผู้อ่านจะได้รับความรู้สึกที่ครบถ้วนสมบูรณ์ทุกแง่มุม ทุกมิติอย่างลึกซึ้งและกว้างไกล

5. การสร้างตัวละครแบบคงที่ตลอดกาล ตัวละครประเภทนี้ย่อมมีลักษณะพื้นฐานธรรมชาติ เพราะคงที่ไม่เปลี่ยนแปลง ถึงแม้กาลเวลาจะล่วงเลยไปนานเพียงไร ตัวละครนั้นก็ยังมีนิสัย ความประพฤติ การพูดจา และบุคลิกอื่น ๆ คงที่ ผู้เขียนจะเขียนนวนิยายเรื่องใหม่ แต่ให้ตัวละครเดิมเป็นตัวแสดงพฤติกรรม คือ เปลี่ยนฉาก เปลี่ยนเนื้อเรื่อง แต่ยังใช้ตัวละครเดิม มีบุคลิกภาพเดิม ส่วนใหญ่มักจะเป็นบุคลิกของตัวละครที่เป็นที่คุ้นกับผู้อ่าน

หทัยวรรณ ไชยกุล (2544 : 27-28) ได้กล่าวถึงกลวิธีการสร้างตัวละครไว้สรุปได้ว่าการสร้างตัวละครนั้นสามารถสร้างได้หลายแบบคือ สร้างให้สมจริง ให้ตัวละครมีลักษณะที่สมจริง มีอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดเปลี่ยนแปลงไปตามประสบการณ์และภาวะแวดล้อม สร้างตัวละครตามอุดมคติ เป็นการสร้างตัวละครโดยมิได้ถือเอาความสมจริงเป็นหลัก หากแต่สร้างในลักษณะที่ควรจะเป็นตามปรารถนาจะเป็นหรือสร้างสิ่งที่ดีกว่าที่เป็นอยู่ สร้างแบบเหนือจริง เป็นการสร้างตัวละครให้เหนือจริงเพื่อสร้างความตื่นเต้นให้ผู้อ่าน สร้างแบบบุคลาธิษฐาน ตัวละครแบบนี้จะเป็นสรรพสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่ใช่มนุษย์ แต่ผู้เขียนกำหนดบทบาท พฤติกรรม ไว้ราวกับเป็นมนุษย์ สร้างโดยใช้ตัวละครแบบฉบับ ตัวละครแบบฉบับมีบุคลิกลักษณะคงที่ มีนิสัยและพฤติกรรมเช่นเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

สมพร มั่นตะสูตร (2544 : 132-134) ได้อธิบายกลวิธีการสร้างตัวละคร ดังนี้

1. วิธีการสร้างตัวละคร ผู้แต่งมีวิธีการสร้างตัวละครอยู่ 2 วิธี คือ

1.1 สร้างตัวละครให้เป็นจุดศูนย์กลางของเรื่อง วิธีนี้ผู้แต่งจะกำหนดให้ตัวละครมีความสำคัญมากกว่าโครงเรื่อง เพราะถือว่าตัวละครเป็นผู้แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ หรือเป็นผู้ที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ในเรื่องขึ้น

1.2 สร้างตัวละครให้มีบทบาทตามเนื้อเรื่อง สำหรับวิธีนี้ผู้แต่งจะกำหนดให้เนื้อเรื่องมีความสำคัญมากกว่าตัวละคร เพราะถือว่าผู้อ่านต้องการทราบเรื่องราวทั้งหมดบางครั้งนักเขียนอาจใช้วิธีทั้งสองวิธีประสมกันก็มี

2. แนวการสร้างตัวละคร ผู้แต่งมีแนวการสร้างตัวละครอยู่ 4 แนว คือ

2.1 สร้างให้สมจริง คือการสร้างตัวละครให้มีลักษณะเป็นธรรมชาติ

2.2 สร้างตามอุดมคติ คือการสร้างตัวละครขึ้นตามความนึกคิดของผู้แต่งหรือผู้สร้าง โดยมีอุดมการณ์ ความศรัทธา และค่านิยมส่วนตัวในเรื่องความดีงาม ความถูกต้อง และความยุติธรรม เป็นเกณฑ์ในการสร้างตัวละคร

2.3 สร้างแบบเหนือจริง คือการสร้างตัวละครให้มีลักษณะเหนือธรรมชาติวิเศษ เพื่อสร้างความตื่นตะลึงให้แก่ผู้อ่านเป็นสำคัญ

2.4 สร้างแบบบุคลิกพื้นฐาน คือการสร้างตัวละครจากสรรพสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่มนุษย์ และผู้เขียนกำหนดบทบาทและพฤติกรรมของสรรพสิ่งเหล่านั้นไว้ราวกับมนุษย์

2.5 สร้างโดยใช้ตัวละครแบบฉบับ คือการสร้างตัวละครให้มีบุคลิกลักษณะคงที่ สรุปลงได้ว่า การสร้างตัวละครนั้น เป็นการสร้างตัวคนจริง ๆ ในนวนิยาย โดยสร้างให้ตัวละครตัวนั้น ๆ มีชีวิตจิตใจ มีทั้งด้านดีและด้านร้ายอยู่ในตัวละครตัวนั้น ๆ ซึ่งแสดงถึงความจริงของมนุษย์ที่มีทั้งด้านดีและด้านไม่ดี ไม่มีมนุษย์คนใดดีไปเสียหมด แต่ก็ไม่มีมนุษย์คนใดจะร้ายไปเสียหมดเช่นกัน แม้แต่การสร้างตัวละครปรปักษ์ และตัวละครตัวนั้นควรจะมียุติอยู่บ้าง แม้ว่าจะน้อยนิดก็ตาม นอกจากนี้ กลวิธีการสร้างตัวละครเอาไว้หลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นการสร้างตัวละครแบบสมจริง การสร้างตัวละครแบบอุดมคติ และการสร้างตัวละครแบบเหมือนจริง การสร้างตัวละครแบบบุคลิกพื้นฐาน และการสร้างตัวละครแบบฉบับ

2.3.6 ลักษณะนิสัยของตัวละคร

ลักษณะนิสัยของตัวละคร ผู้วิจัยได้ศึกษาดังต่อไปนี้

พัฒนา จันทรดำ (2554 : 43) ได้กล่าวว่า ลักษณะนิสัยตัวละครมี 2 แบบ คือ

1. น้อยลักษณะ (Flat Characters) คือ ตัวละครที่มีลักษณะนิสัยเพียงหนึ่งหรือสองอย่าง เช่น ถ้าเป็นคนดีก็ดีตลอด ไม่มีข้อผิดพลาด หรือถ้าเป็นตัวอิจฉาก็ต้องแสดงความร้ายกาจตลอดเรื่อง จะไม่มีโอกาสเป็นคนดีหรือมีแง่มุมที่ดีอื่น ๆ เลย

2. หลายลักษณะ (Round Characters) คือ ตัวละครที่มีลักษณะนิสัยคล้าย ๆ คนทั่ว ๆ ไป คือมีลักษณะหลาย ๆ อย่าง เช่น ขุนแผนเป็นชายเจ้าชู้ที่มีความรักแท้ มีอารมณ์รุนแรง แต่เยือกเย็น สุขุมเมื่อวัยสูงขึ้น เป็นนักรบที่กล้าหาญ มีธยาศัยดี รู้จักการควรไม่ควร เป็นข้าราชการที่มีความจงรักภักดีและซื่อสัตย์ เป็นสามีที่เลวแต่เป็นพ่อที่ดี และมีความเห็นมโหฬารต่อศัตรู ลักษณะดังกล่าวทำให้ขุนแผนเป็นตัวละครที่มีชีวิตสมจริง

วรารักษ์ ตรีกุลสุภะ (2545 : 40-41) ได้อธิบายลักษณะของตัวละคร หรือที่เรียกกันว่า บุคลิกภาพของตัวละครไว้ว่า บุคลิกภาพเป็นพฤติกรรม การแสดงออกของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง และจะทำให้คนสามารถเข้าใจได้ว่า บุคคลนั้น ๆ แตกต่างจากคนทั่วไปอย่างไร บุคลิกภาพของตัวละครมี 2 ประเภท ประกอบด้วย

1. บุคลิกภาพภายนอก เป็นลักษณะเฉพาะบุคคลประกอบด้วย ลักษณะรูปร่าง และ การแสดงอาการ ดังนี้

1.1 ลักษณะรูปร่าง ได้แก่ เพศ วัย รูปร่างภายนอกของร่างกาย เช่น รูปร่างหน้าตา ผิวพรรณอันเป็นลักษณะส่วนตัวของบุคคล รวมไปถึงการแต่งกายด้วย

1.2 การแสดงอาการ คือ กิริยาท่าทางของบุคคลที่แสดงออกชัดเจน ได้แก่ ท่าทางจากบุคลิกการเดิน การยืน การนอนและการนั่ง การวางตัว ความคล่องตัว และความชำนาญ หรือการแสดงลักษณะการพูด เช่น การพูดก้าวร้าว การพูดโอ้อวด การพูดคมคายแฝงด้วยข้อคิด การพูดสุภาพอ่อนโยน และการพูดตรงไปตรงมา ฯลฯ

2. บุคลิกภาพภายใน เป็นลักษณะนิสัยเฉพาะด้านของบุคคลที่เกิดจากความรู้สึกในจิตใจสู่การแสดงพฤติกรรม เป็นความสามารถในการคิดตัดสินใจ พิจารณาถึงเหตุผลของบุคคลนั้น ๆ อันเป็นลักษณะที่บุคคลอื่นกล่าวถึง ดังนี้

2.1 การอบรมสั่งสอน คือ เชาวน์ปัญญาและความรู้ความสามารถเฉพาะ ได้แก่ ความเฉลียวฉลาด ค่านิยม และความสนใจ

2.2 อารมณ์ คือ บทบาทและพฤติกรรมที่กระทำออกมาจากความต้องการของจิตใจ และแรงสนับสนุนจากสภาพแวดล้อม เช่น เป็นคนโลภ ทะเยอทะยาน ใจร้อน เจ้าอารมณ์ เจ้าชู้ ใฝ่ดี จงรักภักดี สดใสร่าเริง

สมพร มั่นตะสูตร (2544 : 104-105) ได้ศึกษารายละเอียดของตัวละครดังต่อไปนี้

1. ลักษณะนิสัยของตัวละคร การกำหนดนิสัยของตัวละครนิยมทำอยู่ 2 วิธี คือ ตัวละครที่มีลักษณะไม่ซับซ้อน คือ ตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อแทนความคิด หรือคุณลักษณะอย่างหนึ่งเพียงอย่างเดียว เช่น เป็นคนดู ใจดี หรือ ซื่อสัตย์ เป็นต้น และตัวละครที่มีลักษณะซับซ้อน คือ ตัวละครที่มีลักษณะนิสัยหลากหลายคล้ายคลึงกันไป ผู้อ่านจะต้องศึกษาจากส่วนประกอบอื่น ๆ เอง เช่น ศึกษาจากคำพูด การกระทำ การปฏิบัติต่อตัวละครอื่นแล้วนำมาตัดสินว่าตัวละครนั้นเป็นเช่นไร

2. บทบาทหรือบุคลิกภาพของตัวละคร มีการกำหนดบทบาทอยู่ 2 วิธี คือ ตัวละครแบบคงที่และตัวละครที่มีบทบาทไม่คงที่

3. การตั้งชื่อตัวละคร ชื่อของตัวละครควรตั้งให้เหมาะสมกับรูปร่าง หน้าตา เพศ อาชีพ สภาพทางสังคมของตัวละครแต่ละตัว

วณิช จรุงกิจอนันต์ (2538 : 19-20) ได้กล่าวว่า บุคลิกของตัวละครมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการบอกถึงธรรมชาติหรือลักษณะของเรื่อง บอกถึงพัฒนาการในเรื่อง ผลที่ปรากฏและบอกถึงผลกระทบของความขัดแย้ง โดยเหตุที่ตัวละครเป็นตัวกำหนดและควบคุมความขัดแย้ง จึงกล่าวได้ว่าบุคลิกของตัวละครนั้น ๆ สำคัญอย่างยิ่งสำหรับนิยาย มีความสำคัญเสมอกันกับความขัดแย้ง มี

ความน่าสนใจใฝ่ใจอยู่กัน บุคลิกตัวละครอันสำคัญต่อนิยายไม่น้อยกว่าความขัดแย้งนี้จะเรียกร่องบางสิ่งบางอย่างจากคนอ่าน ในขณะที่ความขัดแย้งไม่ได้มีส่วนในเรื่องการเรียกร่องที่ว่านี้

ปริญญาก็อ่อน (2537 : 49) ได้สรุปถึงลักษณะเด่นของตัวละครแบบประกอบด้วย

1. มักจะมีลักษณะนิสัยคล้าย ๆ กันทุกตัว จนสามารถสรุปเป็นแบบที่แน่นอนได้ ตัวละครแบบนี้ไม่ค่อยสร้างความประทับใจแก่ผู้อ่าน

2. มีลักษณะไม่สมจริง หรือไม่เหมือนชีวิตคนจริง ๆ

3. การแนะนำตัวละครทำได้ง่ายกว่า

4. มีลักษณะคงที่ตลอดทั้งเรื่อง

ตัวละครน้อยลักษณะนี้ จะพบในเรื่องสั้นเป็นส่วนใหญ่ อาจเนื่องจากขนาดของเรื่องจำกัดที่จะให้บทบาท และเพราะต้องการให้ตัวละครเป็นตัวแสดงแนวคิดของเรื่องให้ชัดเจนที่สุด จึงจำเป็นต้องใส่ลักษณะนิสัยเพียงด้านหนึ่งไว้ก็ได้ เช่น นาค นางาม ในเรื่อง เขียดขาดำ ของลาวคำหอม จัดเป็นตัวละครประเภทน้อยลักษณะที่เรียกว่า “Sterotypes” คือตัวละครเอกจะมีพฤติกรรม บุคลิก อาชีพ และฐานะ ตามแบบของคนในสังคมจริง ๆ นั้น ๆ บุคลิกลักษณะภายนอก

ลักษณะนิสัยของตัวละครประเภทนี้อาจมีประโยชน์ในด้านการสร้างอารมณ์ขัน ดังคำกล่าวของ อี. เอ็ม. พอร์ตเตอร์ ที่ว่า “ตัวละครน้อยลักษณะนี้ในศตวรรษที่ 17 เรียกว่า ‘ตัวละครประเภทขบขัน’ และในบางครั้งก็เรียก ‘ตัวละครแบบฉบับ’ และบางครั้งเรียกว่า ‘ตัวละครประเภทยั่วล้อ’” ตัวอย่างตัวละครที่มีลักษณะน้อยอย่างและให้ความขบขันที่พบได้ชัดเจนก็คือ ตัวละครในเรื่อง พล นิกร กิมหงวน ของ ป. อินทรปาลิต

ตัวละครประเภท “Sterotypes” คือ ตัวละครซึ่งมีลักษณะเกิดขึ้นซ้ำ ๆ กันจนสามารถจัดเข้าเป็นประเภทหนึ่งโดยเฉพาะได้ ก็นับว่าเป็นตัวละครประเภทน้อยลักษณะได้ เช่น ตัวละครเอกฝ่ายชายในนวนิยายของไม้ เมืองเดิม ต้องเป็นหนุ่มลูกทุ่งที่มีเลือดนักสู้อยู่ในตัวเต็มที่ แต่มั่นคงในรัก หรือในเรื่องสั้นและนวนิยายแนวศิลปะเพื่อชีวิต ศิลปะเพื่อประชาชน ตัวเอกของเรื่องถูกกดขี่จากผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจและอำนาจแห่งรัฐ ดีกว่าจะต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อปลดปล่อยความเอารัดเอาเปรียบในทุกวิถีทาง

ตัวละครประเภทนี้ผู้อ่านจะเห็นลักษณะอันเป็นตัวแทนธรรมชาติของมนุษย์ในแง่ใดแง่หนึ่งออกมา ไม่ว่าจะไปในแง่บวกหรือลบก็ตาม ดังนั้น ประโยชน์ที่ผู้อ่านจะได้รับจากลักษณะนิสัยของ ตัวละครดังกล่าวก็คือ ผู้อ่านเข้าใจตัวละครได้ทันที หยั่งรู้พฤติกรรมและอารมณ์ของตัวละครได้ หากต้องเผชิญกับเหตุการณ์ สภาพแวดล้อมนั้น ๆ นอกจากนี้ ผู้อ่านยังสามารถจดจำรำลึกถึงตัวละครได้ตลอดไป ไม่ว่าจะเวลาจะผ่านไปนานเท่าใด หากเอ่ยถึงตัวละครนั้น ๆ ขึ้นมา

ตัวละครแบบกลม หรือตัวละครที่มีหลายลักษณะนิสัย เป็นตัวละครที่สร้างความประทับใจแก่ผู้อ่านได้มาก เพราะมีลักษณะใกล้เคียงกับความเป็นมนุษย์มากกว่าแบบแรก ผู้เขียนสร้าง

ตัวละครมาจากแง่มุมหลากหลายของมนุษย์ มีบุคลิกภาพ นิสัยซับซ้อนแตกต่างไปตามสภาพอารมณ์ สถานการณ์ และสภาพแวดล้อมเหมือนมนุษย์จริง

กุหลาบ มัลลิกะมาส (2531 : 112) กล่าวว่า ลักษณะนิสัยของตัวละคร นักเขียนที่ไม่ สันทัด จะสร้างตัวละครที่มีลักษณะนิสัยจำเป็นประเภท ๆ ไป ได้แก่ ประเภทร่าเริงสดใส ประเภท หงอยเหงาเฉื่อยชา ประเภทขี้โกรธและประเภทเศร้าเหี่ยวแห้ง ตัวละครจึงมีลักษณะนิสัยอย่างเดียว หรือน้อยอย่างหากนักเขียนมีฝีมือจะสร้างตัวละครที่มีนิสัยหลายอย่างหรือหลากหลาย

สรุปได้ว่า นักเขียนจะสร้างตัวละครที่มีลักษณะนิสัยจำเป็นประเภท ๆ ไป ได้แก่ ประเภท ร่าเริง ประเภทหงอยเหงา ประเภทขี้โกรธ ประเภทเศร้า เป็นต้น ตัวละครจึงมีลักษณะนิสัยอย่างเดียว หรือน้อยอย่าง กับตัวละครละครที่มีลักษณะนิสัยหลายอย่าง นอกจากนี้ ลักษณะของตัวละครยัง รวมถึงลักษณะภายนอก เช่น อารมณ์ ความรู้สึก กับหน้าตา รูปร่าง เป็นต้น

2.3.7 บทบาทของตัวละคร

บทบาทของตัวละคร ผู้วิจัยได้ศึกษารายละเอียดดังต่อไปนี้

รตชา (2552 : 107) กล่าวว่า บทบาทของตัวละคร คือ ความสัมพันธ์ที่เขามีกับคนอื่น หรือกับสังคมของเขา เช่น บทบาทของชายชานู คือการเป็นพ่อให้กับลูก ๆ ของเขา ความสัมพันธ์ ระหว่างพ่อกับลูกแต่ละคนก็จะแตกต่างกัน เป็นสามีให้กับภรรยา เป็นพี่ชายน้องชายให้กับครอบครัวที่ ตัวละครเติบโตมา นิยายที่ตัวละครมีบทบาท มีชีวิตที่มีความสุขจะไม่น่าสนใจ น่าติดตามเท่ากับนิยาย ที่ตัวละครถูกกดดัน บังคับจิตใจจากพ่อแม่ คู่ครอง ลูกจ้างที่เหลือนอกบ้านและชิงชังกับเจ้านาย แม่ ผู้เบื่อหน่ายกับการเลี้ยงดูลูกและต้องการออกไปทำงานนอกบ้านเพื่อค้นหาความภูมิใจให้กับตนเอง หญิงสาวผู้มีความรักที่ไม่ซื่อสัตย์ ที่ทำให้ตัวละครเดินมาถึงสุดทาง ทำให้ตัวละครละทิ้งบทบาทเดิม ตัวละครบางตัวละครทิ้งบทบาทเก่า มารับบทบาทใหม่ได้อย่างง่ายดาย ซึ่งผู้เขียนจะต้องสร้างเหตุผลที่ ทำให้ตัวละครเปลี่ยนแปลงบทบาทอย่างสมเหตุสมผลว่าจะเป็นไปได้ การที่ผู้เขียนนิยายแล้ว เรื่องราว ไม่ชวนติดตาม จึงควรกลับมาแก้ไขที่ตัวละครเสียใหม่ เพื่อให้ให้นิยายสามารถเดินไปด้วยตัวของมันเอง โดยยึดหลักว่า การสร้างบทบาทให้ตัวละครคือ เรื่องราวนั้น ๆ เกิดขึ้นกับตัวละคร มิใช่อะไรอะไรเกิด ขึ้นกับตัวละคร การเริ่มต้นของนวนิยายเกิดจากการที่ตัวละครเอกของเรื่องต้องการเปลี่ยนแปลง บทบาทหรือสถานภาพของตนเอง และมักจะจบลงเมื่อตัวละครเอกสามารถเปลี่ยนแปลงสถานภาพ ของตนเองได้สำเร็จ หรือกลับมาสู่บทบาท สถานภาพเดิม หรือยังคงหาทางพยายามให้ตนเองสมหวัง

อรรคภาศ เล้าจินตนาศรี (2544 : 58) กล่าวว่า ตัวละครในนวนิยายทั่วไปสามารถ แบ่งออกตามความสำคัญของบทบาทตัวละครได้แก่ ตัวละครหลัก เป็นตัวละครที่มีบทบาทมากที่สุด ในนวนิยายแต่ละเรื่อง ตัวละครรองเป็นตัวละครที่มีบทบาทรองจากตัวละครหลัก เป็นตัวละครที่มี บทบาทหรือคู่เทียบหรือขัดแย้งกับตัวละครหลัก ตัวละครประกอบ เป็นตัวละครอื่น ๆ ที่ผู้เขียนสร้าง ขึ้นเพื่อเสริมสร้างความจริง สร้างบรรยากาศหรือมีส่วนเสริมให้เรื่องในช่วงเหตุการณ์นั้นดำเนินต่อไป

ได้ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ สุนทรื คุณจักร (2547 : 81) ที่กล่าวว่า ตัวละครจะมีบุคลิกลักษณะ แตกต่างกันไปโดยแสดงบทบาทและพฤติกรรมไปตามโครงเรื่อง บทบาทของตัวละคร ถ้าแบ่งตาม ความสำคัญของบทบาท แบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ ตัวละครเอก มีบทบาทสำคัญขณะดำเนินเรื่อง เป็น ศูนย์กลางของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด เป็นตัวละครที่มีข้อขัดแย้งกับตัวละครอื่น ๆ ซึ่งเป็นจุดที่ ทำให้เรื่องดำเนินไป ตัวละครประกอบ เป็นตัวละครที่มีบทบาทและความสำคัญน้อยกว่าตัวละครเอก ตัวละครเหล่านี้จะช่วยในการดำเนินเรื่อง และช่วยให้บทบาทของตัวละครเอกเด่นชัดและน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

ไพโรจน์ บุญประกอบ (2539 : 183-185) กล่าวว่า บทบาทของตัวละครในนวนิยาย โดยจำแนกเป็นประเภทไว้สรุปว่ามี 3 ประเภท คือ ตัวละครเอกของเรื่อง เป็นหญิงและชายที่มีบทบาท สำคัญในการดำเนินเรื่อง ซึ่งอาจเป็นตัวละครเอกตามแบบฉบับ ตัวเอกประเภทขบขัน หรือตัวเอก ประเภทโศกนาฏกรรมก็ได้ ประเภทที่สองคือผู้ร้ายหรือฝ่ายปรปักษ์ เป็นตัวละครฝ่ายตรงข้ามกับ ตัวเอก ประเภทสุดท้ายเป็นตัวละครย่อย ตัวละครประเภทนี้มีบทบาทในความขัดแย้งของเรื่องน้อย แต่จะทำหน้าที่เป็นตัวเปรียบเทียบหรือให้ภาพที่ชัดเจนแก่ตัวเอกหรือผู้ร้าย นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึง บุคลิกลักษณะของตัวละครว่ามี 2 ลักษณะคือ ตัวละครที่มีบุคลิกลักษณะคงที่ คือ มีบุคลิกลักษณะ บทบาทเหมือนเดิมตั้งแต่เริ่มต้นจนจบเรื่อง ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ เกิดขึ้น ตัวละครที่มี บุคลิกลักษณะไม่คงที่ คือ มีการปรับเปลี่ยนบุคลิกลักษณะบทบาทไปตามเหตุผลอันควร มีการ เปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นและได้กล่าวถึงลักษณะนิสัยของตัวละครว่า มี 2 ลักษณะคือ ตัวละครที่มีลักษณะ นิสัยไม่ซับซ้อน หรือตัวละครแบบแบน ตัวละครลักษณะนี้จะแสดงพฤติกรรมให้ผู้อ่านทราบอย่าง ชัดเจน โดยจะแสดงลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งเพียงอย่างเดียว เรียบง่าย ไม่ซับซ้อน เช่น เป็นคนดูร้าย คดโกง ไม่เกรงกลัวต่อบาปกรรมใด ๆ หรือเป็นคนใจมีเมตตา ไม่เคยประพฤติชั่ว นอกจากนี้ ยังมี ลักษณะปลีกย่อยอื่น ๆ เช่น เป็นคนเจ้าอารมณ์ เห็นแก่ตัว มองโลกในแง่ดี รักสนุกและอื่น ๆ ตัวละครมีลักษณะนิสัยแบบซับซ้อน หรือ ตัวละครแบบกลม ตัวละครแบบนี้ไม่มีพฤติกรรมที่ชี้ชัดว่า เป็นอย่างใดอย่างหนึ่งแต่จะมีลักษณะนิสัยหลาย ๆ อย่างประกอบกัน ทั้งที่เป็นส่วนดีและส่วนที่ บกพร่อง ซึ่งเป็นลักษณะธรรมชาติของมนุษย์โดยทั่วไป ซึ่งอาจเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพอารมณ์และ เหตุการณ์ ตัวละครแบบนี้จะมีลักษณะสมจริงและคล้ายบุคคลในชีวิตจริงซึ่งจะสร้างความประทับใจให้ ผู้อ่านเป็นอย่างดี

สรุปได้ว่า บทบาทของตัวละคร คือ ความสัมพันธ์ที่เขามีกับคนอื่นหรือกับสังคมของเขา เช่น บทบาทของชายชายนี้อาจเป็นพ่อให้กับลูก ๆ ของเขา และบทบาทของตัวละครในนวนิยายโดย จำแนกเป็นประเภทไว้สรุปว่ามี 3 ประเภท คือ ตัวละครเอกของเรื่อง ผู้ร้ายหรือฝ่ายปรปักษ์ และ ตัวละครย่อย นอกจากนี้ ตัวละครในนวนิยายจะสามารถแบ่งออกตามความสำคัญของบทบาทตัวละคร ได้แก่ ตัวละครหลัก ตัวละครรอง

2.3.8 การวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยาย

การวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยาย คือการพิจารณาตัวละครในเรื่องทุกตัวว่ามีลักษณะอย่างไร และมีความสำคัญต่อเรื่องมากน้อยเพียงไร เพราะเหตุใด โดยผู้วิจัยได้ศึกษาดังต่อไปนี้

สุทัศน์ วงศ์กระบอกถาวร (2550 : 158) ได้กล่าวว่า ตัวละครเป็นผู้แสดงบทบาทพฤติกรรมอันเกี่ยวข้องโดยตรงกับการดำเนินเรื่อง โดยทั่วไปแล้วตัวละครจะมีอยู่ 2 ลักษณะ แยกตามพฤติกรรมที่แสดงออกมา คือ ตัวละครที่มีพฤติกรรมคงที่ และตัวละครที่มีพฤติกรรมหลากหลาย โดยทั่วไปแล้ว การวิเคราะห์ตัวละครมักจะมุ่งไปที่ตัวเอก ซึ่งถือว่าเป็นเจ้าของเรื่อง และเป็นผู้ที่ทำให้เกิดเรื่องราวขึ้นมา ซึ่งผู้วิเคราะห์ควรวางขอบข่ายออกเป็น 2 ประเด็น คือ วิเคราะห์กลวิธีในการสร้างตัวละคร และวิเคราะห์คุณลักษณะและบทบาทของตัวละครในเรื่อง โดยอาจใช้กรอบคำถามเพื่อค้นหาคำตอบเกี่ยวกับตัวละคร ดังนี้

1. การสร้างตัวละคร ควรตอบคำถามให้ได้ว่า ผู้แต่งนำเสนอตัวละครโดยวิธีใด การสร้างแรงจูงใจให้ตัวละครแสดงพฤติกรรมออกมานั้นสมเหตุสมผลหรือไม่ ผู้แต่งแสดงน้ำเสียงต่อตัวละครอย่างไร

2. คุณลักษณะและบทบาทของตัวละคร ควรตอบให้ได้ว่า ตัวละครพูดอะไรหรือคิดอะไรบ้างกับตัวเอง ตัวละครทำอะไรบ้าง ตัวละครอื่นพูดถึงตัวละครเอกอย่างไรบ้าง และผู้เขียนเองแสดงน้ำเสียงต่อตัวละครอย่างไร

บุญยเสนอ ตริวิเศษ (2550 : 163) กล่าวว่า การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครมีสาระสำคัญอยู่ที่การศึกษาบทบาทของตัวละครในเรื่อง ผู้วิจารณ์จะต้องนำประสบการณ์และความเข้าใจต่อชีวิตมนุษย์เป็นเกณฑ์ประกอบการวินิจฉัยด้วย เพราะตัวละครก็คือตัวแทนของมนุษย์ทั่วไปนั่นเอง ดังเช่น คำพูด ความคิดและการกระทำของตัวละครในสถานการณ์ต่าง ๆ เมื่อตัวละครปฏิบัติหน้าที่

สมพร มั่นตะสูตร (2544 : 117-137) กล่าวว่า การวิเคราะห์ตัวละคร คือการพิจารณาตัวละครในเรื่องทุกตัวว่ามีลักษณะอย่างไร และมีความสำคัญต่อเรื่องมากน้อยเพียงไร เพราะเหตุใด อาจใช้คำถามต่าง ๆ ต่อไปนี้เป็นแนวทางในการค้นหาคำตอบได้ ตัวอย่างเช่น

1. ตัวละครสำคัญมีกี่ตัว ตัวใดเป็นตัวเอก ตัวใดเป็นตัวประกอบเพราะเหตุใด
2. ตัวละครเหล่านี้ตัวใดจำลองมาจากชีวิตคนจริง ๆ ในสังคม ตัวใดสร้างจากจินตนาการของผู้แต่ง

3. ตัวละครเหล่านี้มีลักษณะเด่นประจำตัวเพียงอย่างเดียวหรือหลายอย่าง

4. ตัวละครเหล่านี้มีนิสัยคงที่หรือมีนิสัยเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพของสังคมที่แวดล้อม

ตัญญา วงศ์ระชะชัย (2542 : 128) ได้กล่าวว่า การวิเคราะห์ตัวละครเป็นการพิจารณาว่า ผู้เขียนสร้างตัวละครได้สมจริงตามธรรมชาติของมนุษย์หรือไม่ ในแง่ของความรู้สึกนึกคิดและ

พฤติกรรมที่แสดงออก และสอดคล้องกับภูมิหลังของตัวละครที่ปูเอาไว้หรือไม่ เช่น คำพูดของตัวละคร สอดคล้องกับฐานะทางการศึกษา เศรษฐกิจ และฐานะทางสังคมของตัวละครเพียงไร หากตัวละครมีการเปลี่ยนแปลงนิสัยจะต้องพิจารณาว่าผู้เขียนให้เหตุผลอย่างเหมาะสมเป็นจริงได้ หรือไม่เพราะการที่คนเราจะเปลี่ยนแปลงความคิดหรือการกระทำนั้น ต้องมีแรงผลักดันที่ทรงพลังมาก พอที่จะให้ตัวละครหาทางออกเพื่อเปลี่ยนแปลงตนเอง ซึ่งก็พอจะทำให้ผู้อ่านยอมรับการเปลี่ยนแปลงนั้นได้

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2539 : 71-72) กล่าวว่า ในการพิจารณาลักษณะนิสัยของตัวละคร ควรตั้งแนวดังนี้ ตัวละครตัวไหนสำคัญแก่นเนื้อเรื่อง มีตัวละครตัวไหนในเรื่องนั้น ทำให้เนื้อเรื่องมีรสขึ้นในทางใด ตัวใดควรถือเป็นตัวเอก ผู้ประพันธ์อาจใช้กลวิธีต่างๆ ในการแสดงลักษณะนิสัยของตัวละคร เช่น คำพูดของตัวละครเอก แสดงอาศัยตัวละครอื่นพรรณาลักษณะ แสดงโดยทางจดหมายของตัวละครตัวนั้นเขียนถึงตัวละครอีกตัวหนึ่ง หรือกล่าวถึงกิริยาอาการ โดยไม่บอกให้ชัดแจ้งว่าทำเช่นนั้น ๆ เพราะมีความรู้สึกนึกคิดอย่างไร และยังมีกลวิธีอื่น ๆ อีกหลายประการ

สรุปได้ว่า การวิเคราะห์ลักษณะและบทบาทของตัวละคร ควรวิเคราะห์ด้านลักษณะนิสัย และมีความสำคัญต่อเรื่องมากน้อยเพียงไร เพราะเหตุใด และคำพูด ความคิดและการกระทำของตัวละครในสถานการณ์ต่าง ๆ เมื่อตัวละครปฏิบัติหน้าที่

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ลักษณะของตัวละคร

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยาย ผู้วิจัยได้ศึกษามาหลายเรื่องดังต่อไปนี้

อวยพร แสงคำ (2557) ศึกษาวิจัยเรื่อง ลักษณะเด่นของนวนิยายไทยที่มีตัวละครเป็นครุฑและนาค วัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ประกอบของนวนิยายไทยระหว่าง พ.ศ. 2529-2555 ที่มีตัวละครเป็นครุฑและนาค และเพื่อวิเคราะห์ลักษณะเด่นของนวนิยายไทยที่มีตัวละครเป็นครุฑและนาค มีจำนวน 11 เรื่อง ได้แก่ มณีสวาท กษานาคา ปักษานาคา มนตราณาคาครุฑ ดวงหทัยครุฑรามันต์ อริตววรรณครุฑานาคา เคสิณาคาดวงใจพญานาค นาคสวาท ร้อยรักปักษิณา เมฆลานาคา และสัญญารักให้กองทัพ โดยชี้ให้เห็นว่าจินตนาการของผู้แต่ง การสร้างงานแนววัฒนธรรมประชานิยม และอิทธิพลจากวรรณกรรมและภาพยนตร์ทั้งไทยและต่างชาติ เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้มีการสร้างสรรค์นวนิยายไทยกลุ่มนี้ออกมาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี 2548 ถึงปัจจุบัน ผลการวิจัยพบว่า ผู้แต่งนำเรื่องเล่า ต่าง ๆ ทั้งที่เป็นวรรณกรรมสันสกฤตและบาลี วรรณคดีไทย นิทานพื้นบ้าน และข่าวเหตุการณ์ปัจจุบัน มาสร้างเป็นองค์ประกอบสำคัญของนวนิยาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การนำความขัดแย้งใน “ตำนานครุฑจับนาค” มาผสมผสานกับจินตนาการของตนแล้วสร้างเป็นองค์ประกอบทางวรรณกรรมที่น่าสนใจ กล่าวคือ ในด้านโครงเรื่องพบโครงเรื่องถึง 4 แบบ ได้แก่ โครงเรื่องแบบการ

ข้ามภพชาติมาแก้แค้นศัตรูรัก โครงเรื่องแบบการข้ามภพชาติมาติดตามคู่รัก โครงเรื่องแบบการประนีประนอมความขัดแย้ง และโครงเรื่องแบบการแย่งชิงของวิเศษ สาเหตุของความขัดแย้งในโครงเรื่อง มักเกี่ยวข้องกับเรื่องความรัก ความโลภ ความริษยา และเน้นให้มีการข้ามภพชาติ ด้านตัวละครพบว่า ผู้แต่งสร้างตัวละครครุฑ นาค ตัวละครที่มีกำเนิดทั้งจากเผ่าพันธุ์ครุฑและนาค รวมทั้งตัวละครผู้ช่วยเหลือโดยอิงลักษณะของครุฑและนาคจากเรื่องเล่าต่าง ๆ แล้วเพิ่มเติมลักษณะอื่น ๆ ตามจินตนาการของตนทำให้ตัวละครมีลักษณะที่หลากหลาย ในด้านฉาก มีการสร้างฉากใน 3 แบบ คือฉากที่สร้างจากสถานที่จริง ฉากที่สร้างจากเรื่องเล่า และฉากที่สร้างจากจินตนาการ องค์ประกอบต่าง ๆ เหล่านี้นำไปสู่การเข้าใจแนวคิดของนวนิยายกลุ่มนี้ที่มีการนำเสนอทั้งแนวคิดเรื่องกรรมและผลกรรม แนวคิดเรื่องการยึดติดและการปล่อยวางกับการละทิ้ง และแนวคิดเรื่องความรักและการให้อภัย

Yang Weiyang (2555) ศึกษาวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ตัวละครหญิงชาวจีนในนวนิยายไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ลักษณะและสถานภาพของตัวละครหญิงชาวจีนในนวนิยายไทยและวิเคราะห์บทบาทและคุณค่าของตัวละครหญิงชาวจีนในนวนิยายไทยขอบเขตของการวิจัยคือ วิเคราะห์นวนิยายดงดอกเหมยของนันทนา วีระชน บัวเลี้ยงน้ำของโบทัน หงส์เหนือมังกรของวิศวานา เลดีเยาวราชของทิพเกสร จัดพิมพ์ โบทันกลีบสุดท้ายของกานดิดา โดยมีสมมุติฐานการวิจัยคือ ตัวละครหญิงชาวจีนที่ปรากฏในนวนิยาย เป็นตัวละครที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่า ผู้หญิงอยากมีฐานะของตนเอง อยากเปลี่ยนสถานภาพของตน และแสดงบทบาทและคุณค่าต่อสังคมยิ่งกว่าเดิม ผลการวิจัยพบว่า ด้านลักษณะตัวละครหญิงชาวจีนในนวนิยายไทยคล้ายกับผู้หญิงจีนในสังคมจีนคือเป็นเพศอ่อนแอ เชื้อฟ่งผู้ใหญ่และสามี เป็นคนเรียบริ่อยและเข้าใจคนอื่น มีความกตัญญูและเป็นคนที่มีความรับผิดชอบต่อประเพณี พุดไฟเราะ มีเมตตาและใจดี มีนิสัยดีเพราะได้สืบทอดความประพฤติที่ดีจากบรรพบุรุษ ส่วนคนที่มีนิสัยขัดแย้งกับครอบครัวนั้น เนื่องจากได้รับอิทธิพลจากปัญหาทางด้านครอบครัว สังคมและการศึกษาของตนเอง ด้านสถานภาพในชีวิตของผู้หญิงมักมีฐานะคือ เป็นลูกสาว เป็นภรรยา เป็นย่าหรือยาย และเพื่อน ดังนั้น สถานภาพของผู้หญิงจึงมี 3 ด้าน คือ ด้านครอบครัว ด้านประกอบอาชีพ และด้านสังคม ตัวละครส่วนใหญ่ประพฤติดีดีเนื่องจากการสั่งสอนของคนจีนคือในฐานะเป็นผู้หญิงต้องทำตัวให้เรียบริ่อย ดูแลครอบครัวให้ดี สามารถประกอบอาชีพได้หลายอย่าง จึงมีโอกาสทำงานแบบอื่นได้นอกจากงานแม่บ้าน เนื่องจากการยึดและความขยันหมั่นเพียรของตน จึงทำให้ผู้หญิงเริ่มมีฐานะในสังคม ด้านบทบาทและคุณค่า ผู้หญิงชาวจีนในนวนิยายไทยมีบทบาทสำคัญต่อครอบครัวมาก นิสัยของผู้หญิงคือเป็นเพศที่ถ่วงละเอียดรอบคอบ รู้จักเอาใจผู้ใหญ่มากกว่าผู้ชายซึ่งเป็นผู้ที่หาเงินให้แก่ครอบครัว แต่มีผู้หญิงชาวจีนช่วยเหลือค่าใช้จ่าย ช่วยสะสมเงินทอง ผู้ชายก็อาจร่ำรวยได้ เมื่อผู้หญิงมีสิทธิได้เรียนหนังสือทำให้ผู้หญิงมีความรู้ พวกเธอก็เริ่มให้ตัวเองเข้าร่วมกิจกรรมของสังคม โดยการมีอาชีพของตน จึงทำให้ฐานะของผู้หญิงได้เปลี่ยนแปลง ในสังคมจริงเรื่องแบบนี้ได้เกิดขึ้นมาแล้ว จึงทำให้สังคมได้ให้โอกาสผู้หญิงด้านการศึกษา และมีอาชีพเท่าเทียมกับผู้ชาย

ผู้หญิงที่ประกอบอาชีพที่เท่าเทียมกับผู้ชาย ก็สามารถประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานได้ ตัวละครหญิงชาวจีนที่ปรากฏในนวนิยายไทย นอกจากทำให้นวนิยายสมบูรณ์ขึ้นและมีสีสันแล้ว ยังมีหน้าที่ทำให้สังคมรู้จักความคิดและบทบาทของผู้หญิงชาวไทยเชื้อสายจีนเป็นการเรียกร้องสังคมให้ยอมรับเพศหญิง โดยสะท้อนบทบาทและสถานภาพของผู้หญิงชาวไทยเชื้อสายจีนที่อยู่ในประเทศไทย

อัจฉรา เหมวรงค์กุล (2555) ศึกษาวิจัยเรื่อง ตัวละครเอกหญิงในนวนิยายของโยะมิ โมะโตะ บะนะนะะ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครเอกหญิงในนวนิยายของโยะมิ โมะโตะ บะนะนะะ ที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความตาย มีทั้งหมด 5 เรื่อง ได้แก่ คิทเซ่น มังเง่ทซุ มุนไลท์ซาโดว์ เอ็นพี และฮาร์ดลัค จากการวิจัยพบว่า ตัวละครเอกหญิงในนวนิยาย 4 คือ คิทเซ่น มังเง่ทซุ เอ็นพี และฮาร์ดลัค ต่างมีพื้นฐานครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ เนื่องจากแม่หรือสมาชิกในครอบครัวคนใดคนหนึ่งหรือหลายคนเสียชีวิตไป ทำให้ตัวละครเอกหญิงไม่สามารถดำเนินชีวิตได้ แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อตัวละครหญิงได้รับความช่วยเหลือจากตัวละครอื่นก็จะสามารถคลายความทุกข์ลงได้ อีกอย่างตัวละครอื่นยังได้ชี้แนะเกี่ยวกับชีวิต นำประสบการณ์ของตนเองที่เคยประสบกับความทุกข์ต่างๆ ทำให้ตัวละครได้ปรับเปลี่ยนทัศนคติเกี่ยวกับชีวิตสิ้นหวังให้กลับมามีความหวัง แต่ในนวนิยายเรื่อง มุนไลท์ซาโดว์ เนื้อเรื่องไม่มีการบรรยายถึงครอบครัวของตัวละครเอกหญิงว่าเป็นเช่นไร ฉะนั้นจึงไม่สามารถระบุได้ว่า ตัวละครเอกหญิงมีพื้นฐานครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ ตัวละครหญิงในนวนิยายทั้ง 5 เรื่องต่างประสบกับความตายของบุคคลอันเป็นที่รัก แต่ตัวละครเอกหญิงสามารถปรับเปลี่ยนทัศนคติในการมีชีวิตอยู่ และมีความหวังขึ้นมาจากการสร้างความสัมพันธ์กับตัวละครอื่นที่ไม่ใช่บุคคลในครอบครัวได้

วิวันพร กิจไกรลาศ (2552) ศึกษาวิจัยเรื่อง ตัวละครหญิงในวรรณกรรมของฮิซึชิ อิชิโงกับผู้หญิงในยุคเมจิ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบตัวละครหญิงในวรรณกรรมของฮิซึชิ อิชิโงกับผู้หญิงในยุคเมจิ รวมทั้งวิเคราะห์สารที่อิชิโงต้องการสื่อผ่านทางพฤติกรรมและลักษณะนิสัยของตัวละครหญิงในวรรณกรรมทั้งหกเรื่อง ได้แก่ โนะกิโมะรุทซุกิ นิโงะริเอะ จูซันยะ โคะโนะโกะ อูระมุระซะกิ และวะระซะกะระ จากการวิจัยพบว่า ตัวละครหญิงในวรรณกรรมของอิชิโงสะท้อนให้เห็นถึงสถานภาพของผู้หญิงในยุคเมจิที่ไร้ซึ่งสิทธิเสรีภาพ และถูกจำกัดอยู่แต่เพียงในบ้านให้ทำหน้าที่แม่และภรรยาที่ดีเท่านั้น ทว่า พฤติกรรมและลักษณะนิสัยของตัวละครหญิงที่ผิดไปจากความคาดหวังของสังคม นั้นแสดงให้เห็นถึงความพยายามของอิชิโงในการเรียกร้องสิทธิสตรี แม้ว่าการที่วรรณกรรมแต่ละเรื่องจบลงแบบคลุมเครือจะสะท้อนให้เห็นว่าสุดท้ายแล้วอิชิโงเองก็ไม่อาจเอาชนะสังคมปิตาธิปไตยในเวลานั้นได้ แต่อิชิโงก็นับเป็นนักเขียนอาชีพหญิงคนแรกของผู้หญิงที่ก้าวออกมาเรียกร้องสิทธิสตรี พร้อมทั้งชี้ให้เห็นถึงสถานภาพของผู้หญิงในยุคเมจิที่ถูกต้องชัดเจน

นันทา พฤษพงษ์ (2541) ศึกษาวิจัยเรื่อง วิเคราะห์ตัวละครเอกฝ่ายชายในนวนิยายของว. วินิจฉัยกุล มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการนำเสนอตัวละครเอกฝ่ายชายของวินิจฉัยกุล และ

เพื่อวิเคราะห์การสร้างตัวละครเอกฝ่ายชาย วิเคราะห์ลักษณะของตัวละครเอกฝ่ายชายในนวนิยาย จำนวน 7 เรื่อง ของ ว.วินิจฉัยกุล ในด้านกลวิธีในการแนะนำตัวละคร การสร้างตัวละครเอกฝ่ายชาย ผลการวิจัยพบว่า กลวิธีในการแนะนำตัวละคร ผู้แต่งใช้วิธีแนะนำตัวละครจากพฤติกรรมของตัวละคร อื่นมากที่สุด รองลงมาคือวิธีแนะนำโดยผู้ประพันธ์เป็นผู้บรรยาย และวิธีแนะนำด้วยพฤติกรรมของ ตัวละครเอกนั้นผู้ประพันธ์ใช้เท่ากัน นอกจากนี้การกำหนดลักษณะนิสัยตัวละครผู้เขียนใช้ลักษณะ นิสัยตัวละครแบบหลายลักษณะเป็นส่วนใหญ่ถึงจำนวน 13 ตัว ส่วนตัวละครแบบน้อยลักษณะใช้ แสดงนิสัยตัวละครเพียง 4 ตัวเท่านั้น การสร้างตัวละครเอกฝ่ายชาย จะดูได้จากภูมิหลังผู้เขียนได้ แสดงให้เห็นว่า ชาติดระกูล การอบรมเลี้ยงดูมีผลต่อบุคลิกของตัวละคร ผู้เขียนให้ความสำคัญกับ บุคลิกภาพภายใน ซึ่งแสดงความเป็นตัวตนที่แท้จริงของตัวละครมากกว่าบุคลิกภาพภายนอก นอกจากนี้สิ่งที่ทำให้ตัวละครแตกต่างกันก็ตรงด้านการศึกษา ซึ่งแบ่งเป็นหลายระดับ ตั้งแต่ต่ำกว่า ปริญญา ปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก ตัวละครของ ว.วินิจฉัยกุล จบการศึกษาระดับปริญญา ตรีมากที่สุดและการศึกษามีส่วนสำคัญต่อความคิด อุดมการณ์ของตัวละคร ส่วนด้านสังคมผู้เขียนให้ ความสำคัญด้านครอบครัวทำให้เห็นว่า การให้ความรักความเลื่อมใสของบิดามารดาและการใช้ชีวิตคู่ ขึ้นอยู่กับความรัก ความเข้าใจมากกว่าวัตถุเงินทอง ด้านอาชีพตัวละครจะมีการประกอบอาชีพต่างกัน ไป ตัวละครปรากฏอาชีพนักธุรกิจมากที่สุด รองลงมาเป็นอาชีพรับราชการ ส่วนพนักงานธนาคาร นักข่าวและตัวละครที่ไม่มีอาชีพเป็นหลักแหล่งมีเพียงอย่างละ 1 ตัว ส่วนที่สำคัญในการสร้างตัวละคร คือ แนวคิดในการดำเนินชีวิต ความแตกต่างในด้านนี้ ของตัวละครอาจเนื่องมาจากภูมิหลัง บุคลิกภาพ การศึกษา แนวคิดของตัวละครที่ผู้เขียนสร้างให้มีในตัวละครมากที่สุด คือต้องการได้รับความยอมรับ ในสังคม รองลงมาคือจุดมุ่งหมายในการดำเนินชีวิต นอกจากนี้ต้องการมีการศึกษา ต้องการมี ครอบครัวที่มั่นคง และต้องการมีฐานะดี ดังนั้น ตัวละครจะน่าสนใจหรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับกลวิธีการ แนะนำตัวละครและการสร้างตัวละครนั่นเอง

จากงานวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่า งานวิจัยที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยาย ผู้วิจัยได้ เรียนรู้วิธีการวิเคราะห์ของตัวละคร และได้เห็นถึงแนวทางที่อย่างชัดเจนของคนอื่น ผู้วิจัยจะใช้เป็น ประโยชน์ต่อการศึกษาเรื่องการวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบ หลางหย่า

2.4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์บทบาทของตัวละคร

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์บทบาทของตัวละครในนวนิยาย ผู้วิจัยได้ศึกษามา หลายเรื่องดังต่อไปนี้

สุวภา ธีรกิตติกุล (2552) ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาตัวละครผู้ติดตามของ มินะโมะโตะโนะ โยะฉิมิซุเนะ ในนวนิยายสงครามเรื่องกิเกะอิกิ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภาพลักษณ์ ของตัวละครผู้ติดตามของมินะโมะโตะโนะ โยะฉิมิซุเนะ และบทบาทของตัวละครผู้ติดตามของ

มินะโมะโตะโนะ โยะมิทซุเนะ ในนวนิยายสงครามเรื่องกิเกะอิกิ ในประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นสมัยกลาง มินะโมะโตะโนะ โยะมิทซุเนะได้ชื่อว่าเป็นวีรบุรุษที่เก่งกล้าและนักรบที่มีความสามารถทางการรบจนยากจะหาผู้ใดเปรียบได้ ผู้ติดตามของโยะมิทซุเนะนั้น มีอาจจะอาศัยแค่ตัวโยะมิทซุเนะเองและเบ็งเกะอิแต่เพียงแค่นั้น ผู้ติดตามคนอื่น ๆ ก็น่าจะมีบทบาทสำคัญกับกองทัพของโยะมิทซุเนะด้วย เหตุนี้ งานวิจัยฉบับนี้จึงมุ่งศึกษาวิเคราะห์ตัวละครผู้ติดตามของมินะโมะโตะโนะ โยะมิทซุเนะในนวนิยายสงครามเรื่องกิเกะอิกิ โดยพิจารณาผ่านภาพลักษณ์และบทบาทสำคัญในการปกป้องชีวิตเจ้านายให้รอดพ้นจากศัตรูของตัวละครผู้ติดตาม รวมทั้งวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างนาย-บ่าว จากอิทธิพลความเชื่อเรื่องความผูกพันนาย-บ่าว จะดำรงอยู่ถึง 3 ชาติของตัวละครผู้ติดตาม จากผลการวิจัยพบว่า ตัวละครผู้ติดตามมีภาพลักษณ์ของนักรบผู้มีความจงรักภักดีต่อผู้เป็นนายจนถึงสิ้นชีวิตและยังมีบทบาทสำคัญในการปกป้องชีวิตผู้เป็นนายให้รอดพ้นจากศัตรู อย่างไรก็ตาม ความจงรักภักดีต่อผู้เป็นนายของตัวละครนั้น ทำให้ตัวละครผู้ติดตามบางตัวเสียสละด้านชีวิตครอบครัวของตน ซึ่งแนวคิดดังกล่าวเป็นอิทธิพลความเชื่อของชนชั้นนักรบในสังคมญี่ปุ่นสมัยคะมะกุระ-มุโระมะชิที่มุ่งเน้นให้ครอบครัวตายเพื่อเจ้านายก่อนบทบาทหน้าที่อื่น การถวายชีวิตเพื่อผู้เป็นนายเป็นหน้าที่ที่พึงปฏิบัติแม้จะต้องละเลยบทบาทหน้าที่อื่นในครอบครัวก็ตาม นอกจากนี้การที่ตัวละครผู้ติดตามมีความจงรักภักดีต่อผู้เป็นนายเพราะได้รับอิทธิพลจากความเชื่อเรื่องความผูกพันระหว่างนาย-บ่าว จะดำรงอยู่ถึง 3 ชาติเพื่อเน้นความสัมพันธ์ที่ยืนยาวของนาย-บ่าว

สุมณฑา บุญวัฒน์กุล (2550) ศึกษาวิจัยเรื่อง ตัวละครหญิงในนวนิยายของบุญเหลือ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานภาพและบทบาทของตัวละครหญิงในนวนิยายของบุญเหลือ จำนวน 5 เรื่อง ได้แก่ สะใภ้แหม่ม ทูตยวิเศษ ตกหลุมตรองแล้วใดใดก็ดี สุรตนาวิ และ ดร. ลูกทุ่ง โดยเสนอผลการศึกษาค้นคว้าแบบพรรณนาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า สถานภาพและบทบาทของตัวละครหญิงมี 2 ด้าน คือ ด้านครอบครัวและด้านสังคม สถานภาพและบทบาทด้านแรกประกอบด้วย สถานภาพและบทบาทของบุตรสาว บุตรสะใภ้ ภรรยา มารดาและเพื่อน สถานภาพและบทบาทด้านต่อมา ประกอบด้วยสถานภาพและบทบาทด้านหน้าที่การงานและด้านการเป็นผู้นำ สถานภาพและบทบาทของตัวละครหญิงทั้ง 11 ตัว นอกจากจะสะท้อนเอกลักษณ์ของครอบครัวไทยในเมืองหลวงและในชนบทในช่วงเวลาที่ผู้เขียนมีชีวิตอยู่แล้ว ผู้เขียนยังได้เสนอทัศนะเรื่องบทบาทของเพศหญิงและเพศชายที่สังคมไทยกำหนดไว้อย่างตายตัวอีกด้วย นวนิยายบุญเหลือจึงทำให้ผู้อ่านรู้จักและเข้าใจชีวิตคนไทยและสังคมไทยบางแง่มุมดีขึ้น

ดวงทิพย์ คุ้มมณี (2546) ศึกษาวิจัยเรื่อง สถานภาพและบทบาทของตัวละครหญิงในนวนิยาย : กรณีศึกษานวนิยายของกิ่งฉัตร ปี พ.ศ. 2535-2544 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานภาพและบทบาทของตัวละครหญิงในนวนิยายว่าเป็นไปในทิศทางใด สอดคล้องกับแนวคิดสตรีหรือไม่ว่างไร เพื่อทราบปัญหาที่ตัวละครหญิงในนวนิยายยังต้องประสบอยู่ว่ามีอะไรบ้าง การเผชิญปัญหา

และการตัดสินใจเป็นอย่างไร เพื่อทราบว่าผู้อ่านที่เป็นหญิงมีทัศนคติอย่างไรต่อสถานภาพและบทบาทของตัวละครหญิงในนวนิยายของกึ่งฉัตร เพื่อทราบว่าผู้อ่านได้ขบคิดอะไรบ้างจากนวนิยายของกึ่งฉัตรและเพื่อวิเคราะห์ทัศนคติของผู้เขียนเกี่ยวกับสถานภาพและบทบาทของหญิงในสังคมว่าควรมีแนวโน้มไปในทิศทางใด ทัศนคติดังกล่าวมีความสอดคล้องหรือแตกต่างจากแนวคิดสตรีนิยมหรือไม่อย่างไร ซึ่งแนวคิดนั้น ๆ มีบทบาทสำคัญในการเป็นภาพสะท้อน กระตุ้นเตือนหรือชี้นำแนวคิดในการดำเนินชีวิตของผู้อ่านได้ วิธีการศึกษาใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดอย่างเจาะลึก ด้วยวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้อง และการสัมภาษณ์ผู้อ่านและผู้เขียนแบบเจาะลึกในลักษณะคำถามแบบปลายเปิด เป็นการเก็บข้อมูลเพื่อศึกษาแนวคิดของกลุ่มเป้าหมาย แล้วจึงนำมาวิเคราะห์ตามกรอบแนวคิดและทฤษฎี แล้วนำเสนอผลการศึกษาแบบพรรณนาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า สถานภาพและบทบาทของตัวละครหญิงในนวนิยายทั้งในครอบครัวและสังคม สะท้อนภาพชีวิตของหญิงในสังคมปัจจุบัน มีทั้งความสอดคล้องกับแนวคิดสตรีนิยมในปัจจุบัน ส่วนปัญหาที่ตัวละครหญิงในนวนิยายยังต้องประสบอยู่เป็นปัญหาเรื่องการถูกล่วงละเมิดทางเพศ และความคาดหวังจากสังคมเกี่ยวกับความเป็นผู้หญิง โดยเฉพาะคุณลักษณะของหญิงร่วมสมัย ซึ่งเป็นประเด็นที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาและหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่หญิงในสังคมได้รับต่อไป การศึกษาทัศนคติของผู้เขียนเกี่ยวกับสถานภาพและบทบาทของหญิงในปัจจุบัน พบว่าหญิงควรมีความเป็นหญิงร่วมสมัย ไม่ว่าจะมีความรู้ความสามารถและพึ่งพาตนเองได้อย่างไร ก็ควรคงคุณค่าของความเป็นหญิงไทยไว้ และหญิงชายมีความแตกต่างกันทางกายภาพ ทำให้ถูกกำหนดบทบาทที่แตกต่างกันมาแต่โบราณกาล หากแต่ว่าการอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างสงบสุข ต่างฝ่ายต่างต้องเคารพสิทธิซึ่งกันและกัน ทัศนคติดังกล่าว สอดคล้องกับแนวคิดสตรีนิยมสังคมนิยม ซึ่งนักเขียนสะท้อนออกมาในรูปแบบแนวคิด ค่านิยมและอุดมการณ์ในการดำเนินชีวิตของตัวละครหญิงในนวนิยายทุกเรื่องของกึ่งฉัตร ตัวละครหญิงแสดงบทบาทของความเป็นหญิงร่วมสมัยที่ยังคงความเป็นกุลสตรีอัน ดึงตามแบบฉบับของหญิงไทยไว้ได้ ถึงแม้ว่าจะไม่สมบูรณ์แบบตามมาตรฐานหญิงไทยสมัยก่อน ที่จะต้องเรียบร้อยเหมือนผ้าพับไว้และเป็นแม่บ้านแม่เรือนก็ตาม ผู้วิจัยเชื่อว่า เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในนวนิยายจะย้ำเตือนให้ผู้อ่านได้ตระหนักถึงคุณค่าของการเป็น ‘หญิงร่วมสมัย’ ที่ดีในสังคมไทยปัจจุบันได้

ธนาวิน เสาศพันธ์พิสุทธิ (2545) ศึกษาวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ตัวละครเหนือธรรมชาติในนวนิยายพื้นบ้านภาคเหนือ มีวัตถุประสงค์เพื่อเก็บรวบรวมและจำแนกประเภทของตัวละครเหนือธรรมชาติ วิเคราะห์ความเชื่อ ค่านิยม ประเพณีของตัวละครเหนือธรรมชาติ และวิเคราะห์บทบาทและคุณค่าของตัวละครเหนือธรรมชาติ ผลการวิจัยพบว่า สามารถแบ่งตัวละครเหนือธรรมชาติในนิทานได้ 10 ประเภท คือ พระอินทร์ เทวดา มนุษย์ที่มีคุณสมบัติพิเศษ ยักษ์ ผี ครุฑ นาค เงือก สัตว์ที่มีคุณสมบัติพิเศษ และตัวละครประเภทสิ่งของที่มีอำนาจพิเศษ ตัวละครเหนือธรรมชาติในภาคเหนือ

จะมีที่มาจากศาสนาพราหมณ์ฮินดู และศาสนาพุทธ มาจากความเชื่อ ความกลัว ในสิ่งลึกลับมองไม่เห็นรูปร่างและลักษณะนิสัยของตัวละครจะแตกต่างกันไป ตัวละครเหนือธรรมชาติในนิทานพื้นบ้านภาคเหนือจะมาจากความเชื่อทางพุทธศาสนาเป็นส่วนใหญ่ นอกจะมีความเชื่อเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์ ความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ ความเชื่อเรื่องผี ความเชื่อเรื่องโหราศาสตร์ ค่านิยมเหนือธรรมชาติ ในนิทานภาคเหนือส่วนใหญ่จะเป็นค่านิยมพื้นฐานทั่วไปของคนในสังคม ถัดมาคือ ประเพณีเกี่ยวกับตัวละครเหนือธรรมชาติ มักเป็นประเพณีเกี่ยวกับอาชีพของชาวบ้านในภาคเหนือ บทบาทเกี่ยวกับตัวละครเหนือธรรมชาติ คือ ตัวละครเหนือธรรมชาติมักเป็นผู้ช่วยเหลือตัวเอกของเรื่อง คุณค่าของตัวละครเหนือธรรมชาติจะนำเรื่องไปสู่จุดหมายได้อย่างรวดเร็ว สมเหตุสมผลและโน้มน้าวจิตใจผู้ฟังให้ติดตาม นอกจากนี้ยังให้คุณค่าทางศีลธรรมแฝงไว้ในตัวละคร ให้ติดตามใจตัวละครที่ทำได้ได้รับผลดี ตัวละครที่กระทำไม่ดีจะไม่ได้รับผลไม่ดีตอบแทน

จตุพร มหาพรหม (2540) ศึกษาวิจัยเรื่อง วิเคราะห์ตัวละครชายชาวจีนในนวนิยายไทยช่วง พ.ศ. 2510-2537 มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์บุคลิกภาพ สถานภาพและบทบาทของตัวละครชายชาวจีนในนวนิยายไทยช่วง พ.ศ. 2510-2537 โดยศึกษาตัวละครจำนวน 42 ตัว จากนวนิยายจำนวน 16 เรื่อง ผลการวิจัยพบว่า ด้านบุคลิกภาพ ตัวละครชายชาวจีนมีลักษณะคล้ายกับชาวจีนที่พบเห็นได้ในสังคมไทยทั่วไป มีรูปร่างเล็ก สันทัด มีทั้งผิวขาวและผิวเหลือง บางกลุ่มรูปร่างสูงใหญ่ซึ่งอพยพมาจากทางตอนเหนือจีน การแต่งกายส่วนใหญ่แต่งตามฐานะ ตำแหน่งและอาชีพ บางกลุ่มแต่งกายตามวัฒนธรรมของชาวจีนที่ปฏิบัติกันมาในอดีต ลักษณะนิสัยมีทั้งส่วนที่ดีและไม่ดีปะปนกัน นิสัยที่ดีของตัวละครนั้น ได้ยึดถือตามแบบอย่างบรรพบุรุษที่ปฏิบัติสืบทอดต่อกันมา ส่วนนิสัยที่ไม่ดีมีสาเหตุมาจากปัญหาทางครอบครัว สังคม เศรษฐกิจและการเมือง ด้านสถานภาพและบทบาทของ ตัวละครชายชาวจีน มี 3 ด้านดังนี้ คือ ด้านครอบครัว ด้านการประกอบอาชีพ และด้านสังคม สถานภาพด้านครอบครัวในฐานะที่เป็นลูก เป็นพ่อและในฐานะสามี ตัวละครประพฤติกรรมทั้งเหมาะสมและไม่เหมาะสม ทั้งนี้เกิดจากสภาพแวดล้อมของครอบครัว ลักษณะนิสัยและภูมิหลังที่แตกต่างกัน สถานภาพด้านการประกอบอาชีพกลุ่มชายชาวจีนที่มีความรู้ติดตัวมา มักจะประกอบอาชีพอย่างประสบความสำเร็จมากกว่ากลุ่มที่ไม่มีความรู้พยามแบบเสื่อผืนหมอนใบ มีน้อยคนที่พัฒนาตนเองขึ้นมาจนมีฐานะร่ำรวย ด้านสังคม ส่วนมากชาวจีนจะอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม จัดตั้งเป็นสมาคมหรือมูลนิธิต่าง ๆ มีบทบาทในการช่วยเหลือชาวจีนด้วยตนเอง และผู้ที่ได้รับทุกข์ภัยต่าง ๆ โดยไม่มีเลือกชั้นวรรณะ

2.4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายแปล

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายแปล ผู้วิจัยได้ศึกษามาหลายเรื่องดังต่อไปนี้

Linhuan Fan (2557) ศึกษาวิจัยเรื่อง ภาพสะท้อนครอบครัวชาวจีนในนวนิยายของเพิร์ล เอส. บัค แปลโดย สันตสิริ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ภาพสะท้อนครอบครัวชาวจีนและเพื่อ

วิเคราะห์บทบาทหน้าที่ของผู้ชายและผู้หญิงในครอบครัวชาวจีนในนวนิยายของเพิร์ล เอส. บัค แพล โดยสันตสิริจำนวน 6 เล่ม ผลการศึกษาพบว่า นวนิยายของเพิร์ล เอส. บัค แพล โดย สันตสิริ ได้สะท้อนภาพครอบครัวชาวจีนในด้านวิถีชีวิต ด้านวัฒนธรรม และด้านคุณธรรมอย่างชัดเจน ครอบครัวชาวจีนมีวิถีชีวิตของตนที่พิเศษกว่าชนชาติอื่น ๆ ส่วนวัฒนธรรมต่างๆ ที่เป็นของครอบครัวชาวจีนล้วนทำให้ชีวิตครอบครัวชาวจีนมีลักษณะที่แตกต่างกับครอบครัวชนชาติอื่น ๆ ครอบครัวชาวจีนให้ความสำคัญกับคุณธรรมเป็นอย่างมาก พวกเขาเชื่อว่า คุณธรรมที่ดีงามจะช่วยสั่งสอนให้ลูกหลานทำความดี ซึ่งจะส่งผลที่ดีในการดำเนินชีวิตของตนรวมถึงความคิด การพูดจา พฤติกรรม ฯลฯ ที่สมาชิกในครอบครัวมีต่อกัน การมีคุณธรรมที่ดีจะช่วยครอบครัวชาวจีนดำเนินชีวิตของตนอย่างมีความสุขและเป็นระบบ เป็นสิ่งที่ดีงาม และจะช่วยให้ทุกคนไม่มีความผิดพลาด นอกจากนั้น ผลการศึกษายังพบว่า นวนิยายของเพิร์ล เอส. บัค แพล โดย สันตสิริ ได้แสดงให้เห็นถึงบทบาทหน้าที่ที่แตกต่างกันของผู้ชายและผู้หญิงในครอบครัวชาวจีน ถึงแม้ว่าจะอยู่ในฐานะที่ไม่เหมือนกัน แต่ทั้งผู้ชายและผู้หญิงได้ช่วยทำให้ครอบครัวตนเจริญรุ่งเรือง ให้สมาชิกทุกคนในครอบครัวอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขมาก

สุพัชญา อาริมิตร (2557) ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาตัวละครวัยรุ่นชายผู้แพ้ในวรรณกรรมเยาวชนอเมริกันช่วงทศวรรษ 2000 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาตัวละครวัยรุ่นชายผู้แพ้ในวรรณกรรมเยาวชนอเมริกันช่วงทศวรรษ 2000 ได้แก่ ลูกกิง ฟอร์ อลาสก้า และแอน อับันแดนซ์ ออฟ แคเทอรินส์ของจอห์น กรีน (John Green) คิง ดอร์คของแฟรงก์ พอร์ทแมน (Frank Potman) อิทส์ ไคนด์ ออฟ ฟันนี่ สตอรีของเนด วิซซินิ (Ned Vizzini) ดี แอสตอนิซซิง แอดเวนเชอร์ส ออฟ แพนปอย แอนด์ โททเจอร์สของแบร์รี โลกา (Barry Lyga) ทวิสเต็ดของลอรี ฮาลส์ แอนเดอร์สัน และ สวิม เดอะ ฟลาย ของดอน แคลเลอเม การวิจัยพบว่าตัวละครเอกวัยรุ่นชายในวรรณกรรมเยาวชนทั้ง 7 เรื่องประสบปัญหาจากครอบครัวและสภาพสังคมที่ไม่เอื้อให้เกิดการเรียนรู้และการสร้างตัวตน อาทิ การหย่าร้าง ความขัดแย้งในครอบครัว ค่านิยมอเมริกันดรีม สังคมที่มีการแข่งขัน และค่านิยมความเป็นชายของอเมริกันที่ยึดโยงกับการใช้ความรุนแรง ผู้ประพันธ์นำเสนอให้ตัวละครเอกวัยรุ่นชายยอมรับตนเองโดยไม่ผูกติดกับความคาดหวังของสังคม ตัวละครเอกวัยรุ่นชายสร้างตัวตนด้วยการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมของตนเอง อาทิ การยอมรับนับถือตนเอง การลดทอนอคติ การปฏิเสธความรุนแรง ความซื่อสัตย์ ความอดทน ความกล้าหาญ การรู้จักให้อภัย การมีเมตตาจิต และการรู้เท่าทันค่านิยมการแข่งขัน นวนิยายทั้งเจ็ดในฐานวรรณกรรมเยาวชนเรื่องนำเสนอปัญหาของวัยรุ่นชายในสังคมอเมริกันขณะเดียวกันนำเสนอทางออกที่สร้างสรรค์ของตัวละครเอก ซึ่งเป็นภาพวัยรุ่นชายที่พึงประสงค์ในสังคมอเมริกันร่วมสมัย

ศิริวรรณ ปรีชานฤตย์ (2546) ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาวิเคราะห์ตัวละครชายในวรรณกรรมของยะซุนะริคะวะบะตะ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวรรณกรรมของคะวะบะตะ จำนวน 4 เรื่อง ได้แก่ เรื่องนางระบำอิสุ เรื่องเมืองหิมะ เรื่องนกกระเรียนพันตัว และเรื่องเสียงแห่งขุนเขา โดย

ศึกษาวิเคราะห์ตัวละครชายในวรรณกรรมดังกล่าวและชีวประวัติของคณะบะตะ ที่มีอิทธิพลต่อการสร้างตัวละครชายของเขา ผลการวิจัยพบว่า ตัวละครในวรรณกรรมทั้งสี่เรื่องดังกล่าวเป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินเรื่องและการนำเสนอแนวคิดเชิงจริยธรรมเกี่ยวกับมนุษย์ พฤติกรรมของตัวละครชายสะท้อนให้เห็นถึงธรรมชาติของมนุษย์ปุถุชนที่มีกิเลสตัณหาทำให้ประพฤติดีศีลธรรม ตัวละครชายเหล่านี้ต้องต่อสู้กับความขัดแย้งภายในใจแต่ก็สามารถเอาชนะใจตนเองได้ในที่สุด และภูมิหลังของคณะบะตะที่มีอิทธิพลต่อการสร้างตัวละครชายในวรรณกรรมของเขาโดยที่ตัวละครชายมักเป็นกำพร้า มีความเหงาและสนใจในศิลปะเช่นเดียวกับตัวคณะบะตะเอง

ปิยะมาศ สรรพวิรวงส์ (2543) ศึกษาวิจัยเรื่องเปรียบเทียบ “สี่แผ่นดิน” ฉบับแปลภาษาจีนสองสำนวน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมเรื่อง “สี่แผ่นดิน” ฉบับแปลภาษาจีนสองสำนวนนี้แบ่งเป็นสองส่วนคือ ส่วนแรกเป็นการเปรียบเทียบฉบับแปลภาษาจีนทั้งสองกับต้นฉบับภาษาไทย และส่วนที่สองเป็นการเปรียบเทียบสำนวนแปลที่แตกต่างกันของฉบับแปลภาษาจีนทั้งสอง โดยกำหนดขอบเขตการศึกษาเปรียบเทียบในระดับคำและสำนวนในเนื้อเรื่องเฉพาะแผ่นดินที่หนึ่ง คือ ในสมัยรัชกาลที่ 5 ซึ่งมีบริบทที่เกี่ยวกับค่านิยม ประเพณีไทย และวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยอันเป็นเอกลักษณ์อยู่ ผลการวิจัยพบว่าฉบับแปลภาษาจีนทั้งสองมีทั้งส่วนที่แปลตรงและต่างกับต้นฉบับ ซึ่งมีสาเหตุจากความคล้ายคลึงหรือแตกต่างกันของวัฒนธรรมและสิ่งที่มีในสังคมไทยและสังคมจีน ประกอบกับกลวิธีที่ผู้แปลใช้การแปล บางครั้งอาจมีการปรับบทแปล หรือแปลแบบเอาความแทนที่จะแปลแบบตรงตัว ส่วนการที่สำนวนแปลในฉบับภาษาจีนแตกต่างกันนั้นเกิดขึ้นในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งเมื่อวิเคราะห์จากปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในระหว่างกระบวนการรับสารต้นฉบับจนถึงการถ่ายทอดเป็นภาษาจีนพบว่า สาเหตุที่นั่นได้แก่ ความรู้ทางภาษาและความรู้ด้านเนื้อหาของผู้แปลแตกต่างกัน การตีความในระดับวาทกรรมแตกต่างกัน และกลวิธีในการแปลแตกต่างกันทำให้ผลตอบสนองของผู้รับสารฉบับแปลทั้งสองแตกต่างกันด้วย

เอื้อนจิตร จันจตุรพันธ์ (2524) ศึกษาวิจัยเรื่อง วิเคราะห์วรรณกรรมจีน (แปล) ประเภทกำลังภายใน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์วรรณกรรมจีนกำลังภายในด้านธรรมเนียมทางวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ซึ่งจะให้เห็นลักษณะเฉพาะของวรรณกรรมประเภทนี้เด่นชัดและเพื่อศึกษาคุณค่าสภาพสังคมและค่านิยมทางสังคมที่มีปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน ผลการวิจัยพบว่า วรรณกรรมจีนกำลังภายในทั้ง 6 เรื่อง จำนวน 16 เล่ม มีโครงเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงข้อขัดแย้งระหว่างตัวละครฝ่ายธรรมะกับฝ่ายอธรรม และผลของการขัดแย้งนั้น ฝ่ายธรรมะชนะฝ่ายอธรรมเสมอแก่นของเรื่องจีนแสดงให้เห็นกิเลสของมนุษย์เป็นเครื่องก่อให้เกิดความทุกข์มากกว่าความสุข ตัวละครเอกส่วนใหญ่มีลักษณะเหนือธรรมชาติในด้านความสามารถ แต่ก็มีคุณสมบัติในด้านอุปนิสัยและอารมณ์แบบสมมติมีลักษณะเฉพาะในด้านการใช้คำคม คำทักทายและคำบริภาษ จุดเด่นของสถานที่และเวลาของเรื่องอยู่ที่การพรรณนาให้บังเกิดจินตภาพ กลวิธีในการแต่งมีหลายวิธี เนื้อเรื่องมีขนาด

ยาวมาก แต่ผู้แต่งสามารถพัฒนาเรื่องได้อย่างเร้าอารมณ์ผู้อ่านอยู่ตลอดเวลา โดยอาศัยกลวิธีต่าง ๆ กัน ท่วงทำนองแต่งประกอบด้วยถ้อยคำ ภาษาและโวหารที่กินใจ คุณค่าประการสำคัญในวรรณกรรมจีนกำลังภายในคือ แสดงให้เห็นถึงจริยธรรมในด้านความกตัญญูต่อบิดามารดาและอาจารย์ ความรักชาติ ความถูกต้องและความยุติธรรม การออกแบบสอบถามปรากฏผลว่า ผู้อ่านวรรณกรรมจีนกำลังภายในชอบการผูกเรื่องที่ทำให้ความบันเทิงใจตลอดเรื่อง มีคำคมและแสดงให้เห็นธรรมชาติของมนุษย์ในเรื่องความรัก โลภ โกรธ หลง และการเน้นคุณธรรม

สรุปได้ว่า งานวิจัยเกี่ยวกับนวนิยายแปลเป็นงานวิจัยที่มีประโยชน์ต่อผู้วิจัยศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ตัวละครจีนในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยาเป็นอย่างมาก ทำให้ผู้วิจัยได้มองแนวทางของตนเองที่ศึกษาจะชัดเจนขึ้น และทำให้ผู้วิจัยได้เห็นถึงคุณค่าและความสำคัญของนวนิยายแปล

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว ได้แก่ แนวคิดที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์นวนิยาย แนวคิดที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์ตัวละคร ความรู้เกี่ยวกับนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา แนวคิดเกี่ยวกับวรรณกรรม งานวิจัยที่เกี่ยวข้องจะเป็นกรอบแนวคิด และแนวทางนำไปใช้ในการวิเคราะห์ตัวละครจีนในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยาต่อไป

บทที่ 3

การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยง

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยง ผู้วิจัย จะวิเคราะห์นวนิยายแปลชุดของผู้แต่ง ไห่เยียน ผู้แปล ลี หลินลี่ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 1 พ.ศ. 2558 ของ สำนักพิมพ์สยามพริ้นท์ เล่มที่ 1-5 จำนวน 5 เล่ม

การศึกษาลักษณะของตัวละครเอกกับตัวละครประกอบ ตามที่ นักพร สุหรัย (2544 : 2) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของลักษณะของตัวละคร ดังนี้

1. ลักษณะทางกาย ได้แก่ รูปร่าง หน้าตา สัดส่วน ผิวพรรณ สีส้ม ความสูง น้ำหนักเป็นลักษณะประจำตัวของบุคคล
2. ลักษณะทางใจ ได้แก่ ความคิด ความจำ จินตนาการ ความสนใจ ความตั้งใจ การตัดสินใจ สติปัญญา เป็นเรื่องเกี่ยวกับสมอง
3. อุปนิสัย ได้แก่ ความสุภาพอ่อนโยน ความซื่อสัตย์เชื่อถือได้ ความเคารพสิทธิส่วนบุคคล ไม่เห็นแก่ตัว มีศีลธรรมจรรยา ซึ่งเป็นกิจวัตรที่สอดคล้องกับสภาพของสังคม
4. อารมณ์ ได้แก่ ความรู้สึกแห่งจิตที่ก่อให้เกิดอาการต่าง ๆ เช่น ตื่นเต้น ตกใจ โกรธ กล้าหาญ หวาดกลัว ร่าเริง หดหู่ หงุดหงิด วิดกกังวล เป็นต้น
5. การสมาคม คือ กิริยาท่าที อาการที่บุคคลแสดงต่อผู้อื่น เช่น เป็นคนชอบคบหาสมาคมกับผู้อื่นหรือเป็นคนเก็บตัว เห็นใจผู้อื่น ไม่แยแสผู้อื่น เป็นต้น

จากที่กล่าวมา สรุปว่า ลักษณะของตัวละครประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ ลักษณะทางกาย ลักษณะทางใจ อุปนิสัย อารมณ์และการสมาคม ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาเป็นแนวคิดและแบ่งหัวข้อวิเคราะห์ตาม 6 ประเด็นต่อไปนี้

3.1 การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครที่เป็นผู้นำ

1. ภูมิหลังของตัวละครที่เป็นผู้นำ
 - 1) ภูมิหลังในฐานะที่เป็นผู้นำในยุคสมัยหลังของตัวละครเอกผู้ชาย
 - 2) ภูมิหลังครอบครัวของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นผู้นำ
2. พฤติกรรมของตัวละครที่เป็นผู้นำ
พฤติกรรมของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นผู้นำ
3. นิสัยของตัวละครที่เป็นผู้นำ
นิสัยของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นผู้นำ
4. ลักษณะทางใจของตัวละครที่เป็นผู้นำ
ลักษณะความคิดของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นผู้นำ

5. การสมาคมของตัวละครที่เป็นผู้นำ

การสมาคมของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นผู้นำ

3.2 การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครที่เป็นนางในของฮ่องเต้

1. ลักษณะทางกายของตัวละครที่เป็นนางในของฮ่องเต้

รูปร่างหน้าตาของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นนางในของฮ่องเต้

2. พฤติกรรมของตัวละครที่เป็นนางในของฮ่องเต้

พฤติกรรมของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นนางในของฮ่องเต้

3. นิสัยของตัวละครที่เป็นนางในของฮ่องเต้

นิสัยของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นนางในของฮ่องเต้

4. ลักษณะทางใจของตัวละครที่เป็นนางในของฮ่องเต้

ลักษณะความคิดของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นนางในของฮ่องเต้

3.3 การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครที่เป็นขุนนาง

1. ภูมิหลังของตัวละครที่เป็นขุนนาง

ภูมิหลังในฐานะที่เป็นครอบครัวของตัวละครประกอบที่เป็นขุนนาง

2. ลักษณะทางกายของตัวละครที่เป็นขุนนาง

รูปร่างหน้าตาของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นขุนนาง

3. การแต่งกายของตัวละครที่เป็นขุนนาง

1) การแต่งกายของตัวละครเอกที่เป็นขุนนาง

การแต่งกายของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นขุนนาง

2) การแต่งกายของตัวละครประกอบที่เป็นขุนนาง

การแต่งกายของตัวละครประกอบผู้ชายที่เป็นขุนนาง

4. พฤติกรรมของตัวละครที่เป็นขุนนาง

1) พฤติกรรมของตัวละครเอกที่เป็นขุนนาง

1.1) พฤติกรรมของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นขุนนาง

1.2) พฤติกรรมของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นขุนนาง

2) พฤติกรรมของตัวละครประกอบที่เป็นขุนนาง

พฤติกรรมของตัวละครประกอบผู้ชายที่เป็นขุนนาง

5. นิสัยของตัวละครที่เป็นขุนนาง

1) นิสัยของตัวละครเอกที่เป็นขุนนาง

1.1) นิสัยของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นขุนนาง

1.2) นิสัยของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นขุนนาง

- 2) นิสัยของตัวละครประกอบที่เป็นขุนนาง
 - 2.1) นิสัยของตัวละครประกอบผู้ชายที่เป็นขุนนาง
 - 2.2) นิสัยของตัวละครประกอบผู้หญิงที่เป็นขุนนาง
6. ลักษณะทางใจของตัวละครที่เป็นขุนนาง
 - 1) ลักษณะความคิดของตัวละครเอกที่เป็นขุนนาง
 - 1.1) ลักษณะความคิดของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นขุนนาง
 - 1.2) ลักษณะความคิดของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นขุนนาง
 - 2) ลักษณะอารมณ์ของตัวละครที่เป็นขุนนาง
 ลักษณะอารมณ์ของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นขุนนาง
7. การสมาคมของตัวละครที่เป็นขุนนาง
 - 1) การสมาคมของตัวละครเอกที่เป็นขุนนาง
 - 1.1) การสมาคมของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นขุนนาง
 - 1.2) การสมาคมของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นขุนนาง
 - 2) การสมาคมของตัวละครประกอบที่เป็นขุนนาง
 การสมาคมของตัวละครประกอบผู้หญิงที่เป็นขุนนาง
- 3.4 การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครที่เป็นผู้รับใช้
 1. ภูมิหลังของตัวละครที่เป็นผู้รับใช้
 ภูมิหลังในฐานะที่เป็นผู้รับใช้ในยุคสมัยหลังของตัวละครประกอบผู้ชาย
 2. ลักษณะทางกายของตัวละครที่เป็นผู้รับใช้
 - 1) รูปร่างหน้าตาของตัวละครเอกที่เป็นผู้รับใช้
 รูปร่างหน้าตาของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นผู้รับใช้
 - 2) รูปร่างหน้าตาของตัวละครประกอบที่เป็นผู้รับใช้
 รูปร่างหน้าตาของตัวละครประกอบผู้ชายที่เป็นผู้รับใช้
 3. พฤติกรรมของตัวละครที่เป็นผู้รับใช้
 - 1) พฤติกรรมของตัวละครเอกที่เป็นผู้รับใช้
 - 1.1) พฤติกรรมของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นผู้รับใช้
 - 1.2) พฤติกรรมของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นผู้รับใช้
 - 2) พฤติกรรมของตัวละครประกอบที่เป็นผู้รับใช้
 พฤติกรรมของตัวละครประกอบผู้ชายที่เป็นผู้รับใช้
 4. นิสัยของตัวละครที่เป็นผู้รับใช้
 - 1) นิสัยของตัวละครเอกที่เป็นผู้รับใช้

- นิสัยของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นผู้รับใช้
- 2) นิสัยของตัวละครประกอบที่เป็นผู้รับใช้
- นิสัยของตัวละครประกอบผู้ชายที่เป็นผู้รับใช้
5. ลักษณะทางใจของตัวละครที่เป็นผู้รับใช้
- 1) ลักษณะความคิดของตัวละครเอกที่เป็นผู้รับใช้
- 1.1) ลักษณะความคิดของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นผู้รับใช้
- 1.2) ลักษณะความคิดของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นผู้รับใช้
- 2) ลักษณะอารมณ์ของตัวละครที่เป็นผู้รับใช้
- ลักษณะอารมณ์ของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นผู้รับใช้
6. การสมาคมของตัวละครที่เป็นผู้รับใช้
- 1) การสมาคมของตัวละครเอกที่เป็นผู้รับใช้
- การสมาคมของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นผู้รับใช้
- 2) การสมาคมของตัวละครประกอบที่เป็นผู้รับใช้
- การสมาคมของตัวละครประกอบผู้ชายที่เป็นผู้รับใช้

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ตัวละครชาวจีนจำนวนทั้งหมด 37 ตัว โดยมีตัวละครเอก 23 ตัว ตัวละครประกอบ 14 ตัว ในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ชื่อตัวละครเอก (23 ตัว)

ชื่อตัวละคร	
ตัวละครเอกผู้ชาย	ตัวละครเอกผู้หญิง
1. เหมยฉางซู	1. มู่หนิงหวาง
2. เซียวจิ้งเหยียน	2. เซียวลี่หยาง
3. เซียวเหยียน (ฮ่องเต้)	3. ฉินปิ่นร้าว
4. เหมิงจื้อ	4. เซี่ยตง
5. เซียวจิ้งลู่	5. กงอวี
6. เหยียนอวี่จิ้น	6. ฮองเฮาเหยียน

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ชื่อตัวละคร	
ตัวละครเอกผู้ชาย	ตัวละครเอกผู้หญิง
7. เซียวจิ้งหวน	7. สนมเย่ว
8. เซียวจิ้งเซวี่ยน	8. สนมจิ่ง
9. เพยหลิว	
10. อาสิปสาม	
11. เหยียนเซวี่ยน	
12. เซี่ยเจียง	
13. เซี่ยปี้	
14. เซี่ยอวี	
15. ลินฉิน	

ตารางที่ 2 ชื่อตัวละครประกอบ (14 ตัว)

ชื่อตัวละคร	
ตัวละครประกอบผู้ชาย	ตัวละครประกอบผู้หญิง
1. มู่ชิง	1. เซียวจิ้งหนิง
2. เนี่ยเฟิง	2. จั่วฟูเหริน
3. ถิงเซิง	3. เซี่ยฉี
4. หลีกัง	4. อวีเหวินเนี่ยน

ตารางที่ 2 (ต่อ)

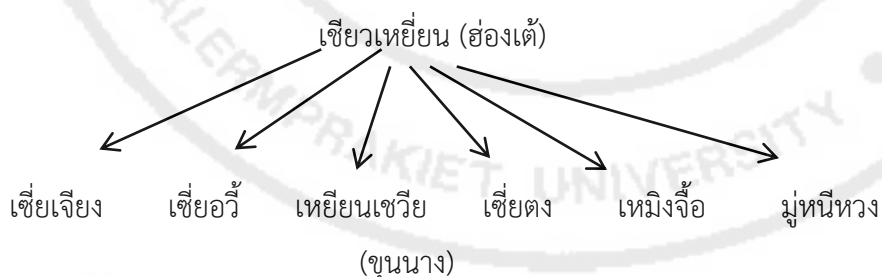
ชื่อตัวละคร	
ตัวละครประกอบผู้ชาย	ตัวละครประกอบผู้หญิง
5. จั้วตึงเฟิง	5. อวี๋หวังเพย
6. ฉงลู่	6. จูมามา
7. จั้วชิงเหยา	
8. หลีฉง	

3.1 การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครที่เป็นผู้นำ

1. ภูมิหลังของตัวละครที่เป็นผู้นำ

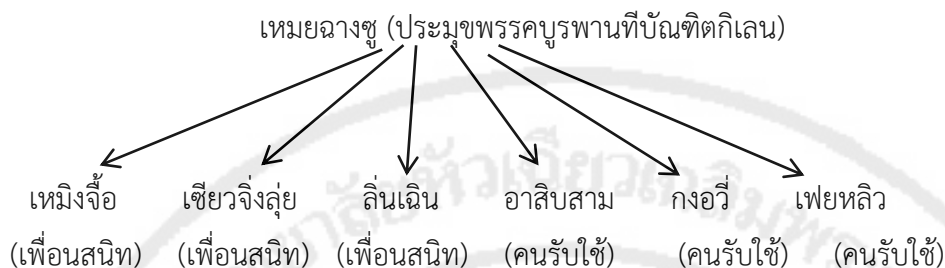
1) ภูมิหลังในฐานะที่เป็นผู้นำในยุคสมัยหลังของตัวละครเอกผู้ชาย

การปกครองของประเทศจีนในอดีต ฮ่งเต้คือผู้นำที่มีอำนาจสูงสุด มีสิทธิ์ขาดในการตัดสินใจและสั่งการในการบริหารประเทศ ซึ่งเหล่าขุนนางและประชาชนต้องถือปฏิบัติตามคำสั่งโดยมิอาจขัดขืนได้ในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้บรรยายภูมิหลังของตัวละครเอกเกี่ยวกับความสัมพันธ์และบทบาทของฮ่งเต้ และขุนนาง ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์รายละเอียด ดังต่อไปนี้

จากแผนผังข้างต้น เห็นได้ว่า นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างภูมิหลังของตัวละครฮ่งเต้เป็นผู้นำที่มีอำนาจสูงสุดของแผ่นดิน มีสิทธิ์สั่งการภารกิจเหล่าขุนนาง เพื่อสร้างความรุ่งเรืองให้กับประเทศ โดยเหล่าขุนนางที่คอยรับใช้จะมีหน้าที่และความสามารถแตกต่างกันไป บางคนเชี่ยวชาญในการใช้สติปัญญาดูแลบ้านเมือง ในขณะที่บางคนมีความสามารถด้านการต่อสู้และออกรบ แม้จะมีความแตกต่างแต่ ขุนนางทุกคนล้วนมีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือภักดีต่อฮ่งเต้ รักษาแผ่นดินและปกป้องประชาชน ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างฮ่งเต้และขุนนาง จึงเป็นลักษณะของผู้ปกครองที่มีสิทธิ์ขาดในการบริหารประเทศ และผู้ใต้ปกครองต้องปฏิบัติตามคำบัญชาทุกประการ

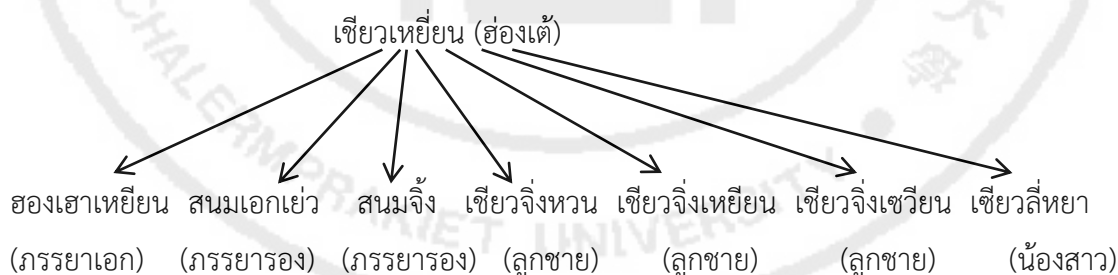
ในนวนิยายแปลชุด บุษขบรูพา ทำเนียบกลางหย้า นอกจากตัวละครฮ่องเต้ที่มีอำนาจสูงที่สุดในแผ่นดิน ยังมีตัวละครเอกที่มีบทบาทเด่นที่สุดในเรื่องเป็นผู้นำพรรคและมีความเกี่ยวข้องกับตัวละครอื่นๆ ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ ดังนี้

จากแผนผังความสัมพันธ์ เห็นได้ว่า นวนิยายแปลชุด บุษขบรูพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างภูมิหลังของตัวละครเอกเป็นประมุขพรรคบุรพาที่บัณฑิตกิเลนที่ได้รับการนับหน้าถือตาจากคนในสังคม เนื่องจากนิสัยใจคอที่เปี่ยมไปด้วยความเมตตากรุณาและความสามารถที่โดดเด่น ทำให้มีมิตรสหายมากมายคอยให้ความช่วยเหลือ และยังมีคนเก่งมากความสามารถยินดีมารับใช้และดูแลความปลอดภัย จึงถือว่าเหมยฉางซูมีภูมิหลังการเป็นผู้นำที่ดี

2) ภูมิหลังครอบครัวของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นผู้นำ

ครอบครัวคนจีนในสมัยโบราณ สามีเป็นผู้นำและมีอำนาจสูงที่สุดในครอบครัวฮ่องเต้ ในฐานะสามีจึงเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ภรรยาและลูกจะต้องเชื่อฟัง ในนวนิยายแปลชุด บุษขบรูพา ทำเนียบกลางหย้า ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ภูมิหลังครอบครัวของตัวละครเอกดังต่อไปนี้

จากแผนผังความสัมพันธ์ เห็นได้ว่า นวนิยายแปลชุด บุษขบรูพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างภูมิหลังครอบครัวของตัวละครเอก โดยครอบครัวของฮ่องเต้เซียวเหยียนเป็นครอบครัวใหญ่ประกอบด้วยสามี ภรรยาเอก ภรรยารอง และบุตร สามีเป็นผู้มีอำนาจตัดสินใจทุกเรื่องในครอบครัวและมอบอำนาจการดูแลบ้านให้กับภรรยา ซึ่งสะท้อนให้เห็นสังคมคนจีนในสมัยก่อนว่าผู้ชายจีนนิยมมีภรรยาหลายคน เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระการดูแลครอบครัวจากสามี

2. พฤติกรรมของตัวละครที่เป็นผู้นำ

พฤติกรรมของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นผู้นำ

พูดตรงไปตรงมา

ในบางครั้งการเป็นคนพูดจาตรงไปตรงมาก็สร้างความไม่พอใจกับผู้รับฟัง แต่กระนั้นคนจีนก็เชื่อว่าการพูดตรงไปตรงมาช่วยทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยเฉพาะการสื่อสารภายในวง หากทุกคนพูดจาอ้อมค้อม ไม่กล่าวตักเตือนเมื่อผู้มีอำนาจเมื่อเขากระทำผิด จะทำให้ราษฎรเดือดร้อน ดังนั้นเหล่าขุนซือผู้ให้คำแนะนำแก่นายควรถูกเป็นคนพูดจาตรงไปตรงมา เพื่อผลักดันให้เจ้านายประสบความสำเร็จ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่าได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“จิ้งหวังแม้มีความรู้สึกไม่ดีต่อกระหม่อม ก็ไม่จำเป็นต้องแสดงออกชัดเจนเช่นนั้น” เหมยฉางซูกว่าวน้ำเสียง ซึมเซา
“อย่างน้อยตอนนี้องค์ชายกับกระหม่อมก็มีเป้าหมายเดียวกัน คือช่วยถึงเชิง”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า เล่มที่ 1. 2558 : 106)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเหมยฉางซูเป็นคนที่พูดจาตรงไปตรงมา โดยใช้คำพูดตรง ๆ เตือนจิ้งหวังเซียวจิงเหยียนว่า แม่เซียวจิงเหยียนไม่พอใจเขา แต่เซียวจิงเหยียนและเขาก็มีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือช่วยถึงเชิง การใช้วิธีพูดแบบตรงไปตรงมาเพื่อให้ผู้รับฟังให้ตระหนักถึงเป้าหมายร่วมกัน จะทำให้การทำงานเป็นไปในทิศทางเดียวกัน แม้จะเป็นการทำงานร่วมกับคนที่ตนเองไม่ปรารถนาจะร่วมงานด้วยก็ตาม

3. นิสัยของตัวละครที่เป็นผู้นำ

นิสัยของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นผู้นำ

1) จิตใจดี มีเมตตากรุณา

คนจีนยึดถือคุณธรรมและจริยธรรมเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต การมีจิตใจที่ดีเอื้อเพื่อเผื่อแผ่และมีเมตตากรุณาเป็นหนึ่งในคุณธรรมที่สืบทอดกันมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน บรรพบุรุษสั่งสอนให้ช่วยเหลือคนที่ตกทุกข์ได้ยาก เพื่อเป็นการยกระดับจิตใจของเรา และเป็นการสร้างประโยชน์ต่อสังคม นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

เหมยฉางซูกดมมือที่อ่อนนุ่มอบอุ่นลงบนบ่าของเด็กชาย
คลึงจากบนลงล่าง นวดเบา ๆ พลังใช้สายตาส่องจ้องทั่วร่างเขา พอ
ฝ่ามือกดถูกซี่โครง เด็กคนนั้นก็ส่งเสียงร้องครางออกมาด้วยความ
เจ็บ พลังกระดกร่างถอยหลัง

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า เล่มที่ 1. 2558 : 93)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเหมยฉางซูเป็นคนที่มีน้ำใจ เมื่อได้เห็นเด็กถูกตี ได้รับบาดเจ็บ เขาก็ยินดีช่วยเหลือและตรวจอาการของเด็กในเบื้องต้น แม้เขาจะไม่รู้จักเด็กคนนั้น

แต่เขาก็ดูแลเด็กเป็นอย่างดี สะท้อนให้เห็นว่า เหมยฉางซูเป็นคนเปี่ยมไปด้วยความเมตตากรุณา เมื่อพบผู้อื่นประสบความยากลำบากก็คอยให้ความช่วยเหลืออยู่เสมอ

การเป็นชายชาตรีนอกจากจะมีความรับผิดชอบต่อน้ำที่ตนเองแล้ว พวกเขายังต้องมีจิตใจดี มีเมตตากรุณาต่อผู้อื่น หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือเป็นผู้มีคุณธรรมงามพร้อมเหมาะสมกับการเป็นผู้นำ ครอบครัวและผู้นำสังคม นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“จิงลู่” เหมยฉางซูเอ่ยห้ามเบา ๆ อย่าถามอีกเลย ถึงเด็ก
น้อยซีโครงไม่หักแต่ก็มีรอยร้าว รีบพากลับจวน เชิญหมอมามาตรวจดู
ให้ละเอียดก่อนดีกว่า ยังมีหนังสือพวกนั้น ไปเก็บมาให้หมดเถอะ
ดูท่าเด็กน้อยจะห้วงหนังสือพวกนั้นเหลือเกิน

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 93)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเหมยฉางซูได้ช่วยเด็กที่ได้รับบาดเจ็บ และพากลับจวนเพื่อให้หมอตรวจและรักษาอาการอย่างละเอียด อีกทั้งเขายังเป็นคนใส่ใจและห่วงใยความรู้สึกของผู้อื่น โดยให้จิงลู่เก็บหนังสือของเด็กไปที่จวนด้วย เนื่องจากเห็นว่าเด็กห้วงหนังสือมาก สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าจิตใจของเหมยฉางซูเปี่ยมด้วยความเมตตากรุณา เห็นอกเห็นใจและเข้าใจผู้อื่น

2) จงรักภักดี

ในสมัยโบราณของประเทศจีนคนที่ทำงานในวังต้องจงรักภักดีต่อฮ่องเต้หรือเจ้านายของตน เพราะหากลูกน้องไม่มีความจงรักภักดี เจ้านายก็เปรียบเสมือนผู้นำที่ไร้ซึ่งอำนาจ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“ผู้แซ่ซูในเมื่อยึดถือองค์ชายเป็นนาย เช่นนั้นฐานะของ
องค์ชายก็คือฐานะของผู้แซ่ซู จะเกี่ยวข้องกับแผนการของพวกเรา
หรือไม่ก็ตาม เชิญองค์ชายบอกกล่าว ผู้แซ่ซูหากแบ่งเบาได้
ย่อมทุ่มเทเต็มที่”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 3. 2558 : 44)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเหมยฉางซูเป็นคนที่จงรักภักดี พร้อมช่วยเหลืองานของเจียวจิงเหยียนอย่างทุ่มเท ไม่ว่าจะเจียวจิงเหยียนจะคิดทำการใดจะเกี่ยวข้องกับเขาหรือไม่ก็ตาม เขาก็พร้อมที่จะช่วยเต็มที่ เพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระของเจ้านาย

3) ซื่อตรงและจริงใจ

คนดีไม่ว่าจะทำการใดย่อมคำนึงถึงผลที่จะเกิดกับผู้อื่นเสมอ หากสิ่งใดทำให้ผู้อื่นได้รับความเดือนร้อนเขาจะเว้นการกระทำนั้นเสีย ซึ่งถือว่าเป็นการซื่อตรงกับความคิดความเชื่อของตนและ

ทำให้ทั้งผู้อื่นและตนเองอยู่อย่างสงบสุข นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“ข้าแค่ไม่อยากให้ผู้คนคิดว่าข้าก็บอวิหวังเป็นพวกเดียวกัน รัชทายาทก็บอวิหวัง ไม่ว่าคนไหน ข้าล้วนไม่อยากยื่นด้วย”

“แม้ออกจะฝืนใจอยู่บ้าง แต่กระหม่อมรับรองจะไม่ให้องค์ชายกระทำเรื่องที่มีผิดต่อมโนธรรมในใจแน่นอน อีกอย่างท่านถูกกดขี่ตำแหน่งมานานปี ทุกคนคงพอเข้าใจได้...”

“ข้าไม่ใส่ใจสักนิดว่าคนบนโลกจะมองข้าอย่างไร” จิ้งหวังขบขมแน่นเล็กน้อย สายตาวูบไหว “แต่คนที่ตายไปอาจจะรับรู้ได้ ข้าไม่อยากให้พวกเขาเห็นภาพเช่นนี้”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า เล่มที่ 2. 2558 : 96)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเหมยฉางซูเป็นคนเชื่อตรงต่อความรู้สึก เมื่อเขาไม่ต้องการสนับสนุนคนโหดเหี้ยมเช่นรัชทายาทและอวิหวังครองบัลลังก์ เขาจึงสนับสนุนจิ้งหวังเซียวจึงเหยียนเป็นผู้ปกครองประเทศคนต่อไป แม้จะทำให้เซียวจึงเหยียนอดใจบ้าง แต่ก็จะไม่ให้ทำการใดที่ขัดต่อหลักคุณธรรม จากที่กล่าวมาได้สะท้อนให้เห็นว่าเหมยฉางซูเป็นผู้ที่เชื่อตรงและจริงจังต่อความรู้สึกของตัวเอง แม้แต่อำนาจก็ไม่ทำให้เขาเปลี่ยนไป เช่นเดียวกับจิ้งหวังเซียวจึงเหยียนที่เป็นคนเชื่อตรงต่อความรู้สึกตนเอง เขาไม่เคยสนใจว่าคนอื่นจะมองเขาเป็นเช่นไร แต่เขารู้สึกเสียใจหากต้องมีคนตายเพราะเขาเป็นต้นเหตุ และคิดว่าคนตายต่างรับรู้ว่าเขาไม่ต้องการทำร้ายใคร

4) ขี้สงสัย

มนุษย์เราทุกคนมีความอยากรู้อยากเห็นและขี้สงสัยอยู่ไม่น้อย โดยเฉพาะผู้ที่มีการตำแหน่งเป็นฮ่องเต้เขาจะต้องมีความสงสัยใคร่รู้ว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น ซึ่งล้วนแต่ส่งผลต่อความผาสุกของตัวเขา ครอบครัว และบ้านเมือง ไม่ว่าจะเกิดเหตุอะไรขึ้นฮ่องเต้จำเป็นต้องพิจารณาให้รอบคอบก่อนตัดสินใจทำการใด ๆ นิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่าได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

เดิมเป็นหนีหวงจวินจู่กล่าวโทษก๊วยเฟย จักรพรรดิเหลียงเป็นไปไม่ได้ที่จะเข้าใจว่าจวินจู่หาเรื่องอภัยศ โดยเอาศักดิ์ศรีสตรีของตัวเองประคับประคองก๊วยเฟย แต่เมื่อหวงโห้วสอดมือปกป้องหนีหวง

เรื่องราวจู่ ๆ กลายเป็นสองตำหนักชิงดีชิงเด่น ทำให้
จักรพรรดิเหลียงซึ่งมีพระนิสัยหยาบแวงเป็นทุนเดิม ไม่อาจไม่
พิจารณาถึงถ้วน

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า เล่มที่ 1. 2558 : 225-226)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครจักรพรรดิเหลียงผู้มีอำนาจสูงสุดว่าเป็นคนชั่วร้าย
ใครรู้ แม้จะเชื่อว่าหนิงหวงจวินจู่ไม่ได้ใส่ความเยว่กั๋วเพย แต่กระนั้นยังก็ต้องตรึงตรองให้ถ้วนถึ
ว่าเรื่องราวบาดหมางระหว่างหนิงหวงจวินจู่กับเยว่กั๋วเพย จะเป็นเรื่องจริงหรือเป็นเพียงความต้องการ
ช่วงชิงอำนาจของสองตำหนัก

4. ลักษณะทางใจของตัวละครที่เป็นผู้นำ

ลักษณะความคิดของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นผู้นำ

1) ฉลาด รอบคอบและมีสติ

นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า ได้กล่าวถึงจุดเด่นของละครเอกใน
เรื่องคือเหมยฉางซูว่าเป็นบุคคลที่เฉลียวฉลาดใช้สติปัญญาต่อสู้กับผู้มีอำนาจ และสนับสนุนคนที่มี
คุณธรรมให้ครองเจ้าของแผ่นดิน เขาเชื่อว่าหากแผ่นดินได้ผู้นำที่ดีประชาชนและประเทศชาติมีแต่
ความผาสุก จากความสามารถของเหมยฉางซูที่ช่วยเซียวจิงเหยียนครองบัลลังก์ สะท้อนให้เห็นถึง
สติปัญญาอันชาญฉลาดของเขา ที่ช่วยให้เจ้านายของตนขึ้นเป็นใหญ่ได้สำเร็จ นวนิยายแปลชุด
บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

เหมยฉางซูพลันยิ้มกล่าวว่า “ข้าเดาว่าต้องเป็นฝ่าย
เจ้าภาพแน่นอน โฉมละครางามงาน หม่อมกรมหมายเซยชม จะไม่
เปิดโอกาสช่วงชิงสาวงามแก่ชาวแคว้นต้าเหลียงได้อย่างไร” สบตา
ใครรู้ของเซียวเซียวทั้งสอง เหยียนอวีจวินได้แตกกล่าวทบทว่า “พี่ชู
เดาถูกอีกแล้ว นี่คือนิยามที่สาม”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า เล่มที่ 1. 2558 : 25)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเหมยฉางซูเป็นคนฉลาดเฉลียว สามารถวิเคราะห์
แผนการต่าง ๆ ได้อย่างแยบยล และมีความสามารถมองแผนการของฝ่ายตรงข้ามได้ทะลุปรุโปร่ง
ดังเช่น เขามองออกว่าการที่ชายเมืองอื่นมาแข่งขันประชันฝีมือเพื่อชิงหนิงหวงจวินจู่ ชายเหล่านั้นไม่ได้
หวังเพียงจะครอบครองหญิงงาม แต่หวังจะครอบครองแผ่นดินด้วย สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นถึงความฉลาด
เฉลียวของเหมยฉางซู ที่สามารถคิดวิเคราะห์อย่างรอบคอบ และมีเหตุมีผล

โดยเราทุกคนมีความสามารถแตกต่างกัน บางคนมีความสามารถด้านการร้องเพลง บางคนมี
ความสามารถด้านการเต้นรำ บางคนเก่งด้านกังฟู แต่บางคนก็เป็นเลิศด้านสติปัญญา มีความสามารถ

ในการคิดวิเคราะห์จนกลายเป็นคนที่สนับสนุนความสำเร็จของเจ้านาย นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

ส่วนเหยียนอวีจิงกลับแสดงสีหน้าขัดใจ จ้องหน้า
เหมยฉางซู ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน “พี่ซู แม่ท่านสติปัญญาแหลมคมเหนือ
มนุษย์ ชวนให้ผู้คนนับถือ แต่นิสัยคาดเดาอะไรก็ถูกไปหมดเช่นนี้
กลับไม่ใช่เรื่องประเสริฐ ทั้งขัดความสนุกผู้อื่น และทำให้ผู้อื่นเสีย
ความภาคภูมิใจ”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก เล่มที่ 1. 2558 : 26)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเหมยฉางซูเป็นคนที่มีความสติปัญญาเป็นเลิศสามารถวิเคราะห์และคาดการณ์เรื่องใดได้ถูกต้องทุกเรื่อง แต่ความฉลาดของเหมยฉางซูกลับทำให้คนอื่นเสียความภาคภูมิใจในตนเอง และหมดสนุกเพราะสติปัญญาไม่อาจเทียบเทียมเหมยฉางซูได้ สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นถึงความฉลาดเฉลียวของเหมยฉางซูในการวิเคราะห์เรื่องราวต่าง ๆ รอบด้าน

คนจีนในสมัยก่อนนิยมแต่งบทกวี เพื่อพรรณนาในสิ่งที่จนได้พบเห็น โดยส่วนใหญ่คนที่มีความสามารถในการแต่งบทกวีจะเป็นบัณฑิตที่มีความรู้ พวกเขาจะใช้ภาษาที่ไพเราะ การอ่านด้วยทำนองเสนาะหู เพื่อบอกเล่าเรื่องราวต่างและเพื่อชื่นชมผู้ที่มีความสามารถ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

บุรุษเหมยบุรพานที่

อัจฉริยะฉีหลิน

ผู้ใดได้ใจ

ผู้นั้นได้แผ่นดิน

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก เล่มที่ 1. 2558 : 73)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครนักกวี ได้บรรยายถึงความฉลาดเฉลียวของเหมยฉางซูว่าเป็นอัจฉริยะที่มีความสติปัญญาในการทำงานรอบด้าน ถ้าเหมยฉางซูเลือกช่วยเหลือผู้ใด คนผู้นั้นจะได้ครองแผ่นดิน จากบทกวีนี้สะท้อนให้เห็นถึงความฉลาดเฉลียวของเหมยฉางซู ที่ทุกคนให้การยอมรับนับถือ

2) เจนจัดในการวิเคราะห์

ในฐานะที่เป็นกุนซือ ต้องมีความสามารถเจนจัดในการวิเคราะห์และคาดการณ์เหตุการณ์ ต่าง ๆ อย่างรอบคอบถ้วนถี่ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่บ้านเมือง เช่น วิเคราะห์และคาดการณ์ว่าโอรสของฮ่องเต้คงคิดเหมาะสมกับการสืบทอดบัลลังก์ จากนั้นสยใจและความสามารถของเหล่าองค์ชาย นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“คิดข่มคนของสามหน่วยงานนั้นให้อยู่ ไม่ว่าขุนนางคนใดก็
ใช้ไม่ได้ มีเพียงอาศัยเชื่อพระวงศ์เท่านั้น ให้รัชทายาทไป คดีนี้คง
ละเทะไม่มีขึ้นดี ให้อิวหวังไป คดีคงเปลี่ยนจากใหญ่เป็นเล็ก จาก
เล็กเป็นไม่มี จึงหวังออกห่างจากศูนย์อำนาจราชสำนักนานปี นิสัย
ซื่อตรง มีเพียงให้เขาเป็นผู้สอบสวนคดีนี้ จึงสามารถไปถึงเป้าหมาย
ที่ฝ่าบาททรงหมายมาดเอาไว้”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 2. 2558 : 25)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเหมยฉางซูเป็นคนที่มีความเฉลียวฉลาด สามารถวิเคราะห์เรื่องราวและคาดการณ์ผลที่จะเกิดขึ้นได้อย่างชัดเจน ดังเช่นเขารู้ว่าควรส่งองค์ชาย คนใดไปสอบสวนคดีที่แม้แต่ขุนนางยังไม่สามารถสอบสวนได้ โดยวิเคราะห์ว่าหากรัชทายาทส่งไป สอบสวนคดีก็จะได้ความ หากส่งอิวหวังไปก็จะตัดสินใจไม่ยุติธรรม แต่หากส่งจิ้งหวังไปสอบสวนคดี ด้วยความซื่อตรงและไม่มีผลประโยชน์มาเกี่ยวข้องจะทำให้คดีได้รับการตัดสินอย่างยุติธรรม

คนที่มีความเฉลียวฉลาดแลคมคมเจนจัดในการคิดวิเคราะห์ มักจะหาหนทางเพื่อช่วยเจ้านายจัดการ กับปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างรอบคอบและมีประสิทธิภาพ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“ลำพังแค่ดีเมืองปิ่นโจวแน่นอนว่าไม่จำเป็น” เหมยฉางซู
ชะงักพิงเท้า กล่าวสีหน้าราบเรียบ “แต่องค์ชายก็ทราบ คดีนี้เป็น
เพียงต้นแบบหลังจากสรุปคดีเสร็จสิ้น แต่ละพื้นที่ก็จะส่งรายงาน
เกี่ยวกับคดีลักษณะนี้เข้ามาอีกเป็นจำนวนมาก ซึ่งล้วนแต่ตัวพันถึง
ตระกูลขุนนางใหญ่โตทั้งสิ้น และจิ้งหวังยังขาดประสบการณ์ในการ
รับมือด้านความล้มพันอันซับซ้อนของขุนนางแต่ละชั้น หากยามนี้
องค์ชายยื่นมือช่วยเหลือ ให้เขาสยบกระแสต่อต้านจากเหล่าชน
ชั้นสูงศักดิ์ได้ในเวลาอันรวดเร็ว ทำให้นโยบายด้านกลไกกรรมของ
ฝ่าบาทดำเนินต่อไปได้อย่างราบรื่นมั่นคง เกษตรกรชาวนากินดีอยู่ดี
ปราศจากการถูกข่มเหงจากคนใหญ่คนโต เช่นนี้แล้ว จิ้งหวังมีหรือ
จะไม่ซาบซึ้งต่อองค์ชาย”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 2. 2558 : 78)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเหมยฉางซูเป็นคนที่มีความเฉลียวฉลาดรอบคอบมีสติปัญญา คอยชี้แนะองค์ชายในคดีทุจริตของขุนนาง หากให้จิ้งหวัง
เชี่ยวชาญจัดการเพียงคนเดียวก็จะเป็นเรื่องยากเนื่องจากเชี่ยวชาญเพียงคนเดียวมีประสบการณ์น้อยและ
เหล่าขุนนางมีความสนิทสนมกัน ทำให้ยากต่อการตัดสินคดีอย่างเป็นธรรม แต่หากองค์ชายช่วยเหลือ

ในการปราบปรามขุนนางผู้ทุจริต ก็จะช่วยลดกระแสความไม่พอใจของประชาชนได้ อีกทั้งเสนอแนวทางกสิกรรมให้ประชาชนมีความเป็นอยู่ที่ดี จะทำให้ได้ความศรัทธาจากเซียวจิ้งเหยียนและประชาชน

5. การสมาคมของตัวละครที่เป็นผู้นำ

การสมาคมของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นผู้นำ
เข้าใจผู้อื่น

ในนวนิยายเรื่องนี้ ตัวละครที่มีคุณธรรมจะเป็นผู้ที่มีความเข้าอกเข้าใจผู้อื่น เพราะบรรพบุรุษของคนจีนจะสั่งสอนลูกหลานให้รู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา เมื่อมีสิ่งใดที่เราไม่ชอบไม่ปรารถนาก็ไม่ควรทำสิ่งนั้นกับผู้อื่น นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

เหมยฉางซูเอียงคอครุ่นคิดอยู่ครั่งคร่อนวัน “ช่างเถอะ หากบิดาท่านคาดคั้น ท่านก็พูดไปตามสัตย์จริง เขาก็แค่เป็นห่วงว่าท่านชักนำคนไม่รู้จักหัวนอนปลายเท้าเข้าบ้าน ถ้าทราบละเอียดแล้วก็คงไม่มีปัญหาอะไร ข้าก็ไม่ใช่นักโทษทางการ ที่อำพรางฐานะเพราะกลัวความยุ่งยากวุ่นวาย พอมาคิดดู จริง ๆ แล้วก็สมควรให้ท่านไปปิดหลอกหลวงบิดาเพื่อปกปิดให้ข้า”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 44)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเหมยฉางซูเขาเป็นคนไม่ชอบการไปปิด เขาเข้าใจความไม่สบายใจของเซียวจิ้งลู่ที่ต้องโกหกบิดาตนเกี่ยวกับฐานะที่แท้จริงของเขา เขาจึงอนุญาตให้เซียวจิ้งลู่บอกความจริงกับบิดา แม้ว่าอาจจะสร้างความยุ่งยากให้กับเขาในภายหลังก็ตาม

ถ้าหากมนุษย์ยึดหลักการดำเนินชีวิตแบบเอาใจเขามาใส่ใจเรา โลกใบนี้ก็จะน่าอยู่ขึ้น เพราะเมื่อคนเราเข้าใจและเห็นอกเห็นใจกันและกัน พวกเขา ก็จะให้อภัยกันได้ง่ายขึ้น นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

เหมยฉางซูยิ้มเล็กน้อย ยืนมือตบเข่าเซียวจิ้งลู่เบา ๆ กล่าวเสียงทุ้มต่ำ “ก็ไม่ถึงกับโกรธเคือง ข้ารู้ว่าทุกคนทำสิ่งใดย่อมมีเหตุผลของตัวเอง เซียวปี้ก็เช่นกัน เพียงแต่ทุกคนคำนึงถึงตัวเองมากเกินไป ความทุกข์มากมายบนโลกอาจเกิดขึ้นเพราะสาเหตุนี้ ยุทธภพก็ดี ราชสำนักก็ดี ไยมิใช่ไม่แตกต่างกัน ”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 54)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเหมยฉางซูเป็นคนที่เข้าใจคนอื่น ถึงแม้ว่าเซียวปี้จะทำผิดที่มาใช้อุบายบีบบังคับเขา แต่เขาก็ไม่ขุ่นเคืองเซียวปี้ด้วยเข้าใจว่าทุกคนมีเหตุผลของตน

เพียงแต่ในสังคมมีคนเห็นแก่ตัวจนเกินไป จนทำให้ทั้งราชสำนักและยุทธภพไม่สงบสุข จากสิ่งที่เหมยฉางซุฟุดแสดงให้เห็นว่าเขามีความเข้าใจผู้อื่น เขาไม่ถือสาเสียใจและปดอบโยนเซียวจิ้งลู่ให้ คลายกังวลว่าเรื่องที่เขาเจอเป็นเรื่องธรรมดาในสังคม

คนที่เข้าใจผู้อื่นส่วนมากจะเป็นคนมีมารยาท รู้จักเกรงอกเกรงใจ และไม่ต้องการทำให้ใครเดือดร้อนเพราะตน นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“ไม่หนักหนา ข้าก็ไอให้เห็นอยู่บ่อย ๆ ไม่เป็นอะไรหรอก
โหวเยกลับมาถึงจวน ท่านไม่ไปรับหน้าได้อย่างไร ถ้าต้องอยู่เป็น
เพื่อนข้าจนละเอียดธรรมเนียมปฏิบัติ โหวเยอาจจะรู้สึกกว่าข้าเป็น
สหายเลวที่ไม่ควรคบหา รีบไปเถอะ”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 105)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเหมยฉางซุเป็นคนที่เข้าใจผู้อื่น เมื่อเขาพักอาศัยอยู่ในจวนของเซียวจิ้งลู่ แม้จะเจ็บป่วยแต่ก็ไม่ต้องการให้เพื่อนอยู่ดูแลตน จนละเอียดการปฏิบัติตามธรรมเนียมที่บุตรต้องไปรอรับบิดาเมื่อท่านกลับมาถึงจวน เพราะหากเซียวจิ้งลู่อยู่เป็นเพื่อนเขา อาจทำให้ถูกบิดาตำหนิว่าเป็นคนเหลวไหลเพราะการคบคนพาล จากคำพูดของเหมยฉางซุสะท้อนให้เห็นว่า เหมยฉางซุมีความเข้าใจคนเขาไม่ต้องการให้โหวเยและเซียวจิ้งลู่เกิดความขุ่นเคืองใจกัน

3.2 การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครที่เป็นนางในของฮ่องเต้

1. ลักษณะทางกายของตัวละครที่เป็นนางในของฮ่องเต้

รูปร่างหน้าตาของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นนางในของฮ่องเต้

ในสมัยโบราณของประเทศจีน หากสตรีใดมีฐานะสูงส่ง จะมีคนคอยรับใช้เป็นจำนวนมาก ไม่ต้องทำงานหนัก ผนวกกับหากเป็นผู้มีความรู้และจิตใจที่มีความสงบเยือกเย็นด้วยแล้ว สตรีผู้นั้นจะมีร่างกายอ่อนเยาว์กว่าอายุจริง และผิวพรรณยังคงงดงาม นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้าได้สร้างลักษณะทางกายของตัวละครเอกหญิงไว้ดังนี้

จิ้งผินแม้อายุไม่น้อย ใบหน้าหมดความเฉิดฉาย ทว่าผู้เป็น
หม่อมก็มีจิตใจสงบนิ่งเยือกเย็น บำรุงรักษาร่างกายอย่างดี ดังนั้น
ไรผมสองข้างขมับยังคงดำ สองมือยิ่งนุ่มนวลเรียบลื่น

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 3. 2558 : 59)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า จิ้งผินแม้จะมีอายุมากแล้วและความงามของนางอาจเสื่อมคลายตามกาลเวลา แต่ผู้มีความรู้และผู้มีจิตใจเยือกเย็นเช่นนาง ย่อมรู้จักรักษาร่างกายและ

ผิวพรรณให้อ่อนเยาว์ แสดงให้เห็นว่าการใช้ชีวิตอย่างความสงบเรียบง่ายมีความสุขจากภายในจิตใจ จะส่งผลดีต่อร่างกาย

2. พฤติกรรมของตัวละครที่เป็นนางในของฮ่องเต้

พฤติกรรมของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นนางในของฮ่องเต้

พูดตรงไปตรงมา

ภายใต้ใบหน้าที่งดงาม กิริยามารยาทเรียบร้อยของสตรีในวัง กลับแฝงเร้นไปด้วยการแย่งชิงอำนาจ เพื่อให้ตนเองหรือลูกของตนได้เป็นใหญ่ ด้วยการทำร้ายและขัดขวางความก้าวหน้าของกันและกัน ทั้งต่อหน้าและลับหลังด้วยความอำมหิตโหดเหี้ยม นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบหลวงหย่า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

ก๊วยเฟยสีหน้าเคร่งขรึม “คุณชายชื่อหม่าเหลยซึ่งขณะเข้ารอบการเลือกคุณในครั้งนี้ เป็นคนที่รัชทายาทสรรหามาด้วยตัวเอง โดยคัดกรองจากคนทั้งเมืองหลวง เพียบพร้อมด้วยเชิงยุทธ์และเชิงอักษร เปี่ยมคุณธรรมและหน้าตา แม้วิชาฝีมือด้อยกว่าจวินจู่ชั้นหนึ่ง แต่ท่านเองก็มีมือสูงส่งออกป่านนั้น ยังต้องหาสามีที่มีพลังฝีมือเก่งกาจไปทำไม เรารับรองได้ว่าคุณชายชื่อหม่าท่านนี้คู่ควรกับจวินจู่อย่างยิ่ง หน้าซ้ำเราท่านยังเป็นคนบ้านเกิดเดียวกัน รัชทายาทเองก็ให้ความยกย่องเทิดทูนท่านไม่น้อย ดังนั้นเวลานี้ จวินจู่สมควรสนับสนุนรัชทายาทให้มากถึงจะถูก”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบหลวงหย่า เล่มที่ 1. 2558 : 212)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครก๊วยเฟยเป็นหญิงที่พูดจาตรงไปตรงมา เนื่องจากนางเป็นสนมที่ฮ่องเต้โปรดปรานมากที่สุด และเพื่อช่วยลูกชายของนางให้ได้ครองบัลลังก์ นางได้ทำร้ายหมู่หนีหวง และพูดจาตรงไปตรงมากับหมู่หนีหวงเพื่อให้หมู่หนีหวงเกรงกลัว และเข้าข้างลูกชายของนาง ซึ่งเป็นองค์รัชทายาทและจะเป็นผู้ที่มีอำนาจสูงสุดในประเทศในอนาคต

3. นิสัยของตัวละครที่เป็นนางในของฮ่องเต้

นิสัยของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นนางในของฮ่องเต้

1) อาฆาตแค้นรุนแรง

มนุษย์ทั้งมีคนดีและมีคนเลว สำหรับคนเลวแล้วเพื่อรักษาอำนาจของตนเขาเหล่านั้นจะอาฆาตแค้นและกำจัดคนที่ตนเป็นศัตรูอย่างเลือดเย็น ถึงจะเป็นพี่น้องกันก็ไม่ละเว้น การแย่งชิงอำนาจภายในวังเกิดขึ้นทุกยุคสมัย นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบหลวงหย่า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

ริมฝีปากแดงสดของก๊วยเฟยเม้มเข้าหากัน ก่อนเปล่งเสียง
ลอดไรฟันสองคำ “ปล่อยธนู”

“พระมารดา”

“ปล่อยธนู” ก๊วยเฟยกดเสียงเบาสุด ทว่าน้ำเสียง
ห้ำหั่นเกรี้ยว “อย่างน้อยให้ตายไม่อาจเปิดปาก พวกเราถึงมีโอกาส
รอด”

รัชทายาทสุดหยาใจเฮือกหนึ่ง สาวเท้าขึ้นหน้าหลายก้าว
เปล่งเสียงกังวานก้อง “จึงหวังบุรุษพระตำหนัก ลอบสังหาร
พระมารดา ทำร้ายจวินจู่ ให้ยิงเกาทัณฑ์ประหารทันที”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 216-217)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครก๊วยเฟยเป็นคนที่ใจร้าย อาฆาตแค้นรุนแรง เพื่อช่วยรัชทายาทแย่งชิงอำนาจ นางวางยาพิษหนีหวง และเมื่อถูกจิ้งหวิงเซียวจิ้งเหยียนจับได้นางก็สั่งให้ทหารยิงธนูฆ่าเซียวจิ้งเหยียน แม้เซียวจิ้งเหยียนจะเป็นลูกของฮ่องเต้ซึ่งมีฐานะเป็นลูกเลี้ยงของนาง แต่นางก็ไม่ละเว้นเพราะถือว่าไม่ใช่ลูกของตน การฆ่าเซียวจิ้งเหยียนจึงเป็นการขจัดเสี้ยนหนามให้แก่ลูกชาย ก๊วยเฟยจึงเป็นแม่เลี้ยงที่ส่งฆ่าลูกเลี้ยงด้วยแรงอาฆาตและพยาบาทของตน

2) ฉลาดแกมโกง

มนุษย์เรามีพื้นฐานจิตในที่แตกต่างกัน บางคนยึดมั่นในความดี แต่บางคนก็หลงกับอำนาจและชื่อเสียงเงินทองทำให้เขาเปลี่ยนไปเป็นคนเห็นแก่ แม้จะเป็นคนมีสติปัญญาแต่ก็เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยม หรือเรียกว่าเป็นคนฉลาดแกมโกง โดยเฉพาะเมื่อต้องการเป็นใหญ่ พวกเขาจะใช้วิธีฉลาดแกมโกงเพื่อให้ตนได้ครองอำนาจเหนือผู้อื่น โดยไม่สนใจว่าคนที่ตนทำป็นร้ายจะญาติพี่น้องหรือมิตรสหาย นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้าได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

ก๊วยเฟยเร่งร้อนกล่าวว่า “จิ้งเหยียน เจ้าก็ฟังให้ดี วันนี้

รัชทายาทมิได้สั่งให้ยิงธนูทำร้ายพวกเจ้า เจ้าก็ได้พาดดาบบนคอ
รัชทายาท เข้าใจหรือไม่ ใช้ดาบข่มรัชทายาท และปล่อยธนูยิง
ทำร้ายองค์ชาย ล้วนเป็นเรื่องรุนแรงที่ฝ่าบาทไม่ทรงอยากได้ยิน
ข้าไม่อยากเห็นพวกเจ้าตกตายพร้อมกัน ส่วนเรื่องอื่น ๆ ต่างฝ่าย
ต่างหาวิธีช่วยตัวเอง เจ้าเป็นคนฉลาด คงทราบว่าเป็นข้อตกลงที่มี
ประโยชน์ต่อเจ้า ไฉนไม่รับไว้เล่า”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 218)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครก๊วยเฟยเป็นสนมที่ฮ่องเต้โปรดปรานมากที่สุด แต่นางมีนิสัยฉลาดแกมโกง เพื่อรักษาอำนาจให้แก่บุตรชายตนซึ่งเป็นรัชทายาท นางใช้เล่ห์เหลี่ยมข่มขู่

เซียวจิ่งเหยียน หากเซียวจิ่งเหยียนช่วยนางปกปิดความผิดของรัชทายาท นางก็จะปกปิดความผิดให้กับเซียวจิ่งเหยียนเช่นกัน เพื่อให้ทั้งคู่ลูกชายของนางและเซียวจิ่งเหยียนได้รับประโยชน์ทั้งสองฝ่าย สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นว่า กุ้ยเพยเป็นคนฉลาดแกมโกง

ชีวิตความเป็นอยู่เหล่าสตรีในวังเต็มไปด้วยภัยรอบตัวเพราะเหล่าองค์หญิงและนางสนมต่างปรารถนาได้ครอบครองอำนาจ โดยใช้ทุกวิถีทางในการทำร้ายซึ่งกันและกัน บางครั้งแม้จะสามารถจับผู้ที่ลอบปองร้ายตนได้ แต่หากขาดหลักฐานก็ไม่สามารถเอาผิดคนร้ายได้ เพราะสตรีในวังล้วนฉลาดแกมโกง เมื่อไม่มีหลักฐานชัดเจนคนที่ถูกทำร้ายอาจถูกกล่าวหาว่าพุดจาใส่ร้ายผู้อื่นได้ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

กุ้ยเพยเป็นรูปร่างกลับมา ประจัญหน้ากับแหวตาคมกริบ
ของนางอย่างไม่สะทกสะท้าน น้ำเสียงเอื่อยเฉื่อย “จวิ้นจู้ยีนกราน
ว่าข้ามีใจคิดร้าย ข้าก็ไม่อยากโต้แย้ง จวิ้นจู้ไกล่ซัดสนิทสนมกับ
หวงโฮ่วและอวิ๋หวัง มิใช่ข้ากับรัชทายาท นั่นเป็นเพราะเราแม่ลูกไร่
ซึ่งวาสนา แต่ก็ไม่กล้าคิดแค่น แต่ขอถามจวิ้นจู้ ท่านเอาแต่กล่าวว่า
ถูกข้าปองร้าย แล้วร่างกายท่านมีอันใดเสียหายหรือไม่ หากข้าเป็น
ผู้วางแผนการร้ายนี้จริง ไฉนหวงโฮ่วจึงพรวดพราดเข้ามาช่วยท่าน
ได้ทันเวลาพอดีเล่า”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 218)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครกุ้ยเพยเป็นคนฉลาดแกมโกง เพื่อแย่งชิงอำนาจนางลอบทำร้ายมู่หนิงหวงจวิ้นจู้ เมื่อมู่หนิงหวงจวิ้นจู้จับได้กุ้ยเพยก็ไม่ยอมรับผิด และกล่าวไปปิดให้ฮ่องเต้รู้สึกกลางแคลงใจว่าการกล่าวหาของมู่หนิงหวงจวิ้นจู้จะเป็นการร่วมมือกับหวงโฮ่วและอวิ๋หวัง เพื่อให้ร้ายนางและรัชทายาท ความตลบแต่ลงของนางแสดงให้เห็นถึงความฉลาดแกมโกงของกุ้ยเพย

4. ลักษณะทางใจของตัวละครที่เป็นนางในของฮ่องเต้

ลักษณะความคิดของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นนางในของฮ่องเต้
ฉลาด รอบคอบและมีสติ

ความความรู้ ความสามารถและสติปัญญาที่หลักแหลมจะไม่ใช่ประโยชน์เลยหากไร้ความรอบคอบ เพราะความรอบคอบจะช่วยให้มนุษย์เราตัดสินใจอย่างถ่วงถ่วงว่าสิ่งใดควรทำและสิ่งใดไม่ควรทำตามกาลเทศ หากทำสิ่งที่ถูกต้องแต่ไม่ถูกเวลาที่สิ่งที่ทำอาจสูญเปล่าและกลับนำภัยมาสู่ตน นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยาได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

จักรพรรดิเหลียงตรัสซ้ำ ๆ ทีละคำ สุกท้ายทรงเบนสายตา
ไปทางหวงโฮ่ว “หวงโฮ่วคิดว่าเป็นอย่างไร”

หากตามความเห็นของหวงโฮ่ว แน่ใจว่าสมควรขับไล่ไป
อยู่ในเรือนขังไพร่ แต่นางเป็นคนฉลาด ในเมื่อราชทายาท
ไร้เรื่องราว มารดาอย่ามัวดีใจตามบุตร เป็นไปไม่ได้ที่จักรพรรดิเหลียง
จะหักท้าวกัวยเพย ยามนี้กล่าวอันใดไปก็ไร้ผล มีผู้สงบปากคำ

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า เล่มที่ 1. 2558 : 234)

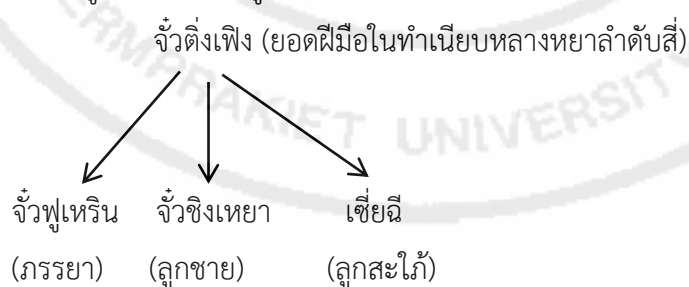
จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครหวงโฮ่วผู้เป็นสองเฮา เมื่อจักรพรรดิเหลียงถามความ
คิดเห็นนางเกี่ยวกับการตัดสินใจตัดสินคดีความกัวยเพยลอบวางยาพิษหมู่หนีหวง แม้หวงโฮ่วจะเห็นว่าตาม
ความผิดของกัวยเพยนั้นควรขับไล่นางไปอยู่ในเรือนขัง แต่เมื่อตรึงตรองอย่างรอบคอบนางก็ไม่ได้แสดง
ความคิดเห็นใดต่อจักรพรรดิด้วยเห็นว่าไร้ประโยชน์ เนื่องจากรู้ว่ากัวยเพยเป็นคนฉลาดและเป็นมารดาของ
รัชทายาท เมื่อไม่มีหลักฐานเอาผิดนางได้ชัดเจน จักรพรรดิเหลียงก็ยอมไม่กล่าวโทษนาง

3.3 การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครที่เป็นขุนนาง

1. ภูมิหลังของตัวละครที่เป็นขุนนาง

ภูมิหลังในฐานะที่เป็นครอบครัวของตัวละครประกอบที่เป็นขุนนาง

ในอดีตผู้ชายชาวจีนส่วนใหญ่นิยมมีภรรยาหลายคน เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระการดูแลบ้าน
แต่สำหรับคนที่รักเดียวใจเดียว ชื่อเสียงและการเป็นยอดฝีมือก็ไม่ทำให้เขานอกใจภรรยาไปมีภรรยา
น้อย เมื่อภรรยาเจ็บป่วยหรือแก่ตัวลงก็ไม่ทอดทิ้ง และในครอบครัวของคนจีนนิยมมีลูกชาย เพราะเชื่อ
ว่าลูกชายจะช่วยสืบทอดวงศ์ตระกูล และนำความมั่งคั่งมาสู่ครอบครัว ในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา
ทำเนียบกลางหย่า ผู้วิจัยวิเคราะห์ภูมิหลังครอบครัวของตัวละครประกอบ ดังต่อไปนี้

จากแผนผังความสัมพันธ์ เห็นได้ว่า นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า ได้สร้าง
ภูมิหลังครอบครัวของตัวละครประกอบเป็นครอบครัวเล็ก ในบ้านสามีเป็นคนที่ยอดฝีมือลำดับสี่
แต่เขาแตกต่างจากคนอื่นที่เป็นชายที่รักเดียวใจเดียว มีภรรยาเพียงคนเดียว และเนื่องจากคนจีนนิยม
มีลูกผู้ชายเพื่อช่วยสืบทอดวงศ์ตระกูล ช่วยงานบ้าน และนำความมั่งคั่งมาสู่ครอบครัว คนจีน
ส่วนใหญ่จึงให้ความสำคัญกับลูกชายมากกว่าลูกสาว ซึ่งความเชื่อนี้ยังได้รับการถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น
ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

2. ลักษณะทางกายของตัวละครที่เป็นขุนนาง

การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครเอกกับตัวละครประกอบ ประกอบด้วยรูปร่างหน้าตาดี ผิวพรรณ การแต่งกาย เป็นต้น ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์รายละเอียดดังต่อไปนี้

รูปร่างหน้าตาของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นขุนนาง

ในอดีตคนจีนจะชื่นชมผู้หญิงที่มีหน้าตางดงาม แต่กระนั้นภายในความงดงามในหลายครั้ง กลับซ่อนจริตมารยาทจนทำให้บ้านเมืองล่มสลายได้ ในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบ หลางหย่า ผู้ประพันธ์จึงได้สร้างลักษณะทางกายของตัวละครเอกผู้หญิงให้มีหน้าตางดงาม แต่ความงามของนางเป็นพิษภัยต่อบ้านเมืองไว้ดังนี้

*ครั้งกระโน้นนางนับว่าสวยสะคราญเฉิดฉินที่สุดในบรรดา
หญิงงามในวังหลัง บวกกับเครื่องประดับหุริหุริและประทีนโฉม
อย่างประณีต ยามแยมั้มกลับยังคงไว้ด้วยกลิ่นอายความงามลุ่ม
เมืองไม่เสื่อมคลาย*

(บุรุษบุรพา ทำเนียบ หลางหย่า เล่มที่ 1. 2558 : 210)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวถึงความงามของตัวละครเอกผู้หญิง ที่ทำให้สนมชื่นชมว่าเป็นหญิงงามที่สุดในวัง และงามยิ่งขึ้นด้วยการสวมใส่เครื่องประดับที่หุริหุริและเครื่องประทีนความงามชั้นเลิศ และเมื่อแยมั้มเสน่ห์ของนางก็เป็นที่ต้องตาชาย จนอาจเป็นชนเหตุของสงครามและทำให้บ้านเมืองล่มสลาย

3. การแต่งกายของตัวละครที่เป็นขุนนาง

1) การแต่งกายของตัวละครเอกที่เป็นขุนนาง

การแต่งกายของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นขุนนาง

ชุดการแต่งกายของผู้หญิงจีนในสมัยก่อนจะเป็นกระโปรงยาว ทำจากไหม สีของเสื้อผ้าจะบอกถึงเอกลักษณ์และตัวตนของผู้สวมใส่ สำหรับทรงผมของสตรีจะมีหลายทรง แต่ไม่นิยมมัดรวบครึ่งหัวแบบผู้ชาย อย่างไรก็ตามหากสตรีผู้ใดมีนิสัยคล้ายผู้ชายจะนิยมมัดรวบผมแบบครึ่งรัดครึ่งปล่อย นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบ หลางหย่า ได้สร้างลักษณะทางการแต่งกายและทรงผมของตัวละครเอกผู้หญิงไว้ดังนี้

*หลังเสียดังวานใส ในครรลองสายตาของคุณชายผู้ดีทั้ง
สองพลันปรากฏคนผู้หนึ่งค่อย ๆ ยึดตัวขึ้น บนร่างสวมใส่ชุดยาว
ผ้าไหมสีลิบบัว เรียบง่ายชุดหนึ่ง รูปร่างสูงชะลูด ผมบนศีรษะครึ่ง
มัดครึ่งปล่อย ดวงตาดำลึก คล้ายยี่มคล้ายไม่ยี่ม เป็นใบหน้าที่หล่อ
เหลาอ่อนเยาว์ไวบหนึ่งซัด ๆ แต่หน้าผากกลับมีผมขาวปอยหนึ่ง*

เหลือบแทรกอยู่ท่ามกลางผมดำสนิทเสริมให้บุคลิกแลดูละมุนละไม
ขึ้นหลายส่วน

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 260)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวถึง ตัวละครหญิงเซียงตง นางมีรูปร่างสูง ใส่กระโปรงยาว ที่ทำจากไหมสีกลีบดอกบัว และมัดผมแบบครึ่งรัดครึ่งปล่อย หน้าผากมีปอยผมขาวแทรกอยู่ในผมดำ ทำให้บุคลิกนางดูสง่างาม จากการแต่งกายและทรงผมของเซียงตง ทำให้รู้ว่า นางเป็นสตรีที่มีความเข้มแข็ง มีความสามารถในการต่อสู้ไม่ต่างจากชาย และเป็นคนที่พึ่งพาด้วยตนเองได้

2) การแต่งกายของตัวละครประกอบที่เป็นขุนนาง

การแต่งกายของตัวละครประกอบผู้ชายที่เป็นขุนนาง

การแต่งกายของผู้ชายคนจีนที่มีฐานะในสมัยก่อน นิยมใส่ชุดยาวปกปลายสัตว์มงคล เช่น มังกร เสือ สิงโต เป็นต้น เพื่อแสดงให้เห็นถึงความมั่งคั่งของครอบครัว ที่แตกต่างจากชุดของผู้ชายชาวบ้านทั่วไป นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างลักษณะการแต่งกายของตัวละครชายไว้ดังนี้

หนุ่มน้อยท่ามกลางกลุ่มคน สวมชุดยาวปกปลายมังกรล้อม
ตัวร่างอิมเอิบด้วยราศี ใบหน้าอ่อนเยาว์แต่ไม่ทิ้งความทรนง
องอาจ

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 143)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวถึง ตัวละครชายมุซิง การแต่งกายด้วยชุดยาวปกปลายมังกร จากชุดของมุซิงบ่งบอกว่าเขาเป็นคนที่มีความสูง เนื่องจากมังกรเป็นสัญลักษณ์ของผู้นำที่มีความสามารถ แม้หน้าตาของมุซิงจะอ่อนเยาว์แต่มีความสง่างามและหยิ่งทรนง ในสมัยก่อนผู้คนสามารถแยกแยะผู้ที่มีฐานะร่ำรวยและชาวบ้านทั่วไปได้จากการแต่งกาย

ครอบครัวที่มีฐานะร่ำรวย มักมีลูกหลานที่มีอุปนิสัยสองแบบ แบบแรกคือมีนิสัยเป็นสุภาพบุรุษ และแบบที่สองคือมีนิสัยใจคอโหดร้าย เอาแต่ใจตัวเอง ต้องได้ในสิ่งที่ต้องการ และชอบเอารัดเอาเปรียบผู้อื่น เพราะได้รับการตามใจมากเกินไป นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างลักษณะทางกายของตัวละครชายไว้ดังนี้

มุเสี่ยวหวังเยหน้าตาหล่อเหลา นิสัยร่าเริง ไม่วางท่าอวด
บารมี นับเป็นชนรุ่นหลังที่น่าเอ็นดูคนหนึ่ง

(บุรุษบุรพา ทำเนียบ กลางหยาเล่มที่ 2. 2558 : 160)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครชายมุซิง เป็นผู้ชายที่หน้าตาดี มีนิสัยร่าเริง ถึงแม้จะมาจากครอบครัวที่มีฐานะสูงได้รับใช้ใกล้ชิดกับราชสำนัก แต่เขาเป็นคนไม่ถือตัวไม่วางท่าอวดบารมี ไม่สร้างลำบากให้คนอื่น ความเป็นสุภาพบุรุษของเขาทำให้เป็นรักใคร่ของผู้อื่น

4. พฤติกรรมของตัวละครที่เป็นขุนนาง

ลักษณะนิสัยของตัวละคร หมายถึง การแสดงออกเชิงพฤติกรรมที่มาจากความรู้สึกนึกคิด ในจิตใจของแต่ละตัวละคร ผ่านตำแหน่งและบทบาทหน้าที่และบริบททางสังคมที่ถูกกำหนดขึ้น โดยผู้ประพันธ์

1) พฤติกรรมของตัวละครเอกที่เป็นขุนนาง

1.1) พฤติกรรมของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นขุนนาง

1.1.1) มีความสามารถ

การฝึกการต่อสู้ เช่น กังฟู นั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องฝึกฝนลมหายใจและความอดทนต่อความเจ็บปวด ยิ่งฝึกฝนมากเท่าไรก็ยิ่งมีฝีมือเหนือผู้อื่น จุดประสงค์ของคนในสมัยก่อน ฝึกการต่อสู้ ก็เพื่อประกอบอาชีพ เพื่อเป็นการออกกำลังกาย เพื่อสุขภาพที่แข็งแรงนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

*เหมิงจื้อพินิจเพยหลิวอย่างละเอียด แม้ข้ายังไม่ได้ใช้กำลัง
ภายในทั้งหมด และไม่มีความคิดจะทำร้าย แต่ตอนที่ประมือกัน
เขากลับสามารถถอยออกกะทันหัน หน้าซำท่าร่างปราดเปรียว
ลื่นไหล ไม่ปรากฏช่องโหว่ให้คู่ต่อสู้ฉวยโอกาสโจมตี ลมปราณก็
หนักแน่น ช่างน่าอัศจรรย์นัก*

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 2. 2558 : 27)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเหมิงจื้อเป็นคนที่มีความสามารถในการต่อสู้สูง แต่เมื่อประลองฝีมือกับเพยหลิว เหมิงจื้อก็รู้ว่าเพยหลิวเป็นผู้มีฝีมือในการต่อสู้สูงเช่นกัน อีกทั้งเพยหลิวยังมีความคล่องแคล่วจนไร้จุดอ่อนที่จะให้คู่ต่อสู้โจมตี ตลอดจนมีลมปราณที่หนักแน่น

1.1.2) อดทนขยันขันแข็ง

บรรพบุรุษของคนจีนปลูกฝังลูกหลานให้มีนิสัยอดทนและขยันขันแข็ง เพื่อฟันฝ่าอุปสรรคและปัญหานานัปการที่เข้ามาในชีวิต ไม่ว่าจะพบความลำบากแค่ไหนหากคนเราไม่ยอมแพ้ เพียรพยายามต่อไปความสำเร็จก็จะเกิดกับคนผู้นั้น นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

*เหมิงจื้อมองดูเขา สองมือกำแน่นจนข้อมือไว่น้ำโปนขาว
หมายขจัดความรู้สึกกรวดร้ายประหนึ่งทรวงอกถูกฉีกขาดจากกัน
สิบสองปีผ่านไปตั้งสายน้ำ หวนนึกถึงอดีต กลับกลายเป็นชาติปาง
ก่อน เหมิงจื้อมองดูข้อมือเหมยฉางซู ทั้งเล็กและซูบซีด
พอจินตนาการได้*

ว่า กว่าที่เขาจะทรนทรายเอาชีวิตรอดมาได้ ต้องผ่านความทุกข์ยาก และสิ้นขมปานใด

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 119)

จากตัวอย่างข้างต้น แสดงให้เห็นว่า คนจีนในสมัยโบราณอดทนมาก ไม่ว่าจะพบความยากลำบากเพียงไหนก็ไม่เคยสิ้นความหวังต่อชีวิต พยายามต่อสู้ฟันฝ่าอุปสรรค ดังเช่น ตัวละครเหมิงจื่อได้มองครุฑร่างของเหมยฉางซู ข้อมือทั้งเล็กและซุบซิด สะท้อนให้เห็นว่าเหมยฉางซูจะเอาชีวิตรอดมาได้ ต้องผ่านความทุกข์ยากมากมาย แต่เขาไม่เคยยอมแพ้ อดทนกับความทุกข์จนสุดท้ายก็เอาชีวิตรอดมาได้

1.1.3) กล้าพูดกล้าทำ

ถึงแม้ว่ากษัตริย์จะมีอำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศ แต่ก็ต้องมีเหล่าขุนนางตงฉินที่มีความซื่อสัตย์และภักดีคอยชี้แนะและทัดทานในเรื่องที่ไม่เหมาะสม แม้ในบางครั้งการทัดทานของเหล่าขุนนางอาจจะทำให้พวกเขาถูกลงโทษประหารชีวิต แต่ขุนนางตงฉินหาได้เกรงกลัวเนื่องจากในใจพวกเขาอยากให้บ้านเมืองร่มเย็นเป็นสุข นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

เซียวจิงลุ่ยกั่มหน้าครุ่นคิดเนิ่นนาน ค่อยกล่าวว่า “ทั้งหมดล้วนผิดที่ขุนนางหรือ กษัตริย์คือต้นธาร ต้นธารใสสายน้ำใส ต้นธารขุ่นสายน้ำขุ่น เวลานี้ขุนนางในราชสำนัก ถ้าสัตย์ซื่อจริงใจก็ถูกเหน็บว่าอ่อนต่อโลก ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมก็ถูกมองว่าไร้เดียงสาสภาพแวดล้อมเป็นเช่นนี้ ผู้ใดสามารถยืนหยัดได้”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 3. 2558 : 25)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเซียวจิงลุ่ยเป็นคนที่มีนิสัยกล้าพูดกล้าทำ เขาชี้ให้เห็นว่าเหตุที่ราชสำนักเต็มไปด้วยขุนนางกังฉินหมายแย่งชิงอำนาจกัน เกิดจากการวินิจฉัยที่ผิดพลาดของฮ่องเต้ที่พิจารณาขุนนางผู้เปี่ยมด้วยความซื่อสัตย์ จริงใจ ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมว่าไร้ความสามารถ ดังคำว่า กษัตริย์คือต้นธาร ต้นธารใสสายน้ำใส ต้นธารขุ่นสายน้ำขุ่น คำกล่าวนี้หากฮ่องเต้รับรู้เซียวจิงลุ่ยอาจถูกประหารชีวิต แต่เขาก็ไม่กลัวเพราะสิ่งที่เขาพูดคือความจริง

1.1.4) พูดตรงไปตรงมา

คนจีนมีนิสัยพูดจาตรงไปตรงมาทั้งผู้ชายและผู้หญิง ซึ่งโดยส่วนมากจะใช้พูดกับคนสนิท เพื่อน ญาติพี่น้อง หรือผู้ใหญ่ที่มีฐานะสูงกว่าใช้พูดกับผู้น้อยที่มีฐานะต่ำกว่า นวนิยายแปลชุดบุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สะท้อนให้เห็นถึงการพูดจาตรงไปตรงมาทั้งของผู้ชายและผู้หญิงผ่านตัวละครไว้ดังนี้

“แค่เข้าเฝ้าหรือ” เขียวจิ้งลู่แค้นหัวเราะ “ถ้าไม่ใช่เพราะฐานะประมุขพรศบูรพานทีและสติปัญญาความสามารถของพีชู่หวงโฮ่วอยู่ดี ๆ อยากรพบเขาเพื่ออะไร แล้วถ้าขณะเข้าเฝ้า หวงโฮ่วแสดงพระประสงค์ทาบถามแทนอวี๋หวัง พีชู่ควรวจะทูลตอบอย่างไร หรือหากพระองค์ประทานสิ่งของล้ำค่าราคาแพง พีชู่ควรวจะรับไว้หรือไม่ เจ้ายังไม่ทันสอบถามความเห็นพีชู่ จู่ๆ ก็ลากเขาเข้าไปอยู่ในสถานการณ์กระอักกระอ่วน การกระทำเช่นนี้ไม่มีคุณธรรมน้ำมิตรหรือ”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 52-53)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เขียวจิ้งลู่เป็นคนที่ไม่พูดจาตรงไปตรงมา เมื่อเขียปี้ขอให้เหมยฉางซูไปพบหวงโฮ่ว ด้วยหวังให้เหมยฉางซูใช้สติปัญญาและความสามารถช่วยสนับสนุนลูกชายของหวงโฮ่วแย่งตำแหน่งฮ่องเต้ เขียวจิ้งลู่จึงกล่าวตำหนิเขียปี้โดยตรงไปตรงมา ว่าเขียปี้ช่วยหวงโฮ่วทำเรื่องนี้โดยไม่ได้สอบถามความคิดเห็นของเหมยฉางซูก่อน จากคำพูดของเขียวจิ้งลู่สะท้อนให้เห็นว่า เขาเป็นคนที่มีลักษณะนิสัยพูดจาอย่างตรงไปตรงมา

1.2) พฤติกรรมของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นขุนนาง

1.2.1) มีความสามารถ

ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน มนุษย์เราจะเป็นต้องพัฒนาตัวเองให้มีความสามารถอยู่เสมอ ทั้งความสามารถทั่วไปและความสามารถเฉพาะทาง ความสามารถเป็นสิ่งที่จะทำให้มนุษย์ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานและการใช้ชีวิต นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยาได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

หนีหวงจวินจู่ดูแลบัญชาการเมืองอวิ๋นหนานมานานปี ล้วนอาศัยความแข็งแกร่งหัวหาญ ทว่าประโยชน์ขอบพระทัยธรรมดา ๆ ประโยคหนึ่ง นางกลับกล่าวได้อย่างอ่อนหวานรื่นหู

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 154)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครหนีหวงจวินจู่เป็นคนที่มีความสามารถในการปกครองดูแลเมืองอวิ๋นหนาน และรับใช้ราชสำนัก ซึ่งแตกต่างจากผู้หญิงชาวจีนในสมัยก่อนที่เป็นแม่บ้านแม่เรือน แต่สำหรับหนีหวงนางกลับมีความสามารถไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าชายชาติตรี ที่ดูแลเมืองอย่างเข้มแข็งและกล้าหาญ แต่ก็มี ความอ่อนโยนตามนิสัยของสตรี สะท้อนให้เห็นว่าความสามารถอันโดดเด่นของนาง

ผู้หญิงที่เกิดในครอบครัวนักรบ จะถูกพ่อแม่ปลูกฝังตั้งแต่เด็กให้มีความเข้มแข็ง มีความรู้ความสามารถ เพื่อนำชื่อเสียงและเกียรติยศมาสู่ครอบครัว ในฐานะที่เป็นลูกหลานนักรบจำเป็นต้อง

ฝึกปรีอฝีมือให้เก่งกาจและฝึกใจให้กล้าหาญ เข้มแข็ง และซื่อตรง เพื่อช่วยฮองเต้ปกป้องแผ่นดินและดูแลความสุขของประชาชน ผู้หญิงในตระกูลนี้กรบจึงแตกต่างจากผู้หญิงชาวบ้านทั่วไปที่มีความอ่อนโยน มีความสามารถในการเล่นดนตรี ร้องเพลง และเต้นรำ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“ใครกล้าเรียกยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งต้าเหลียงว่าหญิงชราเล่า” เหมยฉางซูเผยรอยยิ้ม ผ่อนคลายความรู้สึกของอีกฝ่าย “แต่อย่างหนี่หวงจวินจู่ แม้จะเป็นสตรี กลับไม่ด้อยกว่าบุรุษใด ๆ” เหมิงจื่อหัวเราะเสียงใส พลังผุดลุกขึ้น “ใช่ พวกเราก็คงต้องระวังให้ดี อย่าให้จวินจู่เอาไปเปรียบเทียบได้”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 180)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครหมู่หนี่หวงเป็นผู้หญิงที่มีความสามารถและมีฝีมือด้านการต่อสู้เทียบเท่ากับผู้ชาย ซึ่งเป็นเรื่องไม่ธรรมดา เนื่องจากในสมัยโบราณผู้หญิงชาวจีนส่วนใหญ่เรียนวิชาแม่บ้านแม่เรือน วิชาเต้นรำและร้องเพลง เพื่อเตรียมตัวเป็นภรรยาที่ดี หลังจากออกเรือนจะได้มีความสามารถในการดูแลสามีและลูกได้ ดังนั้นความสามารถของหมู่หนี่หวง สะท้อนให้เห็นความพิเศษของนางที่มีฝีมือการต่อสู้ มีความห้าวหาญ และเข้มแข็ง แตกต่างจากผู้หญิงทั่วไปในสมัยนั้น

1.2.2) อุดทนขยันขันแข็ง

ความอดทนขยันขันแข็งเป็นคุณสมบัติที่ชายและหญิงควรมี เพราะความอดทนเป็นกำลังใจให้เราก้าวข้ามความลำบากได้อย่างไม่ท้อถอย ไม่ว่าคนเราจะมิพบทบทหนักหรือความรับผิดชอบใดก็ตามความอดทนและความขยันขันแข็งจะช่วยให้พวกเขาประสบความสำเร็จ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

เหมยฉางซูกล่าวว่า “หลายครั้งที่ชายแดนตกอยู่ในอันตรายล้วนเป็นจวินจู่ที่แบกรับภาระตามลำพัง ทุกคนต่างมองเห็นแค่ความเกรียงไกรของจอมทัพหญิง แต่จะมีผู้ใคร่รู้ถึงรสชาติความกดดันและทุกข์ทรมานในใจนาง แม้กระทั่งหลายคนถึงกับไม่ทราบว่ามีเมื่อสองปีก่อน นางได้ประสบกับสถานการณ์วิกฤตที่แทบไม่มีเรี่ยวแรงกอบกู้คืนมา”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 295)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครหมู่หนี่หวงเป็นแม่ทัพหญิงแห่งชายแดนใต้ นางเปี่ยมด้วยความอดทนขยันขันแข็ง แม้ชายแดนตกอยู่ในอันตราย หมู่หนี่หวงก็พยายามอดทนแก้ไขปัญหาลดอย่างไม่ท้อถอย เมื่อ 12 ปีก่อน คู่หมั้นได้เสียชีวิตนางต้องอดทนกับความทุกข์ เข้มแข็งและยอมรับความจริง เพื่อให้ชีวิตดำเนินต่อไปได้

1.2.3) กล้าพูดกล้าทำ

ในโลกนี้มีคนส่วนหนึ่งมีนิสัยกล้าพูดกล้าทำ กล้าชี้ความผิดของผู้มีอำนาจ และมีอิทธิพลสูง โดยปราศจากความเกรงกลัว หวังเพื่อให้คนผิดได้รับโทษ และเกิดความยุติธรรมในสังคม นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“ความจริงนี้ไม่ใช่เรื่องน่าเปิดเผย” หนีหวงยิ้มเย้น

“บางทีก็เคยคิดว่าข้าจะอภัยจนเก็บความอภัยครั้งนี้ไว้ ไม่ยอมพูดออกมา แต่เสียดายนางมองข้าผิดไปแล้ว ไม่ต้องพูดถึงว่าวันนี้ นางลงมือไม่สำเร็จ ต่อให้แผนนางลุล่วงสมใจ คิดให้ข้าศิโรราบ กราบกรานแทบเท้านาง นั่นเป็นแค่ฝันกลางวันเท่านั้น ไม่มีทางเป็นไปได้เด็ดขาด”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 153)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครหนีหวงเป็นผู้หญิงที่กล้าพูดกล้าทำ นางไม่เกรงกลัวผู้มีฐานะสูง หากผู้นั้นกระทำความผิดเขาควรต้องรับโทษ ดังเช่นก๊วยเพยได้ทำร้ายหนีหวง ด้วยคิดว่านางจะไม่กล้าพูดเรื่องที่นำอภัยศึ้อออกมา แต่หนีหวงกลับไม่เกรงกลัว พูดตามความจริงทั้งหมด จากนั้นแสดงให้เห็นว่าหนีหวงเป็นคนที่กล้าพูดกล้าทำ

1.2.4) พูดตรงไปตรงมา

คนจีนมีนิสัยพูดจาตรงไปตรงมาทั้งผู้ชายและผู้หญิง ซึ่งโดยส่วนมากจะใช้พูดกับคนสนิท เพื่อน ญาติพี่น้อง หรือผู้ใหญ่ที่มีฐานะสูงกว่าใช้พูดกับผู้น้อยที่มีฐานะต่ำกว่า นวนิยายแปลชุดบุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สะท้อนให้เห็นถึงการพูดจาตรงไปตรงมาทั้งของผู้ชายและผู้หญิงผ่านตัวละครไว้ดังนี้

“ทุกปีทำเนียบกลางหยาจะมีการจัดอันดับรายชื่อหลาย

รายการ แม้เป็นการให้เปล่า แต่กลับมิใช่ข่มขู่ผู้คนแน่นอน หนีหวงจวินจู่กล่าวน้ำเสียงเจื้อยแจ้ว สิบยอดฝีมือในไต้หหล้า สิบพรรคใหญ่ในไต้หหล้า สิบมหาเศรษฐีในไต้หหล้า สิบยอดคุณชายในไต้หหล้า สิบยอดหญิงงามในไต้หหล้า สามารถเบียดเข้าไปอยู่ในทำเนียบรายชื่อเหล่านี้ได้ ไหนเลยเป็นชนชั้นธรรมดา”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 72)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครหนีหวงเป็นคนที่นิสัยเหมือนผู้ชาย ชอบพูดจาตรงไปตรงมา เมื่อเหมยฉางซุภักดิ์เสธไม่ยอมรับว่าตนเองเป็นคนเก่งมีความสามารถจนติดอันดับทำเนียบกลางหยา เพราะเขาหวังเกรงว่าจะถูกผู้มีอำนาจบังคับให้ไปช่วยงานต่าง ๆ แต่หนีหวงจวินจู่

กลับกล่าวอย่างตรงไปตรงมาว่า หากเหมยฉางซูเป็นคนธรรมดา ย่อมไม่ติดอันดับผู้มีความสามารถ ในทำเนียบกลางหย่า และทำเนียบกลางหย่าไม่เคยจัดอันดับผิดพลาด

ผู้หญิงจีนในสมัยก่อนมักไม่กล้าพูดจาแบบตรงไปตรงมา เนื่องจากถูกสอนเมื่ออยู่บ้านต้อง เชื่อฟังคำสั่งของบิดามารดา และเมื่อแต่งงานต้องเชื่อฟังคำสั่งสามี แต่หากเป็นสตรีที่มีความสามารถ ไม่ยิ่งหย่อนกว่าชายชาติตรี นางจะเป็นผู้มีความคิด กล้าพูดกล้าทำ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“หากเป็นแค่การทาบทามของเหล่าองค์ชายทั้งหลายก็แล้ว ไป ท่านบอกปฏิเสธก็จบเรื่อง พวกเขาคงไม่ถึงกับตันทุรังไม่ยอม เลิกรา แต่เป็นเพราะคำ “อัจฉริยะฉีหลิน” กลับกลายเป็นประเด็น สำคัญสร้างความยุ่งยากให้แก่ท่าน ก่อนจะได้ท่านมาครอบครอง พวกเขาทั้งสองจำเป็นต้องอดทนรอคอย แต่เมื่อฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้ ตัวท่านไป เมื่อนั้นอีกฝ่ายที่พลาดหวังก็จะทำทุกวิถีทางเพื่อกำจัด ท่าน”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า เล่มที่ 1. 2558 : 74)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครผู้หญิงหนึ่งเป็นคนที่พูดจาตรงไปตรงมาว่า เพราะ เหมยฉางซูเป็น “อัจฉริยะฉีหลิน” ทำให้ฝ่ายเดียวจึงหวงและฝ่ายเดียวจึงเซวียนต้องการให้เหมยฉางซู มาเป็นผู้ช่วยเพื่อแย่งชิงตำแหน่งฮ่องเต้ ถ้าฝ่ายใดได้ตัวเหมยฉางซูไปช่วยงาน อีกฝ่ายจะต้องหาทาง กำจัดเขาเพื่อให้อีกฝ่ายไม่มีผู้ช่วยที่ชาญฉลาดคอยคิดแผนการในแย่งชิงบัลลังก์ จากคำพูดของหนึ่งหวง จวินจู่สะท้อนให้เห็นว่า นางเป็นคนพูดจาตรงไปตรงมา

2) พฤติกรรมของตัวละครประกอบที่เป็นขุนนาง

พฤติกรรมของตัวละครประกอบผู้ชายที่เป็นขุนนาง

2.1) กิริยามารยาทเรียบร้อย

คนที่มีมารยาท นอกจากให้ความเคารพผู้อาวุโส ญาติพี่น้อง และให้เกียรติ เพื่อน รุ่นน้อง เขายังต้องให้เกียรติทุกคนแม้จะไม่ได้รู้จักหรือเป็นญาติพี่น้องกัน นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“ท่านปู่โจว ท่านจะดื่มชาหรือไม่”

ผู้เฒ่าสั่นหน้าไปมาโดยไม่ลืมตา

ครู่หนึ่งผ่านไป “ท่านปู่โจว ท่านกินขนมลี้กิ้นเถอะ”

ผู้เฒ่าใช้ความเงิบปฏิเสธอีกครั้ง

อีกครู่หนึ่งผ่านไป “ท่านปู่โจว ท่านอยากกลองชิมลูกอมชิง

หรือไม่”

ในที่สุดปราชญ์ผู้เฒ่าโจวเสวียนซิงก็เปิดเปลือกตาขึ้น มอง
เขาแวบหนึ่ง ใบหน้ามุ่ซิงประดับรอยยิ้มไร้เดียงสา ในมือถือลูกอม
ซิงยื่นส่งให้ “ลูกอมนี้อร่อยมาก”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่าเล่มที่ 2. 2558 : 160)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครมุ่ซิงเป็นเด็กหนุ่มที่มีกิจกรรมรยาทเรียบร้อย ถึงแม้ว่า
ผู้เฒ่าโจวไม่ได้พูดจาโต้ตอบคำถามของเขา แต่มุ่ซิงก็ยังให้ความเคารพผู้เฒ่าและถามไถ่เพื่อหิบบยื่น
น้ำใจให้ผู้เฒ่าโจวเสมอ จนทำให้ผู้เฒ่าโจวต้องหันมาสนใจคำพูดของเขา จากเรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงมุ่ซิง
เป็นคนที่มีความรยาทเรียบร้อยและมีน้ำใจ

2.2) พูดตรงไปตรงมา

แม้ว่าคนจีนจะให้ความสำคัญในเรื่องของมารยาท แต่การพูดจา
ตรงไปตรงมาบางครั้งอาจทำให้ผู้พูดถูกมองว่าเป็นคนไร้มารยาท เพื่อให้การสื่อสารเกิดความเข้าใจที่
ชัดเจน การพูดอย่างตรงไปตรงมาจึงเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบ
กลางหย่า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“ไม่กล้าก็ไม่กล้า พร่ำเพ้ออันใด” มู่ซิงและปาก หันมา
ดูตึงพี่สาว “พวกเราไปที่ศาลาด้านนั้นดีกว่า อย่าไปสนใจพวกดีแต่
ปากเลย”

“ข้ายังกล่าววาจาไม่จบ มู่เสี่ยวหวังเยจะรีบร้อนไปไหน
หรือกลัวว่าข้าจะเปลี่ยนใจรับปากขึ้น” ใบหน้าอวีเหวินเซวียน
ประดับด้วยรอยยิ้มกว้างขวาง ทว่าแววตากลับเป็นความรู้สึก
ที่ตรงข้ามอย่างสิ้นเชิง

“เฮอะ” มู่ซิงใช้หางตาเหยียดมอง “ท่านก็ดีแต่ยั่วโทะ
ผู้อื่น ฟังมากเข้าข้ากลับสะอิดสะเอียน หากไม่มีอะไรแปลกใหม่
อภัยที่หวังเยไม่อ่าจอยู่รับใช้แล้ว”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า เล่มที่ 3. 2558 : 69-70)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครมุ่ซิงเป็นขุนนางที่มีนิสัยร่าเริงและพูดจาตรงไปตรงมา
แต่ก็ยังเป็นขุนนางรู้จักกาลเทศะ รู้ว่าสิ่งใดควรพูดสิ่งใดไม่ควรพูดพูด เมื่อพูดกับผู้ใหญ่เขาจะใช้วาจา
ที่สุภาพอ่อนน้อม เมื่อพูดกับคนรุ่นเดียวกันหรือพูดกับคนพาล เขาจะพูดจาอย่างตรงไปตรงมา ไม่
เกรงใจผู้ใด ดังในตอนที่มุ่ซิงไม่พอใจอวีเหวินเซวียน มู่ซิงไม่ยอมเสียเวลาคุยต่อถึงแม้ว่าอีกฝ่ายหนึ่งยัง
กล่าววาจาไม่จบ

5. นิสัยของตัวละครที่เป็นขุนนาง

1) นิสัยของตัวละครเอกที่เป็นขุนนาง

1.1) นิสัยของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นขุนนาง

1.1.1) มีความซื่อสัตย์สุจริต

ความซื่อสัตย์เป็นคุณสมบัติหนึ่งของคนดี ไม่ว่าจะอยู่ในบทบาทหน้าที่ใด หากบุคคลนั้น ๆ เป็นผู้ที่มีความซื่อสัตย์และมุ่งปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด ทั้งเจ้านายและตัวเขาเองก็ล้วนจะได้รับประโยชน์จากความซื่อสัตย์และความตั้งใจ ดังเช่นนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบหลวงหยง ได้ยกตัวอย่างดังนี้

“ข้าแค่เห็นว่า เด็กน้อยนี้ทำร้ายพิสดาร เหาะเหินเดินกำพวงเหนือจวนโหวโดยไม่ใช่ที่สังเกตของเวรยาม จึงเข้าใจว่าเป็นผู้ประสงค์ร้ายบุกรุกเข้ามา ดังนั้น จัดการลงมือแทนโหวเย ในเมื่อเป็นความเข้าใจผิด เช่นนั้นคิดเสียว่าต่างฝ่ายต่างของคำชี้แนะก็แล้วกัน”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบหลวงหยง เล่มที่ 1. 2558 : 42)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครชายเหมิงจื่อ เป็นคนที่ซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ของตนเอง เมื่อเขาได้เห็นเพยหลังเดินในกำพวงเหนือจวนโหวโดยคนอื่นไม่ทันสังเกต เพื่อรักษาความปลอดภัยของจวนโหว เลยช่วยโหวเยจัดการเพยหลิว การกระทำนี้สะท้อนให้เห็นถึงความซื่อสัตย์และมุ่งมั่นในการทำงานของเหมิงจื่อ

1.1.2) จิตใจดี มีเมตตากรุณา

คนที่มีจิตใจดี มีความเมตตากรุณา ไม่ว่าคนอื่นทำผิดอะไรเขาก็พร้อมที่จะให้อภัย ไม่ใช่ใช้วิธีรุนแรงเพื่อแก้แค้น เพราะเขาเชื่อว่าทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว คนอื่นทำอะไรเป็นเรื่องของเขา แต่เราต้องพยายามเป็นคนดี ทำสิ่งที่ดีเพื่อสังคมเพื่อโลก นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบหลวงหยง ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“พี่เซี่ยตง” แม้ฝ่ายตรงข้ามคือคนชั่วฆ่าคนไม่กะพริบตา แต่เซี่ยจิงลู่ยังคงรู้สึกทนดูไม่ได้ “หยุดมือเถอะ นี้ออกจะ อีก็อย่าง ท่านยังไม่ทันได้ถามความ เกิดตายขึ้นมาคงไม่ตึงัก”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบหลวงหยง เล่มที่ 1. 2558 : 270)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเซี่ยจิงลู่ถึงแม้ว่าตั้งแต่เกิดมาในตระกูลที่มีฐานะสูง อยากรได้อะไรก็สามารถหาได้ทุกอย่าง แต่เขาก็กลับมีนิสัยอ่อนโยน มีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือคนอื่น มีความเมตตากรุณา เมื่อได้พบคนอื่นประสบความลำบากเขาก็พร้อมช่วยเหลือ ถึงแม้ว่าคนนั้น

เป็นคนเลวชั่วช้าที่สามารถฆ่าคนได้โดยไม่กะพริบตา แต่เขาก็ไม่สามารถฆ่าคน ๆ นั้นได้โดยที่ยังไม่ได้
ไถ่ถามความจริงเสียก่อน

1.1.3) เพียรพยายามไม่ย่อท้อ

ในชีวิตของคนเราไม่มีใครประสบพบเจอกับความสำเร็จในทุกครั้ง บางครั้ง
อาจถูกปฏิเสธ แต่หากใจเราไม่ยอมแพ้ หมั่นเพียรฝึกฝน ปรับปรุงตนเองอยู่เสมอ สักวันหนึ่งเราจะต้อง
ได้ในสิ่งที่เราปรารถนา และได้รับการยอมรับจากผู้อื่น นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา
ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“หากแม้แต่เหมยฉางซูคนหนึ่งยังพิชิตไม่ได้ ยังมีหน้าคิด
สร้างวีรกรรมยิ่งใหญ่อันใด” อวี๋หวังคล้ายไม่เห็นแววตาของนาง
“ป็นรั้ว เจ้าช่วยจับตาดูความเคลื่อนไหวของรัชทายาทให้ข้า
ข้าจะต้องได้ครอบครองเหมยฉางซู”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 338)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครอวี๋หวังเขียวจิ้งหวนเป็นคนที่ไม่ยอมแพ้อะไรง่าย
เมื่อปรารถนาจะได้อะไรก็ต้องทำให้ได้ ไม่ว่าจะใช้วิธีใดก็ตาม ในตอนที่อวี๋หวังกับรัชทายาทแย่งชิง
เหมยฉางซูมาเป็นกุนซื่อของตน เหมยฉางซูไม่ได้รับปาก แต่อวี๋หวังไม่ยอมแพ้ง่าย เขาบอกฉินป็นรั้ว
จับตาดูความเคลื่อนไหวของรัชทายาท เพื่อให้ตนเองครอบครองเหมยฉางซูให้ได้ ดังคำกล่าวที่ว่า
เหมยฉางซูเป็นอัจฉริยะ ใครได้เขาใครได้แผ่นดิน เพื่ออำนาจอวี๋หวังจึงไม่คิดยอมแพ้

1.1.4) เป็นตัวของตัวเอง

คนที่มีคุณธรรม มักจะดำเนินชีวิตโดยไม่สร้างความเดือดร้อนให้ตนเองและ
ผู้อื่น แม้แต่ผลประโยชน์และอำนาจก็ไม่สามารถทำให้เขากลายเป็นคนเห็นแก่ตัว ชั่วช้า และต้องการ
เป็นใหญ่ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“ข้าจะไม่ขอโทษแน่นอน” เหมยฉางซูยังไม่ทันพูด จิ้งหวัง
กลับเอ่ยขึ้นอย่างเหนือความคาดหมายของตัวเอง นำเสียงเข้มงวด
“สิ่งที่ข้าพูดไปเมื่อครู่ ทุกประโยคล้วนมาจากใจ ไม่มีประโยคใดผิด
หรือเป็นเท็จ ดังนั้นข้าไม่ขอโทษ แต่ซูเจ้อ ข้าไม่ต้องการคำขอโทษ
จากน้องชายคนนี้เช่นกัน เขาก็แค่รับผิดชอบหน้าที่อารักขาของเขา
อย่างเต็มที่เท่านั้น มิได้ทำผิดอันใด แต่ข้าคิดว่า ท่านสมควรไปขอ
โทษหนีหวงจวินจุ้สักครามากกว่า”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 248)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครจิ้งหวังเขียวจิ้งเหยียนเป็นคนที่ซื่อตรง เป็นตัวของ
ตัวเอง ไม่ยอมแพ้ต่อเรื่องใดๆ เมื่อเขาเห็นว่าสิ่งที่เขากำหนดนั้นไม่ผิดเขาคงจะยึดมั่นในการกระทำของตน

และด้วยที่เขาเข้าใจผิดต่อเหมยฉางซูว่าจะมาช่วยเขาช่วงชิงอำนาจและทำร้ายผู้อื่น ซึ่งผิดต่อหลักความเชื่อของเขาที่ไม่ต้องการทำร้ายใคร ทำให้เขาพลาดจากเกรี้ยวกราดกับเหมยฉางซู จนเพยหลิวต้องการให้เขาขอโทษ แต่เมื่อเขาคิดว่าตนไม่ได้ทำผิด เขาจึงไม่ขอโทษ

ความเป็นตัวของตัวเองคือการที่คนหนึ่งๆ ประพฤติปฏิบัติตัวตามแนวทางและความเชื่อของตน โดยไม่สนใจความคิด อำนาจ และอิทธิพลจากคนอื่น เพราะเชื่อว่าสิ่งที่ตนทำเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แต่กระนั้นเขาก็ยังกลัวคนที่เขารักหรือเพื่อสนิทเข้าใจเขาผิด นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบหลวงหย่าได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“ข้าแค่มัวอยากให้ผู้คนที่ข้ากับอวี๋หวังเป็นพวกเดียวกัน
รัชทายาทกับอวี๋หวัง ไม่ว่าคนไหน ข้าล้วนไม่ยอมยี่นด้วย”

“แม้ออกจะผินใจอยู่บ้าง แต่กระหม่อมรับรองจะไม่ให้อองค์ชายกระทำเรื่องที่ผิดต่อมโนธรรมในใจแน่นอน อีกอย่างท่านถูกกตขี้ตำหน่งมานานปี ทุกคนคงพอเข้าใจได้...”

“ข้าไม่ใส่ใจสักนิดว่าคนบนโลกจะมองข้าอย่างไร” จิ้งหวังขบขมแน่นเล็กน้อย สายตาวูบไหว “แต่คนที่ตายไปอาจจจะรับรู้ได้
ข้าไม่ยอมให้พวกเขาเห็นภาพเช่นนี้”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบหลวงหย่า เล่มที่ 2. 2558 : 96)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครจิ้งหวังเซียวจึงเหยียนเป็นคนมีความคิดของตนเอง เขาจะไม่ทำอะไรที่ผิดกับมโนธรรมในใจแน่นอน แม้เขาสามารถเลือกอยู่กับคนที่มีอำนาจได้ แต่เขาก็ไม่ทำ และเมื่อเขาเห็นว่าเหมยฉางซูเลือกอยู่ข้างอวี๋หวัง เขาก็ไม่คิดจะทำตามเหมยฉางซู จากเรื่องนี้สะท้อนให้เห็นว่าจิ้งหวังเซียวจึงเหยียนเป็นคนที่มีความเป็นตัวของตัวเอง

1.1.5) ชื่อตรงและจริงใจ

ความชื่อตรงและจริงใจเป็นคุณธรรมที่ดั่งามของมนุษย์ และบรรพบุรุษสั่งสอนว่าเราต้องเป็นคนชื่อตรง ไม่ควรทำเรื่องร้าย หรือเป็นคนร้ายที่แสวงหาประโยชน์ให้ตนเอง ถ้าโลกนี้เต็มไปด้วยเรื่องอำมหิตโหดเหี้ยม มนุษย์ก็จะอยู่อย่างไม่มีความสุข นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบหลวงหย่า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“แต่สำคัญที่สุดคือ จิ้งหวังไม่ใช่คนมีเล่ห์เหลี่ยม ทั้งรังเกียจ
การแก่งแย่งอำนาจ แล้วเรื่องการช่วงชิงบัลลังก์ซึ่งมีความเสี่ยง
ปานนี้ด้วยนิสัยของเขา ไหนเลยรบรากับรัชทายาทและอวี๋หวังที่
อำมหิตไม่เลือกวิธีการทั้งยังเพียบพร้อมด้วยกำลังหนุนได้”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบหลวงหย่า เล่มที่ 1. 2558 : 118)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครจึงหวังเซียวจึงเหยียนเป็นคนที่ซื่อตรง จริงใจ และมีน้ำใจ แม้เขาจะมีสิทธิ์ในการช่วงชิงอำนาจในการครองแผ่นดินได้ แต่เขาก็ไม่ทำเพราะเขาไม่อยากทำร้ายผู้อื่นซึ่งแตกต่างจากรัชทายาทและอวี๋หวังที่โหดเหี้ยมสามารถทำได้ทุกวิธีเพื่อให้ตนมีอำนาจ สะท้อนให้เห็นว่า เซียวจึงเหยียนมีนิสัยแบบเป็นตัวของตัวเอง จริงใจ และไม่ต้องการทำร้ายใคร

คนที่มีนิสัยซื่อตรงมักแสดงออกด้วยการไม่พูดโกหก ไม่ชอบแย่งชิงอำนาจโดยวิธีอำมหิต ไม่เจ้าเล่ห์คดโกง กล่าวพูดกล่าวทำ และกล่าวเผชิญหน้ากับคนเลวและเรื่องราวที่เลวร้ายได้ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“เสด็จพ่อ ลูกสามารถเป็นพยานได้ ขณะที่ลูกเข้าไปถึง
ลานสวนตำหนักเจาเหริน ชื่อหมาหล่อยอย่างข้างกายจวินจู่เป็น
ความจริง ทั้งมีพฤติกรรมล่อแ้วไม่ซื่อตรง”

ก๊วยเพยสะดุ้งเฮือกทั้งตัว หันหน้าไปถลึงตาใส่
เซียวจึงเหยียนอย่างไม่อยากเชื่อสายตา

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก เล่มที่ 1. 2558 : 227)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเซียวจึงเหยียนเป็นคนที่มีความซื่อตรง เมื่อเห็นว่สิ่งใดผิดก็แจ้งฮ่องเต้ไปตามที่ตนเห็น ดังที่เขาเห็นรัชทายาทกับก๊วยเพยทำร้ายมู่หนิงหวงจวินจู่ เขาก็เป็นพยานของเรื่องนั้น เพื่อคืนความยุติธรรมให้แก่จวินจู่ และเพื่อให้คนร้ายได้รับโทษที่ตนเองได้กระทำ จากเรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงความซื่อตรงของเซียวจึงเหยียน ที่นำมาสู่ความเป็นธรรมในการปกครองบ้านเมืองของฮ่องเต้

การเป็นขุนนางในวัง ถ้าไม่มีอำนาจก็จะถูกผู้อื่นรังแก ทำให้เหล่าขุนนางต่างวางแผนและใช้ลูกน้องของตนเองเป็นหมากเพียงเพื่อให้ตนเองได้มีอำนาจ ซึ่งเป็นเรื่องที่เผลอไม่ควร เพื่อให้การปกครองเป็นไปด้วยความสงบเรียบร้อย ผู้ปกครองจำเป็นต้องใช้หลักความซื่อตรงในการควบคุมขุนนาง พร้อมทั้งให้เกียรติลูกน้องของตนว่าเป็นผู้ที่เสียสละทำงานเพื่อประเทศชาติ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“ท่านฟังไว้ ซูเจ้อ” สุ่มเสียงของเซียวจึงเหยียนคล้ายเสียง
ลอดออกมาจากซี่ฟันที่ขบแน่นก็มีปาน “ข้ารู้จักจอมวางแผนเช่น
พวกท่านดี ไม่เพียงกระทำเรื่องลุ่มเสี่ยงที่สุด ไร้ยางอายุที่สุด ข้ายังรู้
ว่าลูกธนูเย็นเฉียบที่ชนชั้นเช่นพวกท่านยังออกมา แม้แต่คนที่
เข้มแข็งที่สุดยังไม่อาจต้านรับ แต่ข้าขอเตือนท่านว่า ในเมื่อยึดถือ
ข้าเป็นนายของท่าน ก็ต้องตระหนักในขีดความอดทนของข้าไว้ด้วย
หนิงหวงจวินจู่ไม่ใช่คนที่ลุ่มหลงในลาภยศอำนาจ ข้าไม่อนุญาตให้
ท่านเห็นคนเหล่านี้เป็นแค่เบี้ยตัวหนึ่ง เอาไว้ปั่นหัวเล่นหรือหลอกใช้

ตามอำเภอใจ หากไม่รู้จักเคารพศักดิ์ศรีของนักรบผู้เสียสละเหล่านี้
ข้าก็ไม่ขอเป็นพวกเดียวกับท่าน”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 245-246)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเซียวจิงเหยียนมีนิสัยซื่อตรง เมื่อไม่พอใจแผนการของเหมยฉางซูที่ใช้เหล่านักรบมาเป็นหมากเพื่อให้ฝ่ายของตนสามารถช่วงชิงอำนาจความเป็นใหญ่ เขาก็เอ่ยปากตำหนิอย่างตรงไปตรงมา เพราะเขาตระหนักดีว่าเหล่านักรบเช่นนี้หวังจวินจูเป็นผู้เสียสละปกป้องแผ่นดิน เราจึงควรเคารพและให้เกียรตินักรบ จากที่กล่าวมาได้สะท้อนให้เห็นว่าเซียวจิงเหยียนเป็นคนที่ซื่อตรง ไม่ต้องการให้ใครมาเป็นเพียงหมากในเกมการชิงอำนาจ

คนที่เกิดมาในตระกูลที่มีฐานะสูงร่ำรวยมั่งคั่งและมีอำนาจบางคน มักเป็นคนเอาแต่ใจตัวเอง เกเร เพราะคิดว่าตนเองทำผิดอันใดก็มีผู้ใหญ่ที่มีอำนาจคอยปกป้องอยู่เสมอ ดังนั้นพวกเขาจึงทำตัวเป็นอันธพาลคอยรังแกและเข่นฆ่าผู้อื่น การกระทำของพวกเขาในทัศนะของคนที่ซื่อตรง ล้วนเห็นว่าเมื่อคนเลวทำผิดก็ย่อมต้องได้รับโทษ เมื่อผู้ใดทำผิดผู้หนึ่งต้องชดใช้จึงจะเป็นเรื่องที่เหมาะสม นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

ความแค้นของลูกชาย แน่นนอนว่าจดจำเข้ากระดูก
เซียวจิงลุยล่าเหยื่อหน้าถอนหายใจ ถ้าปกติเหอเหวินซินนั้นไม่วางตัว
เซื่องโง่ก็คงไม่เกิดคดีฆ่าคนตายจนต้องโทษประหารเช่นนี้ สมควร
แล้วที่ถูกรรรมตามสนอง

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 3. 2558 : 17)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเซียวจิงลุยเป็นคนที่มีนิสัยซื่อตรง เมื่อเห็นใครทำผิดคนผู้หนึ่งต้องถูกลงโทษ แม้ว่าเหอเหวินซินจะเป็นลูกคนมีอำนาจ แต่เมื่อเขาฆ่าคนเขาก็ต้องได้รับโทษประหารชีวิต สะท้อนให้เห็นว่าเซียวจิงลุยเป็นคนซื่อตรง เมื่อผู้ใดกระทำผิดแม้จะเป็นผู้ที่มีอำนาจก็สมควรถูกลงโทษตามความเหมาะสม

1.1.6) ฉลาดแกมโกง

คนฉลาดแกมโกงเป็นคนที่ชอบหลอกใช้ผู้อื่นเพื่อหาประโยชน์ให้กับตัวเอง ถือเป็นบุคคลอันตรายไร้ความซื่อสัตย์ ไร้น้ำใจ หากใครมีผลประโยชน์สูงสามารถให้อำนาจบารมีแก่เขาได้มาก เขาก็จะไปสนับสนุนคน ๆ นั้น โดยไม่คำนึงถึงคุณธรรมและจริยธรรม นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

เซี่ยปี้สนับสนุนอวี๋หวังอย่างเปิดเผย เซี่ยอวี๋สนับสนุน
รัชทายาทอย่างลับ ๆ จากนั้นบอกกับรัชทายาทว่า เซี่ยปี้เป็น
สายลับให้กับตนเอง นานครั้งก็เอาข่าวมาบอกเพื่อสุสันความจริงใจ

แน่นอนรัชทายาทย่อมคืออกดีใจที่เห็นอวี๋หวังเลอะเลือนอยู่ในม่าน

หมอก

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยง เล่มที่ 1. 2558 : 204)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเซี่ยอวี๋เป็นคนฉลาดแกมโกง ให้เซี่ยปู้ลูกของตนสนับสนุนกับอวี๋หวังอย่างเปิดเผย และหลอกรัชทายาทว่าเซี่ยปู้เป็นสายลับให้กับตนเอง แต่ความจริงคือ ไม่ว่ารัชทายาทกับอวี๋หวังใครได้ครองอำนาจสูงสุดก็ตาม ตระกูลเซี่ยก็ยังคงรักษาอำนาจในราชสำนักได้ไม่เปลี่ยนแปลง

1.2) นิสัยของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นขุนนาง

1.2.1) จิตใจดี มีเมตตากรุณา

การช่วงชิงอำนาจภายในวังของเหล่าสตรีเป็นเรื่องที่น่ากลัว เพราะต่างหาวิธีสกปรก เช่น การวางยาพิษในชาหรือเหล้า เพื่อทำร้ายคนอื่นและทำให้ตนมีอำนาจและตำแหน่งที่สูงขึ้น แม้วิธีการเหล่านี้จะเป็นเรื่องผิดกฎหมายและผิดต่อศีลธรรมแต่เพื่ออำนาจพวกนางก็ยอมทำ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยง ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“หนีหวงแม้ไม่ใช่สายเลือดโดยตรง แต่ความเพริศแพรว จับตาชนิดนั้น มักทำให้ข้าคิดถึงอดีต และเกิดความรู้สึกรักระคน อิจฉานางขึ้นมา” พระชนิษฐาลี้หยางดูเหมือนค่อย ๆ พลิกผันจากความเจ็บปวดถึงขีดสุด กลับสู่ความเยือกเย็นอีกครั้ง “หากมีใครคิดใช้วิธีการสกปรกต่ำช้าเช่นนี้กับนาง ข้าอย่างไรก็ต้องขัดขวางให้ได้ หวังว่าท่านซู่จะช่วยข้าด้วย”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยง เล่มที่ 1. 2558 : 189)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครพระชนิษฐาลี้หยางปกติเป็นคนเจียมขริม ไม่สนใจเรื่องการแย่งชิงอำนาจ แต่เมื่อรู้ว่ามีคนในวังหลังคิดวางยาพิษหนีหวง เพื่อให้หนีหวงเสียชื่อจนต้องแต่งงานกับชายที่ไร้คุณธรรมและมีฐานะด้อยต่ำกว่า พระชนิษฐาลี้หยางจึงออกมาบอกเหมยฉางซู่ให้เตือนหนีหวงระวังตัว เพราะในอดีตพระชนิษฐาลี้หยางก็เคยเจอเรื่องแบบนี้ จนท่ายที่สุดก็ไม่ได้แต่งงานกับคนที่ตนเองรัก พระชนิษฐาลี้หยางเป็นคนที่มีความน้ำใจเมื่อรู้ว่ามีคนใช้วิธีสกปรกทำร้ายหนีหวง นางก็ไม่อาจนิ่งดูตายต้องให้ความช่วยเหลือ

1.2.2) เพียรพยายาม ไม่ย่อท้อ

ผู้หญิงจีนจะถูกอบรมสั่งสอนว่า หากเป็นหญิงแล้วมีความเพียรพยายามไม่ย่อท้อ ชีวิตของพวกนางก็จะประสบความสำเร็จ ฉะนั้น ผู้หญิงที่ไม่ยอมแพ้อะไรง่าย ๆ ถ้าครั้งนี้ทำไม่ได้เขาจะพยายามทำให้ได้ในครั้งหน้าต่อ ๆ ไปจนกว่าจะประสบความสำเร็จ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยง ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

เวลานี้พบพานคู่ต่อสู้สมน้ำสมเนื้อ นิสัยไม่ยอมแพ้ใคร
ของเซี่ยตงถูกปลุกให้ตื่นขึ้นแล้ว ไหนเลยสนใจเสียงตะโกน ถอยเท้า
รวดเร็วก้าวหนึ่ง สองแขนผีนึกลมปราณ ใช้ออกด้วยสุดยอดเคล็ด
วิชา วังวนมธรรมพ วาดเป็นวงกลมไต่จี เงาม่ามือคล้ายจะ
สูญสลายไปในชั่ววูบ ก่อเกิดเป็นพลังแข็งแกร่งราวขุมหนึ่ง หมุนวน
ออกไป

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 288)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเซี่ยตงเป็นผู้หญิงที่เข้มแข็งไม่ยอมแพ้อะไรง่าย ๆ
นางมีความสามารถทางการต่อสู้ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าชายชาติตรี เมื่อนางได้พบกับเพยหลิวเด็กที่มีฝีมือ
การต่อสู้เป็นเลิศ ก็รู้สึกได้พบพานคู่ต่อสู้สมน้ำสมเนื้อ เกิดความสนใจในการประลองฝีมือขึ้นทันที
จากฝีมือที่เก่งกาจของเซี่ยตง ก็รู้ว่านางเป็นคนขยัน เพียรพยายามฝึกวิชาการต่อสู้ถึงจนกลายเป็น
เป็นสุดยอดฝีมือ แต่เมื่อเจอคู่ต่อสู้ที่เหนือกว่า นางก็ไม่ยอมแพ้และเชื่อว่าถ้าขยันฝึกฝนต่อไป ฝีมือนาง
จะดีขึ้นเรื่อย ๆ

ไม่ว่าเราทำอะไรแม้จะไม่สำเร็จ แต่เราก็ไม่ควรยอมแพ้อะไรง่าย ๆ ในโลกนี้ไม่มีสิ่งใดที่มนุษย์
เราทำไม่ได้ คนจีนเชื่อว่าการที่คนเราสามารถใช้ชีวิตอย่างสงบสุขได้ ก็เพราะคนจีนมีนิสัยไม่เพียร
พยายามไม่ยอมแพ้ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของตนเอง ไม่ว่าจะชายหรือหญิงต่างพยายามต่อสู้กับความ
ยากลำบากอย่างไม่ท้อถอย นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างลักษณะนิสัยของ
ตัวละครไว้ดังนี้

พูดถึงเพยหลิว แวดตาเซี่ยตงพลันทอประกายร้อนแรงเยี่ยง
ยอดฝีมือวูบหนึ่ง “องค์รักษ์ของท่านร้ายกาจสมคำร่ำลือ ข้าพ่ายแพ้
ในวันนี้ก็ลืบยอมรับทั้งกายใจ ทว่าขอให้เขาอย่าได้ประมาท
หน่วยล่องอธรรมเราแม้ปราจยแต่ไม่ย่อท้อ เซี่ยตงยอมวิริยะฝึกปรือ
กายหน้าต้องมาขอคำชี้แนะอีกครั้ง”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 311-312)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเซี่ยตงเป็นผู้หญิงที่มีความเพียรพยายามไม่ยอมแพ้
ต่อสิ่งใดง่าย ๆ แม้ว่าจะพ่ายแพ้ต่อเพยหลิว แต่นางก็มุ่งมั่นจะกลับไปฝึกฝนฝีมือการต่อสู้ของตนให้ม
ีความสามารถทัดเทียมกับเพยหลิว สะท้อนให้เห็นว่าคนจีนมีนิสัยไม่ยอมแพ้อะไรง่าย ๆ เขาเชื่อว่าถ้า
แพ้ในวันนี้ไม่ได้หมายถึงจะแพ้ตลอดไป หากเขาเพียรพัฒนาตนเองไม่วันใดก็วันหนึ่งเขาจะกลายเป็น
ผู้ชนะ

1.2.3) เป็นตัวของตัวเอง

ในสมัยโบราณผู้หญิงควรแม่บ้านแม่เรือน เชื่อฟังบิดามารดาและเชื่อฟังสามี ไม่ควรแสดงความคิดเห็นใด ๆ แต่หากหญิงใดที่มีความรู้ความสามารถนางจะมีความคิดเป็นของตัวเอง นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

เซียวปี่น้ำชาพ่นพริต แดกดันว่า “นาง...นางชอบดูท่าท่าน มาตลอดต่างหาก หนีหวงจวินจู้ใช้ชีวิตใน สนามรบ นอนกลางดิน กินกลางทราย คู่ควรให้นางชื่นชมต้องเป็นบุรุษที่มีจิตใจหนักแน่นมีความรับผิดชอบ”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 28)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครหนีหวงเป็นคนที่มีความเป็นตัวของตัวเอง ดังที่เซียวปี่ได้กล่าวถึงนิสัยของหมู่หนีหวงจวินจู้ว่าเป็นผู้หญิงดู ชอบด่าเขา เป็นผู้หญิงที่มีความสามารถเหมือนผู้ชาย เข้มแข็ง อดทนต่อความยากลำบาก ไม่เหมือนผู้หญิงที่ทั่วไป มีความคิดเป็นของตนเอง เป็นตัวเองของตัวเอง ซึ่งเป็นผู้หญิงที่พิเศษในสมัยนั้น นางกล้าหาญและชื่นชมบุรุษที่มีจิตใจหนักแน่นมีความรับผิดชอบ

ผู้หญิงในสมัยก่อนจะไม่ค่อยมีอิสระและไม่มีความคิดของตนเอง ต้องเชื่อฟังบิดามารดาไม่สามารถขัดคำสั่งได้ ต้องฝึกฝีมือด้านดนตรี เต้นรำอยู่ในบ้าน แต่ก็มีผู้หญิงส่วนหนึ่งมีนิสัยเป็นของตัวเอง กล้าพูดกล้าทำแม้จะไม่สอดคล้องตามทำเนียบที่สังคมได้กำหนด นิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

เซี่ยตงยกขาเตะซากศพลอยหิวไกลออกไปหลายจั้ง
ด่าทอคำหนึ่ง “มารดาเจ้า ต้องให้มันบอกหรือว่ายังไม่จบ ก่อกว
เข้ามาตลอดทาง ต่อให้พวกมันอยากจบ คิดหรือว่าข้าจะยอม
จบง่าย ๆ”

“พี่เซี่ยตง” เหยียนอวีจิ้นปาดเหงื่อ “ท่านเป็นสตรี
ด่าคำหยาบไม่ได้ แลดูไม่สุภาพ”

“เฮอะ” เซี่ยตงส่งยิ้มหยาดยิ้ม เล่นหูเล่นตาเต็มที
“เสี่ยวเหยียนโตเป็นหนุ่มแล้ว รู้ว่าอะไรคือสตรีแล้ว ไหนลองบอก
พี่สาวสตรีต้องพูดจาเช่นไร”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 272-273)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเซี่ยตงเป็นผู้หญิงที่มีความสามารถ กล้าหาญ มีนิสัยเป็นของตัวเอง คิดอะไรก็พูดตามความคิด ถึงแม้ว่าเป็นผู้หญิงแต่มีนิสัยเหมือนผู้ชาย กล้าพูด

กล้าทำ และพูดจาหยาบคายไม่สุภาพ เพราะคิดว่าเป็นสิทธิ์ของตนที่จะพูดหรือกระทำการใดตามที่ใจต้องการ

1.2.4) อาฆาตแค้นรุนแรง

คนที่เป็นนักฆ่าถ้าถูกจับได้ แม้เขาจะเป็นคนเลวแต่ผู้สอบสวนก็ไม่ควรใช้ความอาฆาตแค้นมาทำร้ายร่างกายคนร้าย ควรใช้กฎหมายลงโทษเขา แต่สำหรับบางคนเพื่อสนองความอาฆาตแค้นของตน พวกเขาจึงเลือกใช้วิธีรุนแรงทั้งข่มขู่และทำร้ายร่างกาย วิธีรุนแรงเช่นนี้ส่วนมากใช้กับนักโทษในคุก หรือในตอนจับผู้ร้าย นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

เพื่อหาวิธีเอาถุงพิษออกมาจากซอกฟันของนักฆ่า เชียดงบิบขากรรไกรคนผู้นั้น บิดไปบิดมาอยู่นาน ก็ยังคิดไม่ออกว่าจะเอาถุงพิษออกมาได้อย่างไรโดยไม่ต้องใช้นิ้วคืบ สุดท้ายทนรำคาญไม่ไหว จึงควงกำปั้นกระแทกใส่แก้มคนผู้นั้นอย่างแรง ได้ยินเสียงครางทึบครางหนึ่ง โลหิตแดงสดทะลักพรวดออกมา พร้อมกับฟันหลายซี่และถุงพิษเล็ก ๆ ร่วงลงพื้น

“ยังกล้าใช้สายตาเช่นนี้มองข้า” เชียดงแค้นหัวเราะคว้ามืออึกข้างของมันขึ้นมา ออกแรงบีบไล่เรื่อยตั้งแต่ข้อมือขึ้นไปได้ยินเสียงกระดูกแตกติดต่อกันไม่ขาดสาย สุดท้ายท่อนแขนก็ถูกบิบจนกลายเป็นเหมือนดินเหลว คนผู้นั้นแผ่ร่องอนาจจนสลบไปไม่ซำก็สะตั้งตื่นด้วยความเจ็บปวด

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 270)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเชียดงถึงแม้ว่าจะเป็นผู้หญิงแต่นิสัยของนางเหมือนผู้ชาย มีฝีมือเก่งกาจ ผู้ชายส่วนมากสู้นางไม่ได้ ในฐานะเป็นหัวหน้ากรมสืบคดี เพื่อเอาถุงยาพิษออกมาจากปากนักฆ่า นางต่อยกแกมนักฆ่าผู้นั้นอย่างแรง ทำให้ฟันของนักฆ่าหักหลายซี่ และนางยังออกแรงบีบแขนนักฆ่าจนกระดูกแตกละเอียด สิ่งที่เชียดงทำถือว่าเป็นวิธีรุนแรงเกินไป และได้สะท้อนให้เห็นว่านางเป็นคนที่ใจคอเหี้ยมโหดเต็มไปด้วยความอาฆาตแค้นรุนแรง

ในสมัยโบราณคนจีนใช้วิธีลงโทษผู้ร้ายที่ค่อนข้างรุนแรง เพื่อบังคับให้ผู้ร้ายสารภาพความจริง ผู้สอบสวนมักใช้เชือกตี หรือตัดนิ้วตัดมือนักโทษ ผู้สอบสวนคิดว่าวิธีลงโทษยิ่งน่ากลัวเท่าใดนักโทษก็จะให้การเป็นประโยชน์มากขึ้นเท่านั้น โดยไม่สนใจว่ากฎหมายห้ามพวกเขาใช้วิธีที่โหดร้ายรุนแรงในการสอบสวนนักโทษ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“จริงด้วย ถ้าเจ้าไม่เตือน ข้าเกือบลืมไปแล้ว” เขี่ยตง ยิ้มเย้นพลางคว่ำเส้นผมของนักฆ่า ยกศีรษะมันขึ้นมา จ้องตา แฉ่วนึ่ง น้ำเสียงเย็นยะเยียบ “เทียบกับเค้นถาม ข้ากลับชอบ ทรมาณคนมากกว่า เจ้าไม่ต้องใจร้อนรีบตอบ ให้ข้าเล่นสนุกสักพักก็ แล้วกัน”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า เล่มที่ 1. 2558 : 270-271)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเขี่ยตงเป็นคนที่ใจคอโหดร้ายมีนิสัยอาฆาตแค้นรุนแรงต่อผู้ร้าย นางใช้วิธีข่มขู่ผู้ร้ายด้วยการทำร้ายร่างกายของนักฆ่า โดยไม่สนใจว่าผู้ร้ายต้องการสารภาพความจริงแล้วหรือไม่ นางยังคงทรมาณผู้ร้ายเพื่อความสนุกและความสะใจของตนเอง

2) นิสัยของตัวละครประกอบที่เป็นขุนนาง

2.1) นิสัยของตัวละครประกอบผู้ชายที่เป็นขุนนาง

2.1.1) รักศักดิ์ศรีของลูกผู้ชาย

ศักดิ์ศรีเป็นเรื่องสำคัญที่สุดของลูกผู้ชาย พวกเขาจะไม่ยอมแพ้อะไรง่าย ๆ กล้าพูดกล้าทำ ในสมัยโบราณประเทศจีน ผู้ชายควรมีความสามารถด้านการต่อสู้ เพื่อปกป้องตัวเอง ปกป้องครอบครัวและปกป้องแผ่นดิน นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

มุซิงเดือดดาลเลือดขึ้นหน้า สะบัดแขนหลุดจากมือพี่สาว ได้ก็ชักกระบี่ประจำตัวพุ่งพราดเข้าไปทาบคมใส่ลำคอวีเหวินเซวียนพร้อมตวาดลั่น “เจ้าฟังไว้ให้ดี หลังจากข้าสืบทอดตำแหน่ง แน่นอนว่าจะไม่ให้พี่สาวข้าต้องตราคราตร้าอีก เจ้าหากเป็นบุรุษ ก็อย่าดีแต่จิบปากจิบคอ แน่จริงไปเจอกันในสนามรบ”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า เล่มที่ 3. 2558 : 68)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า มุซิงเป็นหนุ่มที่รักศักดิ์ศรีลูกผู้ชายและมีนิสัยใจร้อน เมื่อวีเหวินเซวียนดูถูกมุซิงว่าอยู่ในความปกป้องของพี่สาว มุซิงไม่พอใจเป็นอย่างมากที่วีเหวินเซวียนดูหมิ่นและหยามเกียรติของเขา จึงทำท่ายให้วีเหวินเซวียนมาประลองฝีมือกับเขาในสนามรบ จากเรื่องนี้สะท้อนให้เห็นว่า มุซิงเป็นหนุ่มที่รักศักดิ์ศรีของลูกผู้ชายและใช้ฝีมือการต่อสู้มาสู้เกียรติและศักดิ์ศรีของตน

ศักดิ์ศรีเป็นเรื่องที่สำคัญของชายชาตรี จนมีคำกล่าวที่ว่าลูกผู้ชายยอมตายไม่ยอมก้มหัวให้ใคร ทำให้ผู้ชายต้องฝึกปรือความสามารถในการต่อสู้ให้ไม่เป็นสองรองใคร เพื่อไม่ให้ใครมาดูถูกเหยียดหยามหรือทำลายศักดิ์ศรีของเขาได้ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

มุขิงกัดฟันกรอด “ถูกต้อง วาจาเสียดสีแหย่ ยังคงพูดให้น้อยท่านกับข้าตอนนี้ก็สามารถประมือกันได้ หากท่านไม่มีความกล้าหาญพอ เช่นนั้นเรียกบริวารออกมา จะกี่คนก็ได้”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 3. 2558 : 68-69)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครมุขิงเป็นคนที่รักศักดิ์ศรีไม่ยอมให้ใครมาดูหมิ่นเกียรติของตน การต่อสู้เพื่อประลองฝีมือจึงวิธีแสดงออกของลูกผู้ชายเพื่อรักษาศักดิ์ศรี หากฝ่ายตรงข้ามไม่กล้าสู้กับเขาก็ให้ลูกน้องก็คนก็ได้มาต่อสู้กับเขาแทน

2.1.2) ร่าเริง

คนที่มีนิสัยร่าเริง เปิดเผย มักเป็นคนชอบเข้าสังคมพบปะผู้คน เป็นคนใจกว้างรับฟัง ความคิดเห็นของผู้อื่น มีความเคารพผู้อาวุโสและให้เกียรติคนอื่น อีกทั้งเป็นคนไม่คิดทำร้ายใคร นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“ท่านปู่โจว ท่านจะดื่มชาหรือไม่”

ผู้เฒ่าสั่นหน้าไปมาโดยไม่ลืมตา

ครู่หนึ่งผ่านไป “ท่านปู่โจว ท่านกินขนมล็กชิ้นเถอะ”

ผู้เฒ่าใช้ความเสียบปฏิเสธอีกครั้ง

อีกครู่หนึ่งผ่านไป “ท่านปู่โจว ท่านอยากกลองchimลูกอมขิงหรือไม่”

ในที่สุดปราชญ์ผู้เฒ่าโจวเสวียนซิงก็เปิดเปลือกตาขึ้น มองเขาแวบหนึ่ง ใบหน้ามุขิงประดับรอยยิ้มไร้เดียงสา ในมือถือลูกอมขิงยื่นส่งให้ “ลูกอมนี้อร่อยมาก”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้าเล่มที่ 2. 2558 : 160)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครมุขิงเป็นหนุ่มที่มีนิสัยร่าเริงแม้เป็นขุนนางมีฐานะสูงส่ง แต่เป็นคนไม่ถือตัวให้เกียรติผู้อื่น เคารพผู้อาวุโส รวมทั้งเป็นคนที่มีความใจไม่ตรีรู้จักแบ่งปันสิ่งที่ตนมีให้แก่ผู้อื่น ดังเช่นบทความที่กล่าวว่ามุขิงได้ถามท่านปู่โจวว่าจะกินชาหรือลูกอมหรือไม่ แม้ท่านปู่จะไม่ตอบคำถามเขา แต่เขาก็ไม่ได้ขุ่นเคือง และคอยหยิบยื่นน้ำใจให้ท่านปู่โจวเสมอ

คนหน้าตาดี มีความร่าเริง เปิดเผยจริงใจ มีน้ำใจและไม่อวดบารมีแม้ว่าจะมีฐานะสูง มักเป็นคนที่ผู้ใดได้พบปะก็รักใคร่เอ็นดู นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

มุขีเยวหวังเยหน้าตาหล่อเหลา นิสัยร่าเริง ไม่วางท่าอวดบารมี นับเป็นชนรุ่นหลังที่น่าเอ็นดูคนหนึ่ง โจวเสวียนซิงแน่นอนว่าชมชอบเด็กคนนี้ยิ่งนัก เพียงแต่มีท่าเข้มงวดจนเคยชิน ทำให้ผู้เฒ่า

ท่านนี้แลดูเฉยชาอย่างเห็นได้ชัด ดังนั้นยามนี้ยังคงสั่นหน้าปฏิเสธ
 ลูกอมขิงที่ยื่นถึงริมฝีปาก โดยปราศจากอารมณ์ใดเป็นพิเศษ
 “ลูกอมชนิดนี้ไม่ติดฟัน” มู่ซิงแนะนำอย่างเป็นกันเอง
 ชิมสักคำหนึ่ง

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 2. 2558 : 160)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครมู่ซิงเป็นชายหน้าตาดีและยังมีนิสัยร่าเริง มีมารยาท
 มีน้ำใจ และให้ความเคารพผู้อาวุโส ไม่ว่าผู้อาวุโสจะปฏิบัติต่อตนด้วยความเฉยชาก็ตาม ดังที่มู่ซิง
 ไม่นึกโกรธผู้เฒ่าโงะทมิที่ไม่ตอบคำถามเขา และพยายามเชิญชวนให้ผู้เฒ่ากินลูกอมขิง เนื่องจาก
 มีประโยชน์ต่อสุขภาพและไม่ติดฟัน นิสัยร่าเริงและเปี่ยมด้วยน้ำใจของเขาทำให้ผู้เฒ่าโงะทมิผู้เคร่งขรึม
 รู้สึกเอ็นดูในตัวเขาอยู่ไม่น้อย

2.2) นิสัยของตัวละครประกอบผู้หญิงที่เป็นขุนนาง

จิตใจดี มีความเมตตากรุณา

คนที่มีจิตใจดี มักมีความเมตตากรุณาจะชอบช่วยเหลือผู้คนที่ตกทุกข์ได้ยาก ด้วย
 พวกเขามีความเชื่อว่าทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว แม้แต่คนที่เป็นนักโทษพวกเขาก็เมตตาคอยช่วยเหลือไม่ให้มี
 ชีวิตความเป็นอยู่ของนักโทษลำบากจนเกินไป นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา
 ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

องค์หญิงจิ่งหนิงนั่งงั้นครุ่นคิดอยู่ครึ่งค่อนวัน ค่อยๆ ทูลว่า
 “ไม่ใช่เพคะ... หม่อมฉันไล่ตามแมวตัวนั้นไปจนถึงเรือนซ่งไพร์ไม่รู้ตัว
 เห็นคนในนั้นทำงานหนักตรากตรำ น่าเวทนายิ่งนัก ดังนั้นรู้สึก
 สะท้อใจ”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 153)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเซียวจิ่งหนิงเป็นองค์หญิงที่มีจิตใจดี มีความเมตตา
 กรุณา ชอบช่วยเหลือคนอื่น เมื่อนางเห็นนักโทษทำงานหนักก็อดสงสารไม่ได้ นางจึงคิดวิธีช่วยนักโทษ
 โดยไม่ทำให้ฮ่องเต้ขุนเคืองพระทัย ด้วยการบอกร้องได้ว่าไล่ตามจับแมวแล้วเห็นนักโทษต้องทำงานหนัก
 จึงรู้สึกสงสารเห็นใจ และขอให้ฮ่องเต้ให้อิสระแก่นักโทษเหล่านั้น

ความเมตตากรุณาเป็นคุณธรรมของคนดีที่มีจิตใจเอื้ออาทร ชอบช่วยเหลือผู้คนที่กำลังลำบาก
 โดยไม่เลือกว่าเขาคนนั้นจะมีฐานะสูงส่งหรือต่ำต้อย ขอเพียงได้ช่วยผู้อื่นให้พ้นทุกข์ก็รู้สึกสุขใจแล้ว
 นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

องค์หญิงจิ่งหนิงวิ่งไปถึงข้างกายหนิงหวงจวินจู๋ ก้มมอง
 ใบหน้าแดงช้ำด้วยความเป็นห่วง เอ่ยเบา ๆ ว่า “ทำอย่างไรดี

เมฆขนาดนี้ พุ่งไปพักที่ตำหนักข้าก่อนก็แล้วกัน”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก เล่มที่ 1. 2558 : 220-221)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเซียวจิงหนิงเป็นหญิงที่มีจิตใจดี มีความเมตตากรุณา แม้นางจะมีฐานะเป็นองค์หญิง แต่นางก็ไม่ถือตัว เมื่อเห็นมู่หนิงหวงเพื่อนของนางมาจนไร้สติ เซียวจิงหนิงก็รีบช่วยเหลือและพามู่หนิงหวงมาพักในตำหนักของนางอย่างไม้อ้อสาวว่าตนมีตำแหน่งเหนือกว่ามู่หนิงหวง นางเพียงหวังให้เพื่อนของนางปลอดภัยจากอันตราย

6. ลักษณะทางใจของตัวละครที่เป็นขุนนาง

1) ลักษณะความคิดของตัวละครเอกที่เป็นขุนนาง

1.1) ลักษณะความคิดของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นขุนนาง

1.1.1) เกลียดการแย่งชิงอำนาจ

อำนาจแม้จะเป็นสิ่งที่หลายคนปรารถนา แต่ก็ไม่ใช่ทุกคนที่ต้องการ แกร่งแย่งช่วงชิงอำนาจกับผู้อื่น เนื่องจากเห็นว่าอำนาจจะนำพาหายนะมาให้แก่ตนและผู้อื่น เมื่อไม่เห็นประโยชน์ของอำนาจ พวกเขาจึงเกลียดการใช้วิธีสกปรกทำร้ายผู้อื่นเพื่อให้ตนเองได้เป็นใหญ่ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“แต่สำคัญที่สุดคือ จิ้งหวังไม่ใช่คนมีเล่ห์เหลี่ยม ทั้งรังเกียจ การแย่งชิงอำนาจ แล้วเรื่องการช่วงชิงบัลลังก์ซึ่งมีความเสี่ยง ปานนี้ ด้วยนิสัยของเขา ไหนเลยรบรากับรัชทายาทและอวี๋หวังที่ อำมหิตไม่เลือ่วิธีการ ทั้งยังเพียบพร้อมด้วยกำลังหนุนได้”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก เล่มที่ 1. 2558 : 118)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครจิ้งหวังเซียวจิงเหยียน เกลียดการแย่งชิงอำนาจด้วยวิธีการอันสกปรกโหดเหี้ยมของรัชทายาทและอวี๋หวัง ด้วยเซียวจิงเหยียนเป็นคนที่ซื่อตรงและมีเมตตา เขาไม่ต้องการทำร้ายใคร ไม่ต้องการให้ประชาชนเดือดร้อน เขาจึงไม่คิดหาประโยชน์ให้ตนเองด้วยการแย่งชิงอำนาจกับผู้อื่น

ความทุกข์เป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนไม่ปรารถนา แม้บางคนจะมีชาติกำเนิดสูงเป็นถึงองค์ชาย แต่กลับมาความสุขในชีวิตได้ยาก เพราะต้องอยู่ท่ามกลางกฎระเบียบ คำสั่ง และการแย่งชิงอำนาจ ในหมู่ญาติพี่น้องด้วยกันเองอยู่เสมอ หากต้องการหลีกเลี่ยงการทำร้ายผู้อื่นและการถูกผู้อื่นปองร้าย ก็จำเป็นต้องทำตัวให้ไม่โดดเด่นจนเกินไป นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

เซียวจิงเหยียนมุ่งมั่นและอดกลั้นมาตลอดสิบสองปี ไม่ว่าจะเผชิญหน้ากับความไม่เป็นธรรมและการปฏิบัติด้วยใจอคติคับแคบ เขาก็ยินดีอ่อนน้อมค้อมตัว เขาเพียงรับราชโองการโดยไม่ปริปาก

จากนั้นก็วิ่งรอกออกไปทั่ว นานครั้งมีเวลาว่าง ส่วนใหญ่จะขลุก
อยู่ในจวนหรือไม่กี่สนามฝึกซ้อมทหารนอกเมืองสลັบกัน เพื่อออก
ห่างจากศูนย์กลางอำนาจราชสำนัก เขาไม่ยินดีเป็นเป้าสายตาของ
ใคร เพียงคับแค้นอัดอั้นอยู่ในใจเงียบ ๆ

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 310)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเซียวจิงเหยียนเป็นคนที่ไม่ชอบการแย่งชิงอำนาจ
กับใคร เพราะเขาคิดว่าการแย่งชิงจะทำให้ผู้อื่นเดือนร้อน เขาจึงยอมปฏิบัติตามคำสั่งที่ไม่ยุติธรรม
อย่างไม่เต็มใจนัก แม้เขาจะเป็นคนขยันหมั่นซ้อมรบ แต่ก็มักหลีกเลี่ยงการสร้างผลงานให้โดดเด่น
เพื่อไม่ให้ตนเองต้องตกอยู่ในวังวนการแย่งชิงอำนาจในราชสำนัก

อำนาจเป็นสิ่งหอมหวานน่าลิ้มลอง แต่ก็ทำให้เหล่ามนุษย์การแก่งแย่งทำร้ายกันและกันโดย
ไม่สนใจว่าคนที่ตนทำร้ายจะเป็นญาติสนิทหรือมิตรสหาย อำนาจจึงเป็นสิ่งที่น่ากลัวและแฝงเร้น
ด้วยอันตรายทั้งต่อตนเองผู้อื่น นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัย
ของตัวละครไว้ดังนี้

เซียวจิงลู่เหม่อมองพี่ชายของตัวเอง จู่ ๆ ในใจรู้สึกหนาว
เยือกขึ้นมา แก่งแย่งบัลลังก์ ช่วงชิงอำนาจ มันมีดีตรงไหนถึงทำให้
ผู้คนพากันบ่าระห่ำถึงขั้นนี้ ไฉนคนในครอบครัวและมิตรสหายของ
ตนจึงโถมเข้ามาไปที่ละคนสองคน ท่านบิดา เชียปี้ พี่ใหญ่... ทำหั้น
กันจนตายไปข้างหนึ่ง สุดทายเป็นแล้วได้อะไร

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 3. 2558 : 19)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเซียวจิงลู่เป็นคนที่มีน้ำใจ มีนิสัยอ่อนโยน ไม่ชอบ
เรื่องการแย่งชิงอำนาจ เมื่อเห็นญาติพี่น้องต่อสู้กันเพื่อแย่งชิงบัลลังก์ ก็สะท้อนใจว่าอำนาจทำให้คนที่
เป็นญาติมิตรพี่น้องต้องแตกคอกันจนต้องเข่นฆ่ากัน ท้ายที่สุดก็มีแต่ความสูญเสียของทุกฝ่าย

1.1.2) มีจิตใจเข้มแข็ง

อุปสรรคถือเป็นบทเรียนที่ช่วยฝึกจิตใจให้มีความเข้มแข็ง เมื่อเราเจอ
ปัญหาเราต้องใช้ความเพียรไม่ย่อท้อ และความเพียรพยายามก็จะช่วยฝึกจิตใจเราให้หนักแน่นอดทน
จนไม่ทำให้คนอื่นต้องเป็นห่วง นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัย
ของตัวละครไว้ดังนี้

เซียวจิงลู่ได้รับรู้ความปรารถนาดีของเขา ในใจอดกรุ่น
ร้อนขึ้นมาได้ “พี่ชิววางใจ มนุษย์ทุกคน มีใครไม่ต้องฝึกฝน ไม่ว่าข้า

จะอ่อนแอปานใด แต่ไม่ถึงขั้นที่เจออุปสรรคก็ย่อท้อถอดใจ ทำให้
ญาติมิตรต้องกังวลเพราะข้า”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยาเล่มที่ 1. 2558 : 135)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเซียวจิงลู่ แม้จะดูเป็นคนอ่อนแอ แต่จิตใจของเขา กลับเข้มแข็ง ไม่ยอมพ่ายแพ้ต่ออุปสรรคจนทำให้พ่อแม่ญาติพี่น้องเป็นห่วง จากสิ่งนี้เห็นว่าเซียวจิงลู่ เป็นคนมีความเพียรพยายามฝึกจิตใจให้เข้มแข็ง เพราะจิตใจที่เข้มแข็งจะช่วยทำให้เขาเอาชนะ อุปสรรคได้

1.1.3) รักสนุก

ในชีวิตประจำวัน นอกจากทำงานแล้ว ยังมีกิจกรรมที่สนุกสนานที่ช่วยให้
ผู้คนได้ผ่อนคลายความเหนื่อยล้า ซึ่งในสมัยก่อนกิจกรรมให้ความบันเทิงจะเป็นการฟังดนตรี
ดูสาวงามเต้นรำ และการท่องเที่ยว นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างลักษณะ
นิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

เหมยฉางซูดหัวเราะไม่ได้ “พวกท่านครวก่อนเข้าไปได้
เพราะฝ่าบาทเบิกตัว แต่ครั้งนี้พวกท่านจะอาศัยเหตุผลอะไรเข้า
ตำหนักอู่อิงโดยพลการได้ ต่อให้พวกท่านเป็นคุณชายสูงศักดิ์
อย่างน้อยก็ต้องขอพระราชทานพระบรมราชานุญาตก่อนกระมัง”

“หา...” เหยียนอวีจิ้นครางอนาถ กระโดดกระที่บเท้า
“ลืมไปได้อย่างไร มัวเสียเวลาทำอะไรอยู่ได้ตั้งนาน เช่นนั้นเข้าไป
ยื่นฎีกาขอเข้าเฝ้าก่อน เรื่องสนุกแบบนี้ถึงตายข้าก็ต้องดูให้ได้”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 194)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเหยียนอวีจิ้นเป็นคนที่มีความสูงแต่ไม่ได้รับราชการ
ปกติเขาชอบเรื่องสนุกสนาน เมื่อในวังมีเรื่องที่สนุกเกิดขึ้น เขาก็มีความกระตือรือร้นจะยื่นฎีกา
กับฮ่องเต้เพื่อขอเข้าวัง เพื่อชมงานเลือกคู่ของจวิ้นจู่ จากเรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า เหยียนอวีจิ้นเป็นคน
รักสนุก เมื่อมีสิ่งใดที่ทำให้เขาบันเทิงใจเขาก็จะรีบทำ

การปรับอารมณ์ให้มีความสุขเป็นสิ่งจำเป็นต่อการใช้ชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด
ของคนจีนที่เชื่อว่า “อารมณ์ดีอายุยืน อารมณ์ร้ายอายุสั้น” ดังนั้นไม่ว่าคนเราจะเจอปัญหาหนัก
เพียงใดก็ควรผ่อนคลายความเครียดด้วยการหาสิ่งที่สนุกสนานทำ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา
ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“เออล่ะ ข้าพูดจบแล้ว เจ้าค่อย ๆ คิด เหยียนอวีจิ้น
กระโดดผลุงลุกขึ้น พलगลากแขนเซียวจิงลู่ให้ลุกตามขึ้นมา พร้อม
กับบุตรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ ตอนนี้เป็นเพื่อนข้าไปฟังเพลงที่หอเสียง

สวรรค์ก่อน ไม่ได้ไปนานแล้วแม่นางงอวีคังคิดถึงข้าแยะ ได้ยินว่ามี
บทเพลงทำนองใหม่ที่ท่านสิบสามเรียบเรียงด้วย จากนั้นคำ ๆ
พวกเราค่อยล่องเรือชมโคมไฟรอบทะเลสาบ ว่าอย่างไร”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 259)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเหยียนอวีจิ้นเป็นคนสนุกสนาน และคอยช่วยเหลือ
เพื่อนที่กำลังประสบความทุกข์ให้รู้สึกคลายใจจากปัญหา ด้วยการชวนเพื่อนไปฟังดนตรีที่หอเสียด
สวรรค์ และจากนั้นจะพาเพื่อนไปปล่อยโคมไฟรอบทะเลสาบ จากเรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า เหยียนอวีจิ้น
เป็นคนสนุกสนาน และทำให้คนที่อยู่ใกล้รู้สึกผ่อนคลาย

1.2) ลักษณะความคิดของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นขุนนาง

1.2.1) ฉลาด รอบคอบและมีสติ

การแย่งชิงอำนาจในวัง ผู้ที่อยู่ในวังวันนี้ต้องใช้ไหวพริบและสติปัญญาเพื่อ
เอาตัวรอดและปกป้องตนเองจากการถูกทำร้ายหมายเอาชีวิต บางครั้งต้องทำตัวอ่อนน้อม บางครั้งก็
ต้องแข็งกร้าว และบางครั้งก็ต้องแสร้งทำเป็นชื่นชมคนเลว นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบ
กลางหยา ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

จิ้งห้วงงงไม่เข้าใจ “นี่เพราะอะไร ท่านก็ทราบดี”

“หนีนางจวินจู๋ยืมขีด หันหน้ามองไปทางตำหนักตะวันออก
ผินแม่ได้รับโทษ แต่รัชทายาทยังคงเป็นรัชทายาท อิทธิพลอำนาจ
ของเขายังคงยิ่งใหญ่เกรียงไกร ข้ายังสำนึกขอบคุณอวีห้วงอย่าง
เอิกเกริกเท่าใด รัชทายาทก็จะโหมท่มความเกลียดชังไปที่อวีห้วง
มากเท่านั้น แน่نونว่าคงไม่มีใจมาวุ่นวายกับท่านอีกพักใหญ่
ตอนนี้อย่างไรท่านก็ไม่อาจเป็นศัตรูซึ่ง ๆ หน้ากับรัชทายาท ดังนั้น
ผลักอวีห้วงบังไว้ด้านหน้า เช่นนี้ไม่ดีหรือ”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 241)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครมู่หนีนางจวินจู๋เป็นคนฉลาด มีไหวพริบและมีความ
รอบคอบ ดังที่นางได้อธิบายให้จิ้งห้วงเซียวจิ้งเหยียนเข้าใจว่า เหตุที่นางต้องแสร้งขอบคุณอวีห้วงเสียใหญ่โต
นั้น เพื่อให้เซียวจิ้งเหยียนไม่ต้องเป็นศัตรูกับรัชทายาทอย่างเปิดเผย เมื่อรัชทายาทเกลียดชังอวีห้วงมากเท่าใด
เขาก็จะไม่สนใจมาหาเรื่องเซียวจิ้งเหยียน จากที่กล่าวแสดงให้เห็นว่า มู่หนีนางเป็นผู้หญิงที่ฉลาด
มีไหวพริบและมีความรอบคอบ นางช่วยฝ่ายของนางด้วยการให้ศัตรูต่อสู้กับศัตรู

1.2.2) พุดโดยใช้สติปัญญา

การพุดเป็นศิลปะอย่างหนึ่งของมนุษย์ คนที่พุดด้วยสติปัญญาว่าสิ่งใด
ควรพุดและไม่ควรพุดตามกาลเทศะคนนั้นย่อมประสบความสำเร็จในการสื่อสารและสามารถครองใจ

ผู้อื่น แต่หากคนใดที่พูดไปโดยไม่คิดอาจจะถูกผู้อื่นมองว่าเป็นผู้ไม่มีการศึกษาและไร้สติปัญญาได้
นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

หนีหวงจวินจู่ดูแลบัญชาการเมืองอวิ้นหนานมานานปี ล้วน
อาศัยความแข็งแกร่งท้าวหาญ ทว่าประโยชน์ขอบพระทัยธรรมดา ๆ
ประโยชน์ นางกลับกล่าวได้อย่างอ่อนหวานรื่นหู

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 154)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครหนีหวงจวินจู่แม้ว่าจะเป็นผู้หญิงสูงศักดิ์ ท้าวหาญ
และเป็นผู้บัญชาการเมืองอวิ้นหนาน แต่นางกลับพูดขบใจผู้อื่นด้วยความนอบน้อมด้วยเสียงที่ไพเราะ
เสนาหุ การใช้คำพูดและน้ำเสียงของนางสะท้อนให้เห็นถึงการเป็นคนที่พูดโดยใช้สติปัญญา

การพูดด้วยสติปัญญาคือการใช้คำพูดที่สุภาพและเหมาะสมตามกาลเทศะ การพูดถือเป็น
อาวุธอย่างหนึ่งที่ช่วยปกป้องผู้พูดให้รอดพ้นจากภัยอันตราย และยังเป็นการรักษามารยาทและรักษา
น้ำใจของผู้อื่น นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้
ดังนี้

หนีหวงจวินจู่เจียบังนกระทั้งนางพูดจบ ค่อยแยมยิ้มกล่าว
ว่า “รัชทายาทเป็นราชโอรส ตระกูลมูวันนี้ภักดีต่อองค์จักรพรรดิ
เพียงใด ภายหน้ารัชทายาทขึ้นครองราชย์ย่อมภักดีต่อเจ้านายคน
ใหม่เฉกเดียวกัน ชื่อนี้พระสนมไม่จำเป็นต้องกังวล ส่วนเรื่องการ
เลือกคู่ ฝ่าบาททรงกำหนดกฎเกณฑ์ไว้เรียบร้อยแล้ว คุณชาย
ชื่อหมามีคุณสมบัติโดดเด่นปานนั้น ยังต้องวิตกอันใด”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 154)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครหนีหวงจวินจู่เป็นคนที่เลือกใช้คำพูดได้อย่างชาญ
ฉลาด เมื่อก๊วยเพยต้องการให้นางแต่งงานกับคนที่สนับสนุนรัชทายาท เพื่อตีสนางมาเป็นพวก นางใช้
คำพูดที่อ่อนหวานเพื่อปฏิเสธความต้องการของก๊วยเพย โดยอ้างความภักดีที่ตระกูลมูมีต่อจักรพรรดิ
เมื่อรัชทายาทเป็นโอรสของจักรพรรดินางก็ย่อมภักดีต่อรัชทายาท และเรื่องการแต่งงานจักรพรรดิได้
หาคู่ครองที่เหมาะสมให้นางอยู่แล้ว เยาว์ก๊วยเพยไม่ต้องกังวลกับเรื่องคู่ครองของนาง

2) ลักษณะอารมณ์ของตัวละครที่เป็นขุนนาง

ลักษณะอารมณ์ของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นขุนนาง

หงุดหงิดโกรธง่าย

คนที่มีอำนาจมักคิดว่าตนเองเป็นเจ้าของชีวิตผู้อื่น เมื่อคนรับใช้ของตนทำงานไม่ได้ตั้งใจจะ
หงุดหงิด โกรธและทำร้ายลูกน้อง ด้วยคิดว่าคนรับใช้มีฐานะต่ำต้อยและเขาเปรียบเหมือนเจ้าของชีวิตของ
คนเหล่านี้ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

ไม่ได้เรื่องสักคน ไสหัวไป ไสหัวไปให้หมด เสียงแมดคำดัง
ทะลุออกมาจากห้องหนังสือของอวี๋หวัง ตามด้วยหญิงรับใช้สองคน
ล้มลุกคลุกคลานออกจากห้อง หนึ่งในนั้นกระโปรงถูกรูดด้วยน้ำชา
เปียกไปแถบหนึ่ง อีกคนหนึ่งในมือกอบไว้ด้วยเศษถ้วยน้ำชาที่แตก
เป็นชิ้น ๆ สีหน้าของทั้งสองราวกับดินโคลน ตัวสั่นงันงก ผมเผ้า
ยุ่งหลุกหลุยเพราะรีบร้อนวิ่งออกมา

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า เล่มที่ 2. 2558 : 137)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครอวี๋หวังเซียวจิ่งหวน เขาเป็นองค์ชายที่มีนิสัยหงุดหงิด
โกรธง่าย เมื่อเขาอารมณ์เสีย แม้คนรับใช้ทำผิดเพียงเล็กน้อยเขาก็โกรธมาก ดังที่เขาตะโกนคำพร้อม
เขี่ยแก้วน้ำชาใส่คนรับใช้ ทำให้คนรับใช้กลัวจนต้องหนีลงลานออกจากห้องหนังสือของอวี๋หวัง

7. การสมาคมของตัวละครที่เป็นขุนนาง

1) การสมาคมของตัวละครเอกที่เป็นขุนนาง

1.1) การสมาคมของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นขุนนาง

1.1.1) เข้าใจผู้อื่น

คนมีคุณธรรมเมื่อเห็นผู้ใดคิดจะหาผลประโยชน์จากผู้อื่น เขาก็จะต้อง
ตัดทานไม่ให้คนผู้นั้นกระทำการใดที่เป็นการบังคับใจผู้อื่น เพราะไม่ต้องการให้ผู้อื่นได้รับความ
เดือดร้อน นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“แต่พี่ชู่เป็นคนนอก แม้กุมอำนาจพรรคใหญ่อันดับหนึ่งใน
ใต้หล้า เป็นผู้ที่สามารถพึ่งพาบารมีได้ แต่เจ้าสมควรถามความเห็น
จากเขาก่อน ไม่ใช่ใช้อุบายบีบบังคับให้เขาต้องเข้าสู่วังวนของการ
แก่งแย่งอำนาจ หรือต่อให้พี่ชู่เป็นคนแปลกหน้า การกระทำเช่นนี้
ของเจ้าก็ผิดต่อมโนสำนึกที่มนุษย์พึงมี ยิ่งไปกว่านั้นพวกเรา
คลุกคลีกันมาตลอดทาง อยากรู้ก็ควรมีสำนึกบ้างกระมัง”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า เล่มที่ 1. 2558 : 52)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเซียวจิ่งลู่เป็นคนมีคุณธรรมและเข้าใจผู้อื่น เมื่อเห็น
ว่าเซี่ยปี้จะหาผลประโยชน์จากความสามารถและบารมีของเหมยฉางชู่ให้ช่วยฝ่ายของตนชิงบัลลังก์
เซียวจิ่งลู่ก็กล่าวตำหนิและตัดทานไม่ให้เซี่ยปี้ใช้อุบายมาบังคับเหมยฉางชู่หรือคนอื่นให้ช่วย
เพราะการกระทำดังกล่าวขัดต่อสามัญสำนึกความเป็นคน จากเรื่องนี้แสดงให้เห็นว่าเซียวจิ่งลู่มีความ
เข้าใจในความต้องการของเหมยฉางชู่ที่ไม่ต้องการถูกบังคับให้ไปช่วยใครแย่งชิงอำนาจ

1.1.2) รู้จักกาลเทศะ

กาลเทศะเป็นมารยาททางสังคมที่มนุษย์ทุกคนต้องเรียนรู้ เพื่อให้ปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม รู้ว่าสิ่งใดควรพูดไม่ควรพูด สิ่งใดควรทำไม่ควรทำตาม สถานการณ์ที่แตกต่างกันไป เพื่อให้ตนเองอยู่รอดในสังคมและไม่สร้างความลำบากใจให้แก่ผู้อื่น นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

*ชาวสนมถูกลดตำแหน่ง รัชทายาทถูกกักบริเวณสำนักตน
ได้แพร่สะพัดจนทั่วราชสำนัก เชียวจิ่งลู่และเหยียนอวีจิ้นเพราะ
ตอนนั้นอยู่ในตำหนักอิงอู่ ได้เห็นเหมยฉางชูสั่งการ จึงพอคะเนได้ว่า
เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับหนีหวงจวินจู่ แต่รายละเอียดเล็ก ๆ กลับไม่
ชัดเจนนัก ทว่าทั้งสองเป็นคนฉลาดรู้จักกาลเทศะ ดังนั้นมิได้ซักไซ้
ไล่เสียด*

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 279-280)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเชียวจิ่งลู่และเหยียนอวีจิ้นเป็นคนที่รู้จักกาลเทศะ เมื่อได้ทราบข่าวสนมและรัชทายาทถูกลงโทษ พวกเขา ก็อยากรู้ว่าเพราะเหตุใดทั้งพระสนมและรัชทายาทจึงมีความผิด แม้ทั้งสองจะคาดการณ์ว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเกี่ยวข้องกับหนีหวงจวินจู่ แต่พวกเขาก็มีมารยาทไม่เข้าไปซักถามเหมยฉางชูหรือผู้อื่น เพราะถือว่าเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม

1.2) การสมาคมของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นขุนนาง

1.2.1) กตัญญูรู้คุณ

คนจีนให้ความสำคัญกับคุณธรรมด้านความกตัญญูรู้คุณ พวกเขาจะสอนลูกหลานตั้งแต่ยังเล็ก ให้สำนึกที่บุญคุณคนที่ช่วยเหลือเรา และให้เราหาโอกาสตอบแทนบุญคุณของพวกเขา ความกตัญญูรู้คุณนี้เองจะทำให้คนเราช่วยเหลือซึ่งกันและกันและกันและทำให้สังคมน่าอยู่ขึ้น นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

*หนีหวงจวินจู่ก็เดินเข้ามา ค้อมคำนับตามมารยาทพลางยิ้ม
กล่าว “ดีที่วันนี้อวีหวังลุกขึ้นช่วยเหลือ บุญคุณใหญ่หลวงเหนือ
คำขอบคุณ วันหน้าแม้มีโอกาส ย่อมทดแทนแน่นอน”*

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 240)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครหนีหวงจวินจู่เป็นคนที่มีความกตัญญูรู้คุณ นางขอบคุณอวีหวังที่ช่วยเหลือเรื่องก๊วยเพยแอบวางยาพิษหมายกำจัดนาง และหากมีโอกาสนางจะตอบแทนบุญคุณของอวีหวัง จากเรื่องนี้สะท้อนให้เห็นว่าหนีหวงจวินจู่เป็นคนที่เฉลียวฉลาด นางใช้ถ้อยคำที่แสดงความกตัญญูแก่ผู้ช่วยเหลือนาง

คนจีนมีนิสัยยกตัณญ์รู้คุณ การตอบแทนผู้มีพระคุณเป็นเรื่องที่ต้องทำ หากผู้ใดละเลยต่อการตอบแทนบุญคุณของผู้มีพระคุณ คนผู้นั้นจะถูกลงโทษกรรมและสังคมตราหน้าว่าเป็นคนอกตัญญูและต่อไปจะไม่มีผู้ใดอยากให้ความช่วยเหลือ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

เหมยฉางซุฮอนใจเบา ๆ ก่อนกล่าว “เดิมซำก็หวังให้นางพูดออกมา แต่พอคิดถึงละเอียดอีกที ถึงเข้าใจว่าเหตุใดนางจึงปิดปากเงียบ”

“ท่านรู้สาเหตุ”

“ปีนั้นเนียเฟิงตายในสนามรบ คนที่ล่าเลี้ยงศพของเขามาให้นางก็คือเซียอวี เพื่อเห็นแก่บุญคุณในครั้งนั้น เซียตงยังคงอภัยให้เขาครั้งหนึ่ง”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า เล่มที่ 2. 2558 : 33)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเซียตงเป็นคนที่มีความกตัญญูรู้คุณ การที่นางปิดปากเงียบไม่พูดถึงความผิดของเซียอวี แม้รู้ว่าสิ่งที่ทำนั้นเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง แต่เพราะเซียอวีเป็นผู้มีพระคุณช่วยขนศพสามีนางออกมาจากสนามรบ นางจึงตอบแทนบุญคุณของเซียอวี ด้วยการไม่เอ่ยคำใดที่จะเป็นภัยแก่เซียอวี

1.2.2) รู้จักกาลเทศะ

คนที่มีกาลเทศะย่อมตระหนักดีว่าสิ่งใดควรทำและสิ่งใดที่ไม่ควรทำตามสถานการณ์ที่แตกต่างกันไป แม้ในบางครั้งอาจเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้องไม่ยุติธรรม แต่เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาและความวุ่นวายที่จะเกิดขึ้น ผู้ที่มีกาลเทศะก็เลือกที่จะเพิกเฉยเสีย นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

หนีหวงอุทธรณ์ต่อเบื้องสูง ก็เพื่อเรียกร้องขอความเป็นธรรมให้ตัวเอง ความจริงในใจประจักษ์ดีว่าเป็นไปไม่ได้ที่เหตุการณ์ครั้งนี้จะทำให้รัชทายาทถูกลด แม้องค์จักรพรรดิมีเจตนาปกป้องอยู่ข้าง แต่อย่างไรก็ทรงลงโทษพระมารดาของรัชทายาท ทั้งปลดตำแหน่งพระสนมเอกและกักบริเวณ นับว่าทรงจัดการอย่างเต็มที่แล้ว หากตนยังดันทุรังไม่เลิกราเท่ากับใจคอคับแคบ ดังนั้นจึงไม่พูดมาก เพียงลั่นศีรษะเท่านั้น

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า เล่มที่ 1. 2558 : 234)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครหนีหวงเป็นผู้หญิงที่ฉลาดและรู้จักกาลเทศะ นางขอให้จักรพรรดิให้ความเป็นธรรมในเรื่องที่นางถูกกักขังและรัชทายาทวางยาพิษในหล้า แต่เมื่อนางเห็นว่า

จักรพรรดิไม่สามารถลงโทษก๊วยเพยและรัชทายาทได้มากไปกว่าการลดตำแหน่งและกักบริเวณ นางก็ยอมรับคำตัดสินแม้จะไม่เป็นธรรมกับตนก็ตาม จากเรื่องนี้สะท้อนให้เห็นว่ามู่หนิงหวงเป็นคนที่รู้จักกาลเทศะ เมื่อจักรพรรดิตัดสินคดีแล้วนางก็ยอมรับในอำนาจวินิจฉัยของพระองค์

2) การสมาคมของตัวละครประกอบที่เป็นขุนนาง

การสมาคมของตัวละครประกอบผู้หญิงที่เป็นขุนนาง

ปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมได้ดี

มนุษย์จำเป็นต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและสังคมที่อยู่ ทั้งนี้เพื่อความอยู่รอดของตนเอง และเผ่าพันธุ์ของตน ยิ่งไปกว่านั้นมนุษย์ยังต้องปรับตัวตามบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบของตนเองเพื่อให้สังคมและประเทศชาติอยู่อย่างสงบสุข นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

*เซียวจิ่งหนิงที่ร้องไห้ก็แล้ว ประท้วงก็แล้ว อดข้าวก็แล้ว
สุดท้ายได้แต่ยกยอมแพ้ ในฐานะที่เป็นองค์หญิงแห่งต้าเหลียง
ความจริงตั้งแต่แรกนางก็เข้าใจแล้วว่าตัวเองไม่อาจหลุดพ้นไปจาก
โซ่ตรวนแห่งความรับผิดชอบที่พันนาการร่างกายไว้อย่างแน่นหนา
นี้ได้โดยง่าย ที่ขัดขึ้นพระประสงค์ของเสด็จพ่อ เพียงเพราะไม่เต็มใจ
จะทิ้งความสุขที่อยากไขว่คว้าด้วยตัวเอง แต่ผลลัพธ์ที่ได้ แน่نونว่า
โหดเหี้ยมทารุณดังที่คาดคิดไว้*

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 3. 2558 : 52)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเซียวจิ่งหนิง ในฐานะขององค์หญิงลูกสาวของฮ่องเต้ต้าเหลียง นางจำเป็นต้องคำนึงความสุขสงบของประเทศชาติบ้านเมืองก่อนความสุขส่วนตัวเสมอ แม้ว่าองค์หญิงจะไม่ต้องการเสียดสีความสุขที่ตนใฝ่หา แต่นางก็ต้องยอมปรับตัวเสียดสีความสุขของตนไปแต่งงานกับองค์ชายเมืองอื่น เพราะนางรู้ว่าหากขัดขึ้นก็จะมีแต่จะส่งผลเสียต่อตัวนางและประเทศชาติ

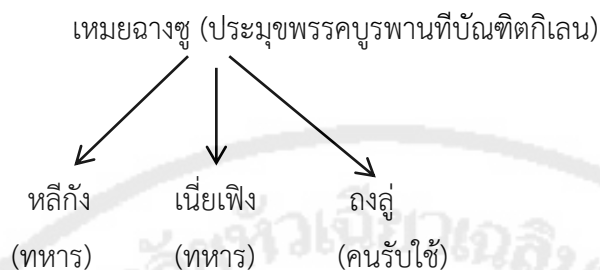
3.4 การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครที่เป็นผู้ใช้

1. ภูมิหลังของตัวละครที่เป็นผู้ใช้

ภูมิหลังในฐานะที่เป็นผู้ใช้ในยุคสมัยเหลียงของตัวละครประกอบผู้ชาย

ในวรรณกรรมแต่ละเรื่องมีตัวละครมากมาย แต่ละคนมีบทบาทหน้าที่แตกต่างกัน ผู้ประพันธ์วรรณกรรมจะสร้างลักษณะนิสัยของตัวละครให้สอดคล้องกับภูมิหลังของแต่ละบุคคล แม้พระเอกในวรรณกรรมจะมีความสำคัญมากที่สุด แต่ตัวละครประกอบก็มีบทบาทในการช่วยขับเคลื่อนเรื่องราวให้มีสีสันและสมเหตุสมผล ในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า

ตัวละครประกอบส่วนใหญ่เป็นคนรับใช้และทหาร ผู้วิจัยได้ทำวิเคราะห์ภูมิหลังของตัวละครประกอบดังต่อไปนี้

จากแผนผังความสัมพันธ์ เห็นได้ว่า นวนิยายแปลชุด บุรุษบูรพา ทำเนียบกลางหย่า ได้สร้างภูมิหลังตัวละครประกอบ เป็นทหารและคนรับใช้ที่มีความสามารถ มีความซื่อสัตย์จงรักภักดี และยกย่องเชิดชูผู้นำของตน ตลอดจนเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมความสำเร็จของผู้นำ ทั้งนี้เนื่องจากประมุขพรรคบูรพาที่บัณฑิตกิลเลนเป็นผู้เปี่ยมด้วยน้ำใจทั้งต่อทหารและคนรับใช้ และพร้อมให้ความช่วยเหลือผู้คนที่กำลังลำบาก ทำให้เหล่าทหารและคนรับใช้ศรัทธาภักดีและไม่ทอดทิ้งเหมยฉางซูในยามที่เขาพบอุปสรรค

2. ลักษณะทางกายของตัวละครที่เป็นผู้รับใช้

การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครเอกกับตัวละครประกอบ ประกอบด้วยรูปร่างหน้าตาดี ผิวพรรณ การแต่งกาย เป็นต้น ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์รายละเอียดดังต่อไปนี้

1) รูปร่างหน้าตาของตัวละครเอกที่เป็นผู้รับใช้

นวนิยายโดยทั่วไป นิยมสร้างลักษณะตัวละครเอกในเรื่องให้เป็นบุคคลหน้าตาดี รูปร่างสูง ผิวพรรณงดงาม เพื่อสร้างกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ ซึ่งในนวนิยายแปลชุด บุรุษบูรพา ทำเนียบกลางหย่า ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ลักษณะทางกายภาวด้านรูปร่างหน้าตาของตัวละคร ดังต่อไปนี้

รูปร่างหน้าตาของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นผู้รับใช้

สตรีที่ได้รับการคัดเลือกให้เข้ามาเป็นสนมหรือนางกำนัลภายในวัง ส่วนใหญ่จะเป็นสตรีที่งดงาม และมีความสามารถ แม้จะไม่ใช่นางงามที่สุดแต่ก็เป็นคนที่มีบุคลิกโดดเด่น จนทำให้เจ้านายคัดเลือกไปรับใช้ในตำหนักส่วนตัว นวนิยายแปลชุด บุรุษบูรพา ทำเนียบกลางหย่า ได้สร้างลักษณะทางกายของตัวละครเอกหญิงไว้ดังนี้

*คล้ายหลังสู้มเสียงเสนาะหู ปรางภูเงาร่างสะคราญ
อ่อนแอ้นสายหนึ่งเยื้องกรายออกมา พิจารณาจากรูปโฉมอาจไม่ถึง
ชั้นงามลุ่มเมือง แต่เมื่อประกอบกับบุคลิกท่วงท่าอันเข้มข้อยั่วร้าง
กลับสร้างความหวั่นไหวในใจผู้คนไม่น้อย*

(บุรุษบูรพา ทำเนียบกลางหย่า เล่มที่ 1. 2558 : 331)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวถึงฉินปิ่นรั้ว สตรีผู้มีรูปร่างสวยงาม น้ำเสียงไพเราะ แม้จะไม่ได้เป็นผู้ที่งามที่สุดในเมือง แต่บุคลิกอันงดงามของนางก็เป็นที่ถูกใจชายไม่น้อย รวมถึงยังเป็นผู้หญิงที่มีความสามารถเจนจัดในการวิเคราะห์เป็นกุนซือของอวี๋หวัง จึงได้อาศัยอยู่ในตำหนักของอวี๋หวัง และได้รับการดูแลเป็นอย่างดี

2) รูปร่างหน้าตาของตัวละครประกอบที่เป็นผู้รับใช้

รูปร่างหน้าตาของตัวละครประกอบผู้ชายที่เป็นผู้รับใช้

นักโทษที่รับใช้ในวัง ส่วนมากจะทำงานหนัก ถูกคนอื่นรังแก ไม่ว่าจะพยายามทำงานแค่ไหน ถ้าเจ้านายหรือหัวหน้าไม่พอใจก็ทุบตี ไม่ให้ข้าวกิน หรือว่าจะเพิ่มงานให้ทำงานหนักกว่าเดิม นักโทษพวกนี้ทั้งมีคุณฐานะสูงและฐานะต่ำที่ทำผิดและถูกลงโทษ ให้ไปทำงานในเรือนจำ ซึ่งเป็นสถานที่ทำงานแย่มากที่สุด นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก ได้สร้างลักษณะทางกายของตัวละครชายไว้ดังนี้

ถึงเชิงรูปร่างผอมบาง อายุประมาณสิบเอ็ดขวบ ใบหน้า
ปรากฏรอยนิ้วมือหลายริ้ว บวมแดงเล็กน้อยทั้งกายเต็มไปด้วย
รอยเก่า

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก เล่มที่ 1. 2558 : 92)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครชายถึงเชิงในฐานะเป็นนักโทษอยู่ในเรือนจำ แม้อายุเพียงสิบเอ็ดขวบก็ยังถูกทำร้ายอยู่บ่อยครั้ง มีรูปร่างผอมบางจากการตรากตรำทำงานหนัก เนื่องจากเป็นนักโทษฐานะต่ำด้อย ไม่มีใครสนใจและถูกทำร้ายอยู่เสมอ แต่ถึงเชิงก็เป็นคนที่อดทนขยันแข่งขันไม่ว่าคนอื่นทำร้ายเขาอย่างไร เขาก็อดทนได้

3. พฤติกรรมของตัวละครที่เป็นผู้รับใช้

ลักษณะนิสัยของตัวละคร หมายถึง การแสดงออกเชิงพฤติกรรมที่มาจากความรู้สึก นึกคิดในจิตใจของแต่ละตัวละคร ผ่านตำแหน่งและบทบาทหน้าที่และบริบททางสังคมที่ถูกกำหนดขึ้นโดยผู้ประพันธ์

1) พฤติกรรมของตัวละครเอกที่เป็นผู้รับใช้

1.1) พฤติกรรมของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นผู้รับใช้

1.1.1) มีความสามารถ

ความสามารถเป็นสิ่งที่สั่งสมจากการฝึกฝน แม้ยังเป็นเด็กแต่หากมีความอดทนเพียรฝึกฝนย่อมพัฒนาความสามารถของตนให้เทียบเท่าหรือดีกว่าผู้ใหญ่ ในประเทศจีนมีเด็กและเยาวชนมากมายที่มีฝีมือไม่แพ้ผู้ใหญ่ เช่น ฝีมือกังฟู นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

นำเสียดายที่เพยหลิวหาใช้คู่มือธรรมดาทั่วไป สิ่งที่เขาฝึกฝนตั้งแต่เล็ก คือใช้ความทรหดอดทนจุดจุ่มจุดอ่อนของศัตรู โดยเฉพาะ เชี้ยตงพอเปล่งเสียง จังหวะหายใจพลันสะดุด จึงถูกเพยหลิวฟ่งแหวกออกมาได้สำเร็จ ประหนึ่งแหดตาข่ายถูกคมดาบฟาดฟันจนขาดเป็นทางยาว พริบตาเดียวนางก็ถูกบีบให้กลับสู่ระเบียบยาวด้านตะวันออก เห็นชัดว่าน้ำเสียงแผงแววท้าทายของเชี้ยตง เด็กหนุ่มไม่เข้าใจแม้แต่น้อย

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 287)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเพยหลิวแม้เป็นเด็กอายุน้อย แต่มีความสามารถในการต่อสู้จนผู้ใหญ่ที่ผ่านประสบการณ์มามากอย่างเชี้ยตงต้องยอมรับความพ่ายแพ้ เนื่องจากเพยหลิวมีความเพียรและอดทนฝึกฝนการต่อสู้มาตั้งแต่เด็ก

1.1.2) อดทนขยันขันแข็ง

ความอดทนและความเพียรถือเป็นกำลังใจประเภทหนึ่งที่ทำให้เราต่อสู้กับความเจ็บปวดและทรมานได้อย่างไม่ท้อถอย ถ้าไม่มีความอดทนไม่ว่าเราจะทำการใดก็ย่อมไม่สำเร็จ หากต้องการเป็นผู้มีความสามารถจะต้องมีความเพียรไม่ยอมแพ้ต่อปัญหาทั้งปวง นวนิยาย แปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

แม้กล่าวอย่างผ่อนคลาย ทว่าเหมิงจี้กลับทราบว่าการเริ่มต้นสะสมพลังภายในชั้นใหม่อีกครั้งจำเป็นต้องทำลายของเดิมที่มีอยู่ทั้งหมด ดูท่าเพยหลิวต้องเคยได้รับบาดเจ็บสาหัสแทบเอาชีวิตไม่รอด ถึงต้องใช้วิธีการฝึกประเภทตายแล้วเกิดใหม่

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 2. 2558 : 28)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเพยหลิวเป็นเด็กที่มีความอดทนสูง ความสามารถที่เขาฝึกในวันนี้ ล้วนผ่านช่วงเวลาแห่งความทุกข์ยากลำบากจนทำให้เขาแทบเอาชีวิตไม่รอดมาแล้ว แต่เขาไม่เคยยอมแพ้จนกลายเป็นคนที่มีฝีมือในการต่อสู้เหนือคนอื่น

1.2) พฤติกรรมของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นผู้ใช้

มีความสามารถ

ผู้ชายต้องมีความสามารถด้านการต่อสู้ แต่สำหรับผู้หญิงจะต้องมีความสามารถด้านการเย็บปักถักร้อย การร้องเพลง เต้นรำ และเล่นดนตรี เป็นต้น ซึ่งความสามารถเหล่านี้สามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ เพื่อหาเลี้ยงตนเองและครอบครัวได้ นวนิยาย แปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

เมื่อกลับเข้าประจำอีกครั้ง กงอวีค่อย ๆ ตีคันทวลองเสียง เสียงพินก้งวานใส แตกต่างจากพินทั่วไปจริง ๆ จากนั้นกริดนิ้ว เรียวยาวแผ่วเบา บรรเลงเป็นท่วงทำนองอันเพราะพริ้ง ผู้นิยมดนตรีพองก็ทราบว่าเป็นบทเพลง หงส์วอนรัก โดยปกติมักคิดถึง มักบรรเลงบทเพลงโดยดูจากบรรยากาศในขณะนั้น ทว่าสำหรับแม่ นางกงอวี ทุกคนในที่นี้กลับมิได้ถือสา ท่วงทำนองเศร้าสร้อยลึกซึ้ง ตราทรง ชวนให้ผู้คนเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำไม่รู้ลืม

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 3. 2558 : 98)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครกงอวีเป็นผู้หญิงชาวบ้านธรรมดา ที่มีความสามารถ ด้านดนตรี หน้าตาสวยงาม เสียงอ่อนหวาน มีมารยาทเรียบร้อย นางทำงานในหอเสียงสวรรค์ ในงาน เลี้ยงวันเกิดของเซียวจิงลู่ กงอวีได้ถูกเชิญไปเล่นพิน ด้วยฝีมือการตีพินที่ไพเราะจับใจ แม้นางจะ เล่นเพลงเศร้าแต่ก็ทำให้ผู้ฟังหลงใหลไปกับเสียงดนตรี ทั้งหมดนี้สะท้อนให้เห็นว่า กงอวีมี ความสามารถในการตีพินและนำมาใช้ประกอบอาชีพเพื่อเลี้ยงดูตนเองและครอบครัวได้

2) พฤติกรรมของตัวละครประกอบที่เป็นผู้รับใช้

พฤติกรรมของตัวละครประกอบผู้ชายที่เป็นผู้รับใช้

กิริยามารยาทเรียบร้อย

ประเทศจีนเป็นประเทศที่มีประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมมายาวนาน หนึ่งในวัฒนธรรม ที่สำคัญคือการอบรมเลี้ยงดูลูกหลานให้มีกิริยามารยาทเรียบร้อยและมีความเคารพต่อผู้ใหญ่ ซึ่งความ สุภาพเรียบร้อยจะสมบัติติดตัวที่สร้างความประทับใจให้แก่มิตรสหายและผู้ที่พบเห็น นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

ร่างของเหมยฉางชูกับเฟยหลิวเฟิงปรากฏตรงหน้า ถึงเชิงก็ คลี่ยิ้มกว้างรออยู่ก่อนแล้ว แต่เขาซึ่งเป็นเด็กเจียบขริมตลอดมา หน้าซำระยะหลังยังได้รับการฝึกฝนที่ค่อนข้างเข้มงวด จึงไม่ หลุกหลิกเหมือนกับเด็กอื่นทั่วไป เพียงยืนรอสงบ จนกระทั่ง จึงหวังกับเหมยฉางชูเอ๋ยทักทายตามมารยาทเสร็จสิ้น ถึงสืบท้าขึ้น หน้าคูกเข้าคารวะ “ถึงเชิงน้อมพบท่านชู พี่เฟยหลิว”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 2. 2558 : 90)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครถึงเชิงเป็นเด็กที่มีกิริยามารยาทเรียบร้อยและเคารพ ผู้ใหญ่ ซึ่งแตกต่างจากเด็กวัยเดียวกันที่ยังคงหลุกหลิกและซุกซน เนื่องจากถึงเชิงได้รับการฝึกฝนจาก เหมยฉางชูมาเป็นอย่างดี จากการทำเขายังอดทนรอจนเหมยฉางชูและเซียวจิงเหยียนมาทักทาย

จึงคุกเข่าแสดงความเคารพทั้งสองท่าน ในสมัยโบราณการคุกเข่าทำความเคารพถือเป็นการให้เกียรติ ผู้อาวุโสเป็นอย่างมาก จากเรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า ถึงเชิงเป็นคนที่มีกิริยามารยาทสุภาพเรียบร้อย

4. นิสัยของตัวละครที่เป็นผู้รับใช้

1) นิสัยของตัวละครเอกที่เป็นผู้รับใช้

นิสัยของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นผู้รับใช้

จงรักภักดี

ผู้ที่รับใช้เจ้านายด้วยความจงรักภักดี แม้ไม่ได้ทำในสิ่งที่ตัวเองปรารถนาอย่างน้อยก็ขอให้ได้รับความเมตตาจากเจ้านาย และได้ใช้ความสามารถช่วยเหลือเจ้านายของตน นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

ฉินปิ่นร้วพลางหัวเราะเจื้อยแจ้ว “ปิ่นร้วแม้เป็นสตรีอ่อนแอ ทว่าคลุกคลีในแวดวงขุนนางมาตลอด จนใจที่เกิดเป็นหญิงตระหนักในฐานะตัวเองดี ชีวิตนี้คงไม่อาจออกเรือนแล้ว ทุกวันนี้ได้รับความเมตตาไว้วางใจจากองค์ชาย มีโอกาสทำงานรับใช้ผู้นำสูงสุดในอนาคต เท่านี้ก็กลับพึงพอใจแล้ว ไม่กล้าวาดหวังสิ่งตอบแทน”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 135)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครฉินปิ่นร้วเป็นผู้หญิงที่ฉลาด มีความรู้ หน้าตางดงาม และมีความจงรักภักดีต่อเจ้านายของตนเอง นางพยายามช่วยเจ้านายแย่งชิงอำนาจด้วยสติปัญญาความสามารถในด้านการวางแผนของนาง โดยหวังเพียงว่าจะได้อยู่รับใช้ใกล้ชิดและได้รับความเมตตาจากเจ้านาย

2) นิสัยของตัวละครประกอบที่เป็นผู้รับใช้

นิสัยของตัวละครประกอบผู้ชายที่เป็นผู้รับใช้

จงรักภักดี

ในฐานะผู้รับใช้เจ้านาย พวกเขาต่างหวังจะได้อยู่ใกล้ชิดและคอยให้ความช่วยเหลือเจ้านายของตนอย่างเต็มที่ด้วยความจงรักภักดี เพราะเขาเปรียบเจ้านายเป็นผู้มีพระคุณ ดังนั้นไม่ว่าเจ้านายจะพบเจอความลำบากเพียงใด ผู้รับใช้ก็ยังคงภักดีและอยู่เคียงข้างเจ้านายเสมอ อีกทั้งยังกลัวว่าตนเองจะทำสิ่งใดที่ทำให้เจ้านายไม่พอใจจนไม่ได้รับใช้ใกล้ชิดอีก นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

เหมยฉางซุนั่งเอนศีรษะฟังหมอน ปิดตาทั้งสอง “พรุ่งนี้เจ้าไม่ต้องมาแล้ว”

ถงลู่แตกตื่นหน้าถอดสี ทรุดเข้าแทบพื้น เสียงสั่นสะท้าน
“ถงลู่มีเรื่องใด กระทบไม่ได้ตั้งใจท่านประมุข”

เหมยฉางซุสะดุ้งเฮือกกับปฏิกิริยาของอีกฝ่าย เอียงหน้า
มองแวบหนึ่ง “ให้เจ้าพักผ่อนวันหนึ่งเท่านั้น เจ้าคิดไปถึงไหนกัน”

“หา” ถงลู่ค่อยผ่อนหายใจโล่ง ยกมือเกาศีรษะ “บ่าว
คิดว่าท่านประมุขบอกว่าต่อไปไม่ต้องมาอีกแล้ว อุตส่าห์ได้โอกาส
ทำงานรับใช้ใกล้ชิดท่านประมุขทั้งที ถงลู่ไม่อาจตัดใจ...”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่าเล่มที่ 3. 2558 : 81)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครถงลู่เป็นคนที่จงรักภักดีต่อเจ้านาย เป็นคนซื่อสัตย์ และปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้านายเสมอ เมื่อเหมยฉางซุบอกให้ถงลู่พักผ่อน แต่เขาเข้าใจผิดว่าตนเอง อาจทำสิ่งใดผิดไปจนทำให้เจ้านายไม่พอใจไม่ได้รับใช้ใกล้ชิดอีก เขาจึงถามไถ่เหมยฉางซุจนได้รับความกระจ่างว่าเจ้านายเพียงต้องการให้เขาพักผ่อนหนึ่งวันเท่านั้น จากเรื่องนี้สะท้อนให้เห็นว่าถงลู่เป็นคน ซื่อสัตย์และจงรักภักดีต่อเจ้านาย

ในสมัยก่อนคนรับใช้ที่มีความจงรักภักดีนอกจากช่วยงานของเจ้านายอย่างเต็มความสามารถ พวกเขายังคอยดูแลทุกข์สุขของเจ้านายด้วย เมื่อเจ้านายป่วยไม่สบาย ในฐานะที่เป็นผู้รับใช้พวกเขาจะเป็นห่วงเจ้านายมาก เพราะถือว่าเป็นความผิดของตนที่ดูแลเจ้านายได้ไม่ดี นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“พี่หลี่” เหมยฉางซุเบือนหน้ามองหลี่กั๊งที่ยืนเงยบังนอยู่
ข้างประตู “ขอภัย ทำให้ท่านเป็นห่วงแล้ว”

หลี่กั๊งพลันรู้สึกกระแสดความร้อนขุมหนึ่งทะลักท่วมหัวใจ
จุมุกแลบเคือง เสียงที่เปล่งออกสั่นระริกอย่างไม่อาจควบคุม

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่าเล่มที่ 3. 2558 : 83)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครหลี่กั๊งเป็นคนที่จงรักภักดีต่อเจ้านายมาตลอด เมื่อเหมยฉางซุผู้เป็นนายของตนประสบความสำเร็จเขาก็ไม่เคยทอดทิ้ง เมื่อเหมยฉางซุป่วยหนัก หลี่กั๊ง ก็เป็นห่วงและเป็นทุกข์ใจไปด้วย เพราะคิดว่าเป็นความผิดของตนที่ไม่อาจดูแลเจ้านายได้เป็นอย่างดี คนรับใช้เช่นนี้ถือเป็นผู้มีความจงรักภักดีต่อเจ้านายยิ่งดุจดั่งชีวิตตน

5. ลักษณะทางใจของตัวละครที่เป็นผู้รับใช้

1) ลักษณะความคิดของตัวละครเอกที่เป็นผู้รับใช้

1.1) ลักษณะความคิดของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นผู้รับใช้

รักสนุก

ไม่ว่าผู้ใหญ่หรือเด็กต่างก็ชอบเรื่องสนุกสนานที่ทำแล้วเกิดความสุขใจ ซึ่งเรื่องสนุกของแต่ละคนจะมีความแตกต่างกันไป บางคนชอบความสงบ บางคนชอบวาดรูป บางคนชอบร้องเพลงเต้นรำและบางคนชอบการต่อสู้ได้ประลองฝีมือกับผู้อื่น นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“อีกไม่กี่วันก็จะติดตั้งกลไกทั้งหมดเสร็จสิ้น หลังจากนั้นพวกท่านอาหลิวจะย้ายมาอยู่ด้วยกัน ถึงตอนนั้นคงไม่ค่อยมีใครกล้ามาแล้ว แบบนี้ดีไหม” เหมยฉางซูถามเพยหลิว
ได้ยินว่าต่อไปนี่ไม่มีใครกล้ามาแล้ว เพยหลิวรู้สึกผิดหวัง
“ไม่มีใครมาก็ดีแล้ว เพยหลิวจะได้วาดภาพอย่างสบายใจ
เจ้าชอบวาดภาพไม่ใช่หรือ”

“ชอบ และชอบ”

“อ้อ ทั้งชอบวาดภาพ และชอบเล่นสนุก งั้นพี่ชู้คิดหาวิธีให้เจ้าได้ประมือกับท่านอาเหมิง เจ้าว่าดีไหม”

“ดี” ดวงตาของเพยหลิวสาดแสงวิบวับ ปากอ้าขึ้นรอรับ
กليبลิ้ม

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 2. 2558 : 88)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเพยหลิวเป็นเด็กที่ซุกซน ต้องการทำเรื่องตื่นเต้น เช่นการประลองฝีมือ การจับคนร้ายที่แอบเข้ามาในจวน ดังที่เขาบอกเหมยฉางซูว่าเขารู้สึกผิดหวังเพราะหากภายในจวนติดตั้งกลไกรักษาความปลอดภัยเรียบร้อยแล้ว เขาคงไม่ได้เล่นสนุกกับการประลองฝีมือกับคนที่แอบเข้ามาในจวนอีก แต่เมื่อเหมยฉางซูชี้แนะว่านี่เป็นโอกาสดีให้เขาได้วาดรูปได้อย่างสงบ และจะช่วยหาวิธีช่วยให้เพยหลิวได้ประลองฝีมือกับผู้มิวิชาการศึกษาต่อสู้ที่สูงส่ง เพยหลิวก็ตื่นเต้นดีใจมาก จากเรื่องนี้แสดงให้เห็นว่าเพยหลิวเป็นเด็กมีนิสัยรักสนุก

1.2) ลักษณะความคิดของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นผู้รับใช้

1.2.1) ฉลาด รอบคอบและมีสติ

คนที่มีสติปัญญา เฉลียวฉลาดและรอบคอบแม้จะเป็นที่น่าชื่นชม แต่หากคน ๆ นั้นเลือกรับใช้คนผิด สติปัญญาของพวกเขาก็จะถูกใช้ไปในทางที่ผิด ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องที่น่าเสียดายมาก นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“ท่านวางใจ เหมยฉางซูมีเบา ๆ แม่นางฉินคนนั้นฉลาดเป็นที่หนึ่ง ความคิดละเอียดรอบคอบ เจนจัดในการวิเคราะห์ ข้าทั้งสองขึ้นนี้สำหรับนาง นับว่าเพียงพอแล้ว น่าเสียดายที่นางเลือก

เข้าข้างอวีห้วง เพื่อบรรลุถึงความปรารถนาแรงกล้าของตัวเอง ทั้งที่
นางเป็นคนเก่งที่หาได้ยากคนหนึ่ง”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 2. 2558 : 34)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครฉินปิ่นรั่วเป็นผู้หญิงที่เฉลียวฉลาด ละเอียดยรอบคอบ และเจนจัดในการคิดวิเคราะห์ข่าวต่าง ๆ เสียแต่ว่านางเลือกปรับใช้คนเลวอวีห้วงผู้ซึ่งเห็นแก่ตัวและใช้วิธีที่โหดเหี้ยมอำมหิตในการแย่งชิงอำนาจเพื่อครองบัลลังก์ โดยไม่คำนึงถึงทุกข์สุขของประชาชน จากสิ่งนี้แสดงให้เห็นว่า ฉินปิ่นรั่วเป็นผู้หญิงที่ฉลาดและมีความละเอียดรอบคอบ แต่เมื่อนางเลือกปรับใช้คนผิด สติปัญญาของนางจึงไม่เป็นประโยชน์ต่อบ้านเมือง

1.2.2) เจนจัดในการวิเคราะห์

การแย่งชิงอำนาจในการครองบัลลังก์ของเหล่าองค์ชาย พวกเขาจำเป็นต้องมีที่ปรึกษาหรือกุนซือที่มีความสามารถในการวิเคราะห์และวางแผนอย่างรอบคอบและรอบด้าน เพื่อช่วยให้การชิงอำนาจประสบความสำเร็จ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“ท่านวางใจ เหมยฉางซูยืมเบา ๆ แม่นางฉินคนนั้นฉลาด
เป็นที่หนึ่ง ความคิดละเอียดรอบคอบ เจนจัดในการวิเคราะห์ ข่าว
สองชิ้นนี้สำหรับนาง นับว่าเพียงพอแล้ว น่าเสียดายที่นางเลือก
เข้าข้างอวีห้วง เพื่อบรรลุถึงความปรารถนาแรงกล้าของตัวเอง ทั้งที่
นางเป็นคนเก่งที่หาได้ยากคนหนึ่ง”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 2. 2558 : 34)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครฉินปิ่นรั่วเป็นคนฉลาด มีความสามารถเจนจัดในการวิเคราะห์ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดนางก็วิเคราะห์ออกมาได้อย่างถูกต้อง แต่นางกลับใช้ความสามารถของตนช่วยอวีห้วงผู้อำมหิตแย่งชิงบัลลังก์ ความฉลาดและเจนจัดในการคิดวิเคราะห์ของนางแม้แต่อัจฉริยะฉีหลินเหมยฉางซูยืมยอมรับและชื่นชม

2) ลักษณะอารมณ์ของตัวละครที่เป็นผู้รับใช้

ลักษณะอารมณ์ของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นผู้รับใช้

หงุดหงิดโกรธง่าย

คนเป็นเด็กมักยังไม่รู้จักวิธีการควบคุมอารมณ์ เมื่อเขาโกรธหรือหงุดหงิดมักแสดงออกชัดเจน โดยไม่รู้ว่ากิริยาที่แสดงออกมานั้นไม่เหมาะสม ดังนั้นผู้ใหญ่ควรให้การอบรมสั่งสอนว่าสิ่งใดควรทำหรือไม่ควรทำ เพื่อให้เด็กเติบโตมาเป็นคนที่มีความรู้จักรับควบคุมอารมณ์ตนเอง นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

สายตากกรุ่นโกรธของเพยหลิว ตั้งแต่เมื่อครู่จนถึงบัดนี้ยังคง
ตอกริ่งบนร่างจิ้งหิ้งประหนึ่งตะปูเหล็ก จวบจนเงาร่างของเขา
ลับตาไป ก็ยังไม่ยอมถอนสายตากลับมา

“เพยหลิว ทำแบบนี้ไม่ได้” เหมยฉางชูดึงมือของหนุ่มน้อย
ขึ้นมาอุดกระชากลากถุนจนถึงด้านใน “พี่ชู่ขอบอกอีกครั้ง คนผู้นี้
ทำร้ายไม่ได้เด็ดขาด ไม่ว่าจะในสถานการณ์ใดก็ตาม เข้าใจหรือไม่”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 251)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเพยหลิวเป็นเด็กขี้หงุดหงิดและโกรธง่าย เมื่อจิ้งหิ้ง
เซียวจิ้งเหยียนทำให้เขาไม่พอใจเขาก็แสดงอาการโกรธออกมาอย่างชัดเจน จนเหมยฉางชูต้องสั่ง
เพยหลิวว่าไม่ว่าเขาจะไม่พอใจเซียวจิ้งเหยียนเพียงใดก็ห้ามทำร้ายเซียวจิ้งเหยียนเด็ดขาด เพราะ
เซียวจิ้งเหยียนเป็นน้องชาย

เด็กอายุน้อยยังขาดประสบการณ์ในการใช้ชีวิต พวกเขาจึงเอาแต่ใจ ขาดความสุ่มรอบคอบ
เมื่อเจอเรื่องที่ไม่พอใจก็จะหงุดหงิดและโกรธง่าย บางครั้งพวกเขารู้สึกโมโหกับการล้อเล่นของผู้ใหญ่
พวกเขาก็จะแสดงออกมาอย่างชัดเจน นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้าง
ลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“นี่ สหายตัวน้องของเจ้าส่งมาให้” เซียวจิ้งลู่ยกชูขึ้น แกว่ง
ไปมา

“อะไร”

“ลงมาดูที่รูเอง” เพราะเจอหน้าจันสนิทคุนเคย เซียวจิ้งลู่
เริ่มทำตัวเหมือนพี่ชายคนหนึ่ง หยอกล้อหนุ่มน้อยที่แลดูเย็นชาแต่
ความจริงไร้เดียงสาราวกับทารกคนหนึ่ง

“อะไร” เพยหลิวถามเสียงซุ่น เพราะถูกยั่วจันเริ่มโมโห

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 285)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเพยหลิวเป็นเด็กน้อยที่มีความสามารถ แต่ความ
ที่ยังเป็นเด็กเขาจึงยังไม่เข้าใจการล้อเล่นของผู้ใหญ่จึงรู้สึกหงุดหงิดและโกรธเคืองที่เซียวจิ้งลู่พยายาม
หยอกล้อเขา

6. การสมาคมของตัวละครที่เป็นผู้รับใช้

1) การสมาคมของตัวละครเอกที่เป็นผู้รับใช้

การสมาคมของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นผู้รับใช้

1.1) กตัญญูรู้คุณ

ความกตัญญูรู้คุณเป็นคุณธรรมของคนดี เมื่อใครช่วยเหลือเรา เราจะต้องตอบแทนบุญคุณของคนผู้นั้น ดังเช่น ลูกหลานคอยดูแลบิดามารดายามแก่เฒ่า เพื่อตอบแทนพระคุณที่ท่านเลี้ยงดูเรามาตั้งแต่เกิด นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

เหมิงจื่อหัวเราะกล่าวว่า “คุณชายมีผู้คุ้มกันฝีมือสูงสุด
เช่นนี้ คิดว่าคงมีสถานะอันใดเหนือกว่าผู้อื่นกระมัง”

“หามีได้” เหมยฉางซูยิ้มอย่างเปิดเผย “ผู้น้อยแค่บังเอิญ
ช่วยเหลือ เพยหลิวในขณะที่กำลังประสบภัยพอดี ดังนั้นเขา
สำนึกบุญคุณคอยติดตามข้างกายตลอดมา มิใช่ผู้น้อยมีคุณสมบัติ
สูงส่งอันใดที่จะออกคำสั่งยอดฝีมือเช่นเขาได้”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 43)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเพยหลิวเป็นเด็กที่มีความสามารถ มีความจงรักภักดี และมีความกตัญญูต่อเหมยฉางซู เนื่องจากเหมยฉางซูเคยช่วยเหลือเขาเมื่อยามที่เดือดร้อน เขาจึงคอยติดตามคุ้มภัยให้แก่เหมยฉางซู

1.2) รู้จักกาลเทศะ

คนเราไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ ถ้าเป็นคนที่มีความรู้ความสามารถและได้รับการอบรมมาเป็นอย่างดี จะเป็นผู้ที่รู้จักกาลเทศะ รู้ว่าสิ่งใดควรทำและไม่ควรทำจากการใช้สติพิจารณาอย่างรอบคอบ ไม่ทำเรื่องวุ่นวายตามอารมณ์ของตน นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

เพยหลิวรีรอเล็กน้อย ความจริงเขาไม่ชอบท่านอาตัวโตที่
เขาเอาชนะไม่ได้คนนี้สักเท่าไร แต่เห็นท่าที่เหมยฉางซูต่อคนผู้นี้ ก็
พอเข้าใจได้ว่านี่คือพวกเดียวกัน คิดไปคิดมารู้สึกจนใจ สุดท้ายจึง
ล้วงสายสิญจน์หนึ่งจากในแขนเสื้อโยนให้ไป

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 2. 2558 : 28)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเพยหลิวเป็นเด็กที่รู้จักกาลเทศะ ถึงแม้ว่าไม่ชอบอาเหมิงจื่อ แต่เมื่อเห็นเหมยฉางซูให้ความเคารพแก่เหมิงจื่อ เขาจึงรู้ว่าเหมิงจื่อเป็นฝ่ายเดียวกับเจ้านายของตน แม้ว่าจะไม่พอใจในตัวเหมิงจื่อเพียงใด เขาก็แสดงน้ำใจมอบสายสิญจน์ให้แก่เหมิงจื่อ จากเหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นว่าเพยหลิวเป็นคนที่รู้จักกาลเทศะ แม้เขาไม่ชอบเหมิงจื่อแต่ก็ไม่แสดงออกเพราะเห็นว่าเหมิงจื่อเป็นสหายของเจ้านายตน

2) การสมาคมของตัวละครประกอบที่เป็นผู้รับใช้

การสมาคมของตัวละครประกอบผู้ชายที่เป็นผู้รับใช้

กตัญญูรู้คุณ

คนจีนมีความเชื่อว่าหากคนใดให้การช่วยเหลือเรา คนผู้นั้นคือผู้มีพระคุณของเรา และเราจะต้องแสดงกตัญญู พร้อมทั้งหาโอกาสตอบแทนบุญคุณอยู่เสมอ ซึ่งจะก่อให้เกิดความช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน ความกตัญญูรู้คุณจึงเป็นคุณธรรมและจริยธรรมที่ดั่งใจของชาวจีนที่สืบทอดจากอดีตจนถึงปัจจุบัน นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างลักษณะนิสัยของตัวละครไว้ดังนี้

“ถึงเชิงเต็กคนนั้นนับว่ากตัญญูรู้คุณ ยิ่งถ้ามไถ่ถึงสุขภาพที่ชุกกับข้าด้วย บอกว่าสักวันต้องหาโอกาสมาเป็นศิษย์ท่าน จริงด้วยเขายังฝากของขวัญมาให้เพยหลิวซิ่นหนึ่ง” เชียวจิงลู่ล้วยหยิบห่อของซิ่นหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ เปิดออกดู เป็นนกอินทรีที่แกะสลักจากกิ่งไม้ แม้ฝีมือหยาบกระด้าง แต่น่ารักเอ็นดู

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 284)

จากตัวอย่างข้างต้น กล่าวได้ว่า ตัวละครเชิงเต็กเป็นเด็กที่มีความกตัญญูรู้คุณ เขาไม่เคยลืมบุญคุณของเหมยฉางซูที่เป็นคนช่วยเขาออกมาจากเรือนขังไฟร เมื่อไม่ได้อยู่ใกล้ซิดกันถึงเชิงยังคงถ้ามไถ่ถึงสุขภาพของเหมยฉางซูจากเชียวจิงลู่ และหากมีโอกาสก็จะมาเยี่ยมผู้มีพระคุณ นอกจากนี้เขายังได้ฝากนกอินทรีแกะสลักที่แม้จะไม่ปราณีงดงาม แต่ทำด้วยใจมาให้เพยหลิวด้วย

สรุปได้ว่า การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครมี 4 ด้านคือ 1) การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครที่เป็นผู้นำ 2) การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครที่เป็นนางในของฮ่องเต้ 3) การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครที่เป็นขุนนาง และ 4) การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครที่เป็นผู้รับใช้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตัวละครผู้ชาย ได้สร้างภูมิหลังของตัวละครฮ่องเต้เป็นผู้นำที่มีอำนาจสูงสุดของแผ่นดิน มีสิทธิ์สั่งการภารกิจเหล่าขุนนาง ขุนนางทุกคนภักดีต่อฮ่องเต้ รักษาแผ่นดินและปกป้องประชาชน ตัวละครเอกเป็นประมุขพรรคบุรพานที่บัณฑิติกเลนที่ได้รับการนับหน้าถือตาจากคนในสังคม เนื่องจากนิสัยใจคอที่เปี่ยมไปด้วยความเมตตากรุณาและความสามารถที่โดดเด่น ทำให้มีมิตรสหายมากมายคอยให้ความช่วยเหลือ และยังมีคนเก่งมากความสามารถยินดีมารับใช้และดูแลความปลอดภัย และภูมิหลังครอบครัวของตัวละคร เป็นครอบครัวใหญ่ สามีเป็นผู้มีอำนาจตัดสินใจทุกเรื่องในครอบครัว และมอบอำนาจการดูแลบ้านให้กับภรรยา ผู้ชายจีนนิยมมีภรรยาหลายคน เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระการดูแลครอบครัวจากสามี การแต่งกายของผู้ชายคนจีนที่มีฐานะในสมัยก่อน นิยมใส่ชุดยาวปกปลายสัตว์มงคล เช่น มังกร เสือ สิงโต เป็นต้น เพื่อแสดงให้เห็นถึงความมั่งคั่งของครอบครัว ที่แตกต่างจากชุดของ

ผู้ชายชาวบ้านทั่วไป ผู้ชายจะมีความสามารถด้านกึ่งฟูในการต่อสู้สูง อดทนขยันขันแข็ง ต่อสู้ฟันฝ่าอุปสรรค กล้าพูดกล้าทำ มีนิสัย จิตใจดี มีเมตตากรุณา จงรักภักดีต่อเจ้านายพร้อมช่วยเหลืองานอย่างทุ่มเท ซื่อตรงและจริงใจต่อความรู้สึกของตัวเอง ฉลาด รอบคอบและมีสติในสถานการณ์ต่าง ๆ สามารถคิดวิเคราะห์อย่างรอบคอบ และมีเหตุผลโดย เจนจัดในการวิเคราะห์ สามารถวิเคราะห์เรื่องราวและคาดการณ์ผลที่จะเกิดขึ้นได้อย่างชัดเจน แต่ผู้นำที่เป็นฮ่องเต้มีนิสัยขี้สงสัยใคร่รู้ ไม่เชื่อคนง่าย ๆ ถึงแม้ว่าเป็นความจริงก็ตาม

ตัวละครผู้หญิงที่ สตรีผู้นั้นจะมีร่างกายอ่อนเยาว์กว่าอายุจริง และผิวพรรณยังคงงดงาม มีพฤติกรรมพูดตรงไปตรงมา และผู้หญิงมีความสามารถในการปกครองดูแลบ้านเมือง และรับใช้ราชสำนัก ชอบพูดจาตรงไปตรงมา จิตใจดี มีเมตตากรุณา ชอบช่วยเหลือคนอื่น เป็นผู้หญิงมีความเพียรพยายามไม่ย่อท้อ มีความเป็นตัวของตัวเอง เป็นคนที่ฉลาด มีไหวพริบและมีความรอบคอบ มีคุณธรรมด้านความกตัญญูรู้คุณ มีกาลเทศะยอมตระหนักว่าสิ่งใดควรทำและสิ่งใดที่ไม่ควรทำตามสถานการณ์ที่แตกต่างกันไป ปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมได้ดี แต่ผู้หญิงบางคนอาฆาตแค้นรุนแรงมาทำร้ายร่างกายคนร้าย สั่งฆ่าลูกเลี้ยง ฉลาดแกมโกงเพื่อให้ตนได้ครองอำนาจเหนือผู้อื่น ฉลาด รอบคอบและมีสติ ตัดสินใจอย่างถ่วงถ่วงว่าสิ่งใดควรทำและสิ่งใดไม่ควรทำตามกาลเทศะ หากทำสิ่งที่ถูกต้องแต่ไม่ถูกเวลาที่สิ่งที่ทำอาจสูญเปล่าและกลับนำภัยมาสู่ตน

บทที่ 4

การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก

ในการวิเคราะห์บทบาทของตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยกครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ประเด็น ดังต่อไปนี้

4.1 การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครที่เป็นผู้นำ

1. บทบาทในครอบครัวของตัวละครที่เป็นผู้นำ

บทบาทในครอบครัวของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นผู้นำ

2. บทบาทและโอกาสทางสังคมของตัวละครที่เป็นผู้นำ

บทบาทและโอกาสทางสังคมของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นผู้นำ

4.2 การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครที่เป็นนางในของฮ่องเต้

บทบาทในครอบครัวของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นนางในของฮ่องเต้

4.3 การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครที่เป็นขุนนาง

1. บทบาทในครอบครัวของตัวละครที่เป็นขุนนาง

1) บทบาทในครอบครัวของตัวละครเอกที่เป็นขุนนาง

1.1) บทบาทในครอบครัวของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นขุนนาง

1.2) บทบาทในครอบครัวของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นขุนนาง

2) บทบาทในครอบครัวของตัวละครประกอบที่เป็นขุนนาง

2.1) บทบาทในครอบครัวของตัวละครประกอบผู้ชายที่เป็นขุนนาง

2.2) บทบาทในครอบครัวของตัวละครประกอบผู้หญิงที่เป็นขุนนาง

2. บทบาทและโอกาสทางสังคมของตัวละครที่เป็นขุนนาง

1) บทบาทและโอกาสทางสังคมของตัวละครเอกที่เป็นขุนนาง

บทบาทและโอกาสทางสังคมของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นขุนนาง

2) บทบาทและโอกาสทางสังคมของตัวละครประกอบที่เป็นขุนนาง

บทบาทและโอกาสทางสังคมของตัวละครประกอบผู้ชายที่เป็นขุนนาง

4.4 การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครที่เป็นผู้รับใช้

บทบาทและโอกาสทางสังคมของตัวละครประกอบที่เป็นผู้รับใช้

1) บทบาทและโอกาสทางสังคมของตัวละครประกอบผู้ชายที่เป็นผู้รับใช้

2) บทบาทและโอกาสทางสังคมของตัวละครประกอบผู้หญิงที่เป็นผู้รับใช้

4.1 การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครที่เป็นผู้นำ

1. บทบาทในครอบครัวของตัวละครที่เป็นผู้นำ

บทบาทในครอบครัวของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นผู้นำ

1) ในฐานะที่เป็นสามี

สั่งสอนภรรยา

ในครอบครัว ความคิดของคนจีนคือ สามีเป็นคนที่มีความอำนาจที่สุด มีสิทธิ์ตัดสินทุกอย่าง และมีหน้าที่สั่งสอนลูก ภรรยาให้กระทำเรื่องดี เป็นคนดี เพื่อความสุขของครอบครัวขยันทำงาน พยายามหารายได้เลี้ยงภรรยากับลูก แต่คนในวังหลัง มีแต่เรื่องการแย่งชิงอำนาจอำมหิตไม่เลือกวิธี เพื่อประโยชน์ของตนเอง บางคนในฐานะที่เป็นมารดาจะอบรมสั่งสอนลูกเป็นคนร้าย แต่สามีจะไม่ยอมให้เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นจึงต้องลงโทษ สั่งสอนภรรยาด้วย นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบหลวงหย่า ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

“เหลวไหล” จักรพรรดิเหลียงทรงแผดเสียงตวาดด้วยความพิโรธ พลาญยกพระหัตถ์ถล่มก๊วยเพยกระเด็นล้มแทบพื้น “รัชทายาทมีฐานะเป็นผู้สืบทอดราชบัลลังก์ จะมีใครกล้าลอบกัด เจ้าเป็นถึงพระมารดา สมควรอบรมสั่งสอนให้ลูกกอบกู้ด้วย ทศพิธราชธรรม สำนึกในหน้าที่รับผิดชอบ แบ่งเบาภาระเสด็จพ่อ เป็นที่เทิดทูนของขุนนางและไพร่ฟ้าประชาชน เช่นนี้จึงเรียกว่าปรารภนาดีต่อบุตร”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบหลวงหย่า เล่มที่ 1. 2558 : 229)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบหลวงหย่า จักรพรรดิเหลียงมีบทบาทเป็นสามี เป็นคนที่มีอำนาจใหญ่ที่สุดในครอบครัว มีภรรยาหลายคน ถ้าภรรยากระทำการผิด จักรพรรดิเหลียงก็สั่งสอนลงโทษภรรยา คนในครอบครัวไม่มีใครไม่เชื่อฟังคำสั่งของเขา เช่น ก๊วยเพยอบรมสั่งสอนลูกกระทำเรื่องร้าย จักรพรรดิเหลียงรู้แล้วโกรธมาก ได้สั่งสอนภรรยาว่า ก๊วยเพยในฐานะเป็นมารดา ไม่ได้ทำหน้าที่ของตนเองให้ดี ไม่ได้สั่งสอนลูกเป็นคนดี แสดงให้เห็นว่าจักรพรรดิเหลียงมีบทบาทเป็นสามีได้สั่งสอนภรรยา

สมัยก่อน ผู้ชายคนจีนมีภรรยาหลายคน แต่ความสัมพันธ์ของเมียหลวงกับเมียน้อยจะไม่ค่อยดี ไม่รักกัน ไม่ช่วยเหลือกัน วางแผนใส่ร้ายซึ่งกันและกัน คนในฐานะที่เป็นสามีหวังว่าทั้งครอบครัวจะเต็มไปด้วยความสุข ถ้าเห็นเมียหลวงกับเมียน้อยตั้งใจจะหาเรื่องกัน สามีก็จะออกมาจัดกันเรื่องราวอบรมสั่งสอนเมีย นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบหลวงหย่า ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

“เจ้าดูแล้วหลังประสาอะไร เกิดเรื่องไม่จบไม่สิ้น แล้วนี่เรื่องอะไรอีก” จักรพรรดิเหลียงโยนคำถามใส่ประโยคหนึ่ง ก่อน

ทรงเสียดขาดแคลนฉลองพระองค์จำพรวด ๆ ผ่านหน้าเหยียนหวงโฮ่วไป
ประทับนั่งบนเก้าอี้ใหญ่

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 4. 2558 : 148)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา จักรพรรดิเหลียงมีบทบาทเป็นสามี มีหน้าที่สั่งสอนภรรยา หวงโฮ่วเป็นเมียหลวงของจักรพรรดิเหลียง มีหน้าที่ดูแลวังหลัง ช่วยแบ่งเบาภาระของสามี จัดกันเรื่องราวต่าง ๆ ของครอบครัว เมื่อหวงโฮ่วปฏิบัติหน้าที่ของตนเองไม่ดี จักรพรรดิเหลียงในฐานะที่เป็นสามีได้อบรมสั่งสอนภรรยา เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นบ่อยก็มีแต่บางคนตั้งใจจะหาเรื่องกับคนอื่น หวงโฮ่วอยากให้สามีรักเขาคนเดียว พยายามหาเรื่องราวใส่ร้ายเมียน้อย ในใจจักรพรรดิเหลียงก็รู้เรื่องนี้อย่างชัดเจน จึงได้ว่าหวงโฮ่วดูแลวังหลังเกิดเรื่องไม่จบไม่สิ้น

ในครอบครัว ภรรยาได้ทำผิดเรื่องใดเรื่องหนึ่ง สามีมีหน้าที่สั่งสอน ลงโทษภรรยา เพราะในสมัยโบราณสามีเป็นคนที่มีความอดทนทุกอย่าง ภรรยาต้องเชื่อฟังสามีอย่างเดียว ถ้าภรรยากระทำสิ่งที่สามีห้ามทำจะถูกลงโทษใหญ่ การลงโทษมีหลายแบบต้องขึ้นอยู่กับเรื่องที่ภรรยาทำผิดถึงระดับไหน ในวังหลัง วิธีลงโทษก็มีห้ามออกจากตำหนัก ลดตำแหน่ง ประหารชีวิต เป็นต้น นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

จักรพรรดิเหลียงแค้นพระสุรเสียงดังเฮอะ ตบโต๊ะฉาดหนึ่ง
จงใจบันดาลโทษว่า “หวงโฮ่วกล่าวว่ามีเจ้าชบถ แต่เจ้ากลับกล่าวว่า
คิดถึงความผูกพันเก่า ๆ ไหนเลยเรียกว่ารู้ความผิด นี่มันไม่รู้ซัด ๆ
ชั้นที่ มีคำสั่งออกไป ก็บริเวณจึงเพยให้สำนึกผิดในตำหนักจื้อหลัว
ไม่มีราชโองการ ห้ามออกจากตำหนักแม้ครึ่งก้าว เมื่อไรเจ้าสำนึกได้
แล้ว ค่อยกลับมาตอบเงิน”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 4. 2558 : 151)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา จักรพรรดิเหลียงในฐานะเป็นสามี ปฏิบัติหน้าที่ดูแลครอบครัวอย่างดี สั่งสอนภรรยา พยายามทำให้ครอบครัวมีความสุข เมื่อจึงเพยได้ทำเรื่องที่สามีห้ามทำในวังหลังซึ่งยังไม่ได้สำนึกความผิดของตนเอง จักรพรรดิเหลียงจึงตัดสินใจให้จึงเพยอยู่ในตำหนักห้ามออกไปข้างนอก ถ้าวันไหนได้สำนึกความผิดของตนเองแล้วค่อยตอบสามี วิธีการลงโทษของจักรพรรดิเหลียงถือว่าเป็นลงโทษเบา เพราะเรื่องที่ภรรยากระทำไม่ได้ทำให้ครอบครัวสูญเสียอะไรไป เพียงแค่ทำเรื่องที่สามีห้ามทำอย่างเดียว แต่ในฐานะเป็นสามี เพื่อความสงบสุขของครอบครัวต้องปฏิบัติหน้าที่สั่งสอนภรรยาให้ดี

ไม่ว่าใครทำผิดอะไรก็ต้องมีคนออกมาสั่งสอนลงโทษ คนที่ทำผิดทำชั่วต้องชดเชยกรรมที่เขาทำไว้ เช่นในครอบครัว ภรรยาทำผิดอะไร สามีต้องสั่งสอนลงโทษภรรยา ถ้าลูกชายทำผิดอะไร ต้อง

ลงโทษลูก สั่งสอนลูกต้องเป็นคนดีทำดี คนในฐานะที่เป็นภรรยาควรทำสิ่งดี นำความสุขแก่ครอบครัว ช่วยสามีดูแลครอบครัวให้ดี ๆ ปฏิบัติหน้าที่ของตนเองให้ดี แต่คนจีนในสมัยก่อน ผู้ชายมีภรรยาหลายคน เพื่อแย่งความรักของสามีเมียหลวงกับเมียน้อยก็หาเรื่องสร้างปัญหาซึ่งกันและกัน ถ้าถูกสามีรับรู้ก็จะลงโทษเมียเพื่อให้พวกเขาสามัคคี รักกัน นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

“สตรีสกุลไร่ซึ่งคุณธรรม พฤติกรรมต่ำช้า ขัดต่อ
กฎมณเฑียรบาล ไม่อาจอภัย นับแต่วันนี้ ให้ปลดจากตำแหน่ง
ก๊วยเพย ลดชั้นยศเป็นผิน (สนมชั้นล่าง) ลดเบี้ยหวัดและสิทธิต่าง ๆ
ตามชั้นยศ และให้ย้ายไปอยู่ในเรือนซิงหลี่เพื่อสำนึกตัว ไม่มี
ราชโองการ ไม่อนุญาตให้ออกมาโดยพลการ”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 233)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า จักรพรรดิเหลียงเป็นเจ้าของแผ่นดิน แต่ในวังเป็นสามีของผู้หญิงวังหลังมีเมียเป็นร้อยเป็นพัน การดูแลครอบครัวเป็นเรื่องยุ่งยาก เพื่อความสงบสุขของครอบครัว เมื่อภรรยาทำผิดอะไรจักรพรรดิเหลียงมีหน้าที่สั่งสอนลงโทษภรรยา การลงโทษมีวิธีมากมาย ตัวอย่างนี้จักรพรรดิเหลียงใช้วิธีลดตำแหน่ง ก๊วยเพยเป็นชนชั้นต่ำที่สุด และได้ลดเบี้ยหวัดกับสิทธิต่าง ๆ ให้ย้ายออกไปอยู่เรือนที่เก่า ๆ การลงโทษแบบนี้สำหรับผู้หญิงในวังหลังถือว่าเป็นลงโทษหนัก ถ้าไม่มีอำนาจไม่มีความรักของจักรพรรดิเหลียงจะถูกคนอื่นรังแก จักรพรรดิเหลียงในฐานะที่เป็นสามีกระทำแบบนี้ก็เพื่อความสุขของครอบครัว ไม่อยากให้เรื่องการแย่งความรัก อำนาจเกิดขึ้น

2) ในฐานะที่เป็นบิดา

อบรมสั่งสอนบุตร

ในครอบครัว ส่วนมากจะเป็นบิดามารดาอบรมสั่งสอนบุตร เพราะพวกเขาหวังว่าลูกเป็นคนดี เมื่อโตแล้วจะเป็นคนที่มีประโยชน์ต่อสังคม ในฐานะเป็นบิดามีวิธีการสั่งสอนลูกไม่เหมือนกับมารดา บิดาจะเข้มงวดกว่า ถ้าลูกทำผิดแล้วก็จะตำ สั่งสอนโดยตรง ไม่ได้นึกถึงความรู้สึกของลูก ในหัวใจของบิดา พวกเขาคิดว่า ลูกของตนเองต้องเป็นคนที่เข้มแข็ง กล้าหาญ มีบุคลิกภาพอย่างดี รู้จักกาลเทศะ ทำสิ่งที่ควรทำ พูดสิ่งที่ควรพูด ถ้าเป็นผู้หญิงต้องสุภาพเรียบร้อย ฝึกฝนฝีมือของผู้หญิงให้ดี ไม่ไปยุ่งกับเรื่องของการเมือง นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

“ไม่ต้องพูดแล้ว ”จักรพรรดิเหลียงทรงตวาดตัดบท “เอา
แต่ใจตัวเองจริง ๆ ไม่รู้จักกาลเทศะ เอ่ยถึงนักโทษเหล่านั้นทำไมกัน
รีบไปนั่งลง คณะทูตกำลังจะเข้ามาแล้ว เจ้าต้องจดจำฐานะ

องค์หญิงของเจ้าไว้ตลอดเวลา ดูอย่างทีหนิหวงว่าสุภาพเรียบร้อย
ปานไหน”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยยา เล่มที่ 1. 2558 : 153)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยยา จักรพรรดิเหลียงในฐานะเป็นบิดา อบรมสั่งสอนบุตรอย่างเข้มงวด ถึงแม้ว่าเป็นลูกสาวที่ตนเองรักที่สุด แต่เมื่อลูกสาวได้ทำอะไรทำให้เขาไม่สบาย เขาจะสั่งสอนลูกโดยตรง องค์หญิงเซียวจิงหนิงเป็นคนที่มีความน้ำใจ ชอบช่วยเหลือคนอื่น นางสงสารชีวิตของนักโทษจึงอยากขอจักรพรรดิเหลียงให้อภัยนักโทษปล่อยให้พวกเขาเป็นคนอิสระ จักรพรรดิเหลียงได้ยินแล้วไม่สบายใจมาก เลยได้สั่งสอนลูกสาวว่า เป็นคนที่ไม่รู้จักกาลเทศะ ไม่มีบุคลิกภาพของผู้หญิง ทำตัวไม่สุภาพเรียบร้อย ในสมัยโบราณ เรื่องการเมืองเป็นเรื่องของผู้ชาย ผู้หญิงจะไม่ให้มายุ่งกับการเมือง สิ่งที่ผู้หญิงควรทำคือ เรียนความรู้ ฝึกฝีมือดนตรีให้ดี เรียนคุณธรรมและจริยธรรมให้ดีก็พอ จักรพรรดิเหลียงเห็นลูกสาวได้พูดถึงเรื่องนักโทษจึงไม่ชอบ อบรมสั่งสอนลูกสาวต่อหน้าคนอื่น ถือว่าเป็นบิดาที่เข้มงวดต่อลูกคนหนึ่ง

ในวังสมัยก่อนของประเทศจีน บิดาที่เป็นจักรพรรดิก็มีหน้าที่ดูแล อบรมสั่งสอนบุตร และบุตรจะเชื่อฟังมากกว่าคำสั่งสอนของมารดา เพราะบุตรทั้งรักและกลัวอำนาจของบิดาด้วย บิดามีฐานะเป็นเจ้าของแผ่นดิน มีสิทธิ์ตัดสินใจทุกสิ่งทุกอย่าง เมื่อบุตรกระทำเรื่องใดผิด บิดาจะใช้วิธีลงโทษหนัก เพราะบิดาก็อยากให้บุตรของตนเองเป็นคนดีทำความดี มีอะไรผิดพลาดก็อยากให้พวกเขาปรับตัวแก้ไข ในฐานะเป็นบุตรของจักรพรรดิต้องมีบุคลิกภาพดี มีคุณธรรม จริยธรรม ในอนาคตถึงจะมีความสามารถช่วยรักษาแผ่นดินได้ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยยา ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

“ส่วนเจ้า” จักรพรรดิเหลียงถลึงพระเนตรดูต้นไต้
รัชทายาท “ให้กักบริเวณห้ามออกจากตำหนักตะวันออกเป็นเวลา
สามเดือน ตั้งใจเล่าเรียนเขียนอ่านให้สมกับเป็นองค์รัชทายาท
ต่อไปถ้ายังเกี่ยวข้องกับเรื่องราวต่ำช้าเช่นนี้อีก จะถูกลงโทษสถาน
หนัก”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยยา เล่มที่ 1. 2558 : 234)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยยา จักรพรรดิเหลียงเป็นบิดาที่ดี ถึงแม้ว่าตนเองมีอำนาจใหญ่ที่สุดในแผ่นดิน แต่เมื่อบุตรชายได้ทำอะไรผิดเขาก็จะอบรมสั่งสอนโดยตรง รัชทายาทเซียวจิงเซวียนเป็นคนที่ถ่ายทอดตำแหน่งของบิดา เมื่อเขาได้ทำร้ายคนอื่น จักรพรรดิก็ลงโทษเขาทันที ห้ามรัชทายาทออกจกตำหนักเป็นเป็นเวลาสามเดือน ใช้เวลาตั้งใจเรียนหนังสือ ปรับปรุงตนเองให้ดี ถ้ายังกระทำเรื่องต่ำช้าอีกจะถูกลงโทษสถานหนัก ถือว่า

เป็นการลงโทษหนักสำหรับคนที่ในฐานะเป็นรัชทายาท และสะท้อนให้เห็นว่าจักรพรรดิเหลียงเป็นบิดาที่ดี อบรมสั่งสอนบุตรได้อย่างดี

การทำผิดก็ลงโทษ การทำความดีก็พยายามชื่นชมบุตรถือว่าเป็นวิธีที่ดีที่อบรมสั่งสอนบุตรใคร ๆ ก็อยากฟังคำชื่นชมจากคนอื่น เป็นคนที่ยอมรับของคนอื่น ในฐานะที่เป็นบุตรก็เหมือนกัน สิ่งที่บุตรทำไปก็อยากได้รับคำชื่นชมจากบิดามารดา จะได้มีกำลังใจ ความมั่นใจต่อตนเองมากขึ้น คนที่เป็นบิดาต้องรู้จักใจของบุตรตนเอง ถ้าบุตรได้ทำถูกก็พยายามให้กำลังใจแก่บุตร เพื่อเป็นกำลังใจที่เขาจะทำดีต่อไป เลี้ยงลูกมาตั้งแต่เกิด ต้องรู้จักใช้วิธีเหมาะสมมาอบรมสั่งสอนบุตร ถ้าวิธีไม่ถูกก็ทำให้คนเสียได้ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบหลวงหย่า ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

“คิดดูอีกที การกระทำผิดเพราะมีสาเหตุ ข้าอวีหวังยังยินดี
ร่วมแบกรับโทษ ยิ่งไปกว่านั้นช่วยเหลือจวินจู่ถือเป็นความชอบ
หักล้างซึ่งกันและกัน ถือว่าไม่มีความชอบและไม่มีความผิดก็แล้วกัน
อวีหวังสังเกตเห็นความผิดปกตಿಯอย่างฉับไว ตัดสินใจได้ทันท่วงที
สร้างความปลาบปลื้มแก่เจิ่นยี่งัก ให้ปูนบำเหน็จผ้าแพรร้อยพับ
ทองคำพันตำลึง เพิ่มมุกประดับชั้นยศหนึ่งเม็ด เพื่อเป็นรางวัล”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบหลวงหย่า เล่มที่ 1. 2558 : 239)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบหลวงหย่า จักรพรรดิเหลียงเป็นบิดาที่รู้จักใช้วิธีสั่งสอนบุตร เมื่อบุตรทำผิดก็ลงโทษ เมื่อบุตรทำความดี ช่วยเหลือคนอื่นก็ให้รางวัลเป็นกำลังใจ ในราชสำนัก บุตรทุกคนของจักรพรรดิจะสนใจอำนาจของตนเองที่ได้มากกว่าสนใจทำความดี เมื่ออวีหวังเซียวจิงหวนเสียสละช่วยเหลือจวินจู่หนีหวง ถึงแม้ว่าได้รู้ว่าจะถูกบิดาลงโทษยังยินดีร่วมแบกรับโทษ จักรพรรดิเหลียงรู้สึกภูมิใจอย่างยิ่งที่บุตรของตนเองมีน้ำใจช่วยเหลือคนอื่น ไม่ได้เห็นแก่ตัว จึงได้ให้รางวัลเป็นกำลังใจ และยังได้ยกระดับชั้นอำนาจขึ้นไป จากนั้นจะเห็นได้ว่า จักรพรรดิเหลียงอบรมสั่งสอนบุตรได้อย่างดี

2. บทบาทและโอกาสทางสังคมของตัวละครที่เป็นผู้นำ

บทบาทและโอกาสทางสังคมของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นผู้นำ

1) บทบาทในการประกอบอาชีพ

รับงานกับราชการ

ในสมัยก่อนของคนจีน การประกอบอาชีพของผู้ชายมีหลายแบบ แต่การรับใช้งานในวังถือว่าเป็นอาชีพที่ดีและมีเกียรติอย่างสูง ประชาชนทั่วไปจึงอยากสอบเข้าไปทำงานเป็นราชการ เพื่อนำความภาคภูมิใจมาสู่ครอบครัว นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบหลวงหย่า ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

จักรพรรดิเหลียงแห่งนพระพักตร์สรวล ก่อนตรัสชมเชย
 “นับว่าสายตาแหลมคมจริงๆ เช่นนั้นการทดสอบด้านอักษรของ
 จิว้นจู่ ขอมอบหมายให้ท่านแล้ว นี่ถือเป็นการรับใช้ราชสำนัก แม้
 ปราศจากตำแหน่ง แต่ได้รับเชิญเป็นอาคันตุกะ ดังนั้นไม่ต้องแทน
 ตัวเองว่าผู้ต่ำต้อยอีก”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 151)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยาคคน
 จีนในสมัยโบราณไม่ว่าเป็นคนชาวบ้านหรือคนที่เกิดในบ้านผู้รับใช้กับราชสำนัก ทุกคนนิยมรับใช้กับ
 ราชสำนัก ถือว่าเป็นงานที่มีเกียรติและภาคภูมิใจ อีกอย่างก็คือได้รับใช้กับราชสำนักจะทำให้ชีวิตและ
 ฐานะเปลี่ยนแปลงได้ ดังเช่น เหมยฉางซู่ถ่อมตัวว่าผู้ต่ำต้อย เพราะว่าตัวเองเป็นคนธรรมดาคนหนึ่ง ไม่
 มีฐานะตำแหน่งต่าง ๆ ในราชสำนัก เมื่อจักรพรรดิเหลียงมอบหมายงานให้เหมยฉางซู่ ถือว่าเป็นคนที่
 รับใช้กับราชสำนัก ฐานะของเขาจะไม่ต่ำต้อยอีก จากนั้นสะท้อนให้เห็นว่า คนจีนในสมัยโบราณถ้ารับใช้
 กับราชสำนักจะเป็นงานที่มีเกียรติอย่างยิ่ง ทำให้ฐานะของตัวเองเปลี่ยนแปลงได้ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่า
 ถ้าเรามีความสามารถ ขยันดี ถึงแม้ว่าฐานะต่ำต้อยก็จะมีโอกาสเปลี่ยนฐานะของตัวเองได้

2) โอกาสในการเลือกคู่ครอง

บิดามารดาช่วยเลือกคู่ครอง

บิดามารดาเป็นคนที่ใหญ่ที่สุดในครอบครัว มีสิทธิ์ตัดสินใจทุกอย่างของครอบครัว
 ในฐานะเป็นบุตรต้องเชื่อฟังทุกอย่างของพวกเขา เช่น เรื่องการเลือกคู่ครอง ถ้าบิดามารดาช่วยเลือก
 ให้ บุตรต้องทำตาม ไม่ควรจะปฏิเสธ ถ้าเป็นบุตรของฮ่องเต้ก็ยังไม่ควรปฏิเสธ บางทีฮ่องเต้จะให้
 องค์ชายหรือองค์หญิงแต่งงานกับคนที่สำคัญเพื่อรักษาการเมืองของแผ่นดิน ถ้าเป็นองค์หญิงตั้งแต่เกิด
 มากี่ไม่มีสิทธิ์เลือกคู่ครองที่ตนเองชอบอยู่แล้ว พอถึงอายุที่เหมาะสมฝ่ายบาทก็จะเลือกให้และแต่ง
 ออกไป ทั้งสองฝ่ายก็ไม่แยแส นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างบทบาทของ
 ตัวละครไว้ดังนี้

เหยียนอวีจิ้นยิ่งคิดคักกว่าเดิม “เมื่อครูช้ำก็บอกไปแล้ว
 นี่เป็นการสู่ขอขององค์หญิง พวกเจ้าคิดว่าเหมือนที่ผ่านมาหรือถ้าฝ่าย
 บาททรงเห็นชอบก็เลือกองค์หญิงสักองค์หนึ่งที่อายุเหมาะสม
 แต่งออกไป ทั้งฝ่ายนั้นก็หาแยแสไม่ว่าจะส่งใครไป แค่นี้สตรีเชื้อ
 พระวงศ์สูงศักดิ์ของแคว้นเหลียงก็ใช้ได้แล้ว”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 26)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา
 จักรพรรดิเหลียงในฐานะเป็นพระบิดา มีสิทธิ์ตัดสินใจเรื่องการเลือกคู่ครองขององค์หญิงได้ เมื่อ

องค์หญิงอายุเหมาะสม จักรพรรดิก็จะช่วยหาคู่แต่งงานให้ ส่วนมากจะเลือกคู่ครองที่มีประโยชน์ต่อการเมืองต่อแผ่นดินให้องค์หญิง อาจจะเป็นคนในเมืองเดียวกันหรืออาจจะเป็นคนที่ยกนอกเมืองก็แล้วแต่ แต่ทั้งสองฝ่ายก็ต้องยอมรับ ไม่มีโอกาสปฏิเสธได้ เกิดมาเป็นเชื้อพระวงศ์ทุกคนก็ต้องยอมรับชีวิตของตนเองเป็นอย่างนี้ จากตัวอย่างที่กล่าวได้เห็นว่า ในสมัยโบราณของคนจีน บิดามารดามีสิทธิ์ช่วยเลือกคู่ครอง และบุตรต้องทำตามคำสั่งของบิดามารดา

4.2 การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครที่เป็นนางในของฮ่องเต้

บทบาทในครอบครัวของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นนางในของฮ่องเต้

1) ในฐานะที่เป็นภรรยา

ดูแลสามี

ไม่ว่าในสมัยโบราณหรือว่าในปัจจุบันนี้ คนจีนก็มีความคิดว่า ในบ้านภรรยาต้องทำหน้าที่ให้ดี นอกจากดูแลบ้านแล้วแล้วยังต้องดูแลสามี ผู้ชายทำงานหนักหาเงินเลี้ยงครอบครัว ภรรยาต้องดูแลสามีให้ละเอียด เช่น ในชีวิตประจำวัน ช่วยสามีซักเสื้อผ้า ดูแลสามีอาบน้ำ ช่วยสามีนวดทำให้สามีหายเหนื่อย เป็นต้น ลักษณะนี้ในสายตาของคนอื่นจะถือว่าภรรยาคนนี้เป็นภรรยาที่ดี ปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างดี นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

จึงฝันสั่งให้บ่าวยกอ่างอาบน้ำเข้ามา จากนั้นลงมือผสม
สมุนไพรด้วยตัวเอง ไม่ซำก็เสร็จเรียบร้อย ประคองจักรพรรดิเหลียง
ลงอ่าง ทั้งจุดน้ำมันหอมระเหยและบีบบวดคลายเส้นระงับอาการ
ปวดให้พระองค์

“ฝ่าบาท สรงน้ำร้อนทำให้พระคอแข็ง ทรงจับชาสมุนไพร
นะเพคะ” จึงผินก้มลงกราบทูลเบา ๆ ค่อยยกถ้วยกระเบื้องจ่อถึง
ริมพระโอษฐ์จักรพรรดิเหลียงไม่แม้แต่ลิ้มพระเนตร ตืมชาจากมือ
นางหลายอีก หอมระรื่นชื่นใจ ไม่มีกลิ่นยาแม้แต่หน่อย ช่วงนั้นเอง
ความทรงจำครั้งอดีตกาลอันลางเลือนพลันผุดขึ้น

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 3. 2558 : 59)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า สนมจึงในฐานะเป็นสนมคนหนึ่งของจักรพรรดิเหลียง ได้ปฏิบัติหน้าที่ของภรรยาได้อย่างดี นางมีนิสัยอ่อนหวาน ไม่ชอบพูด รักสงบ แต่นางเป็นคนที่ละเอียดเรียบร้อยดี ดูแลสามีได้อย่างดี นางมีฝีมือ รู้จักรักษาโรค เมื่อได้เห็นสามีไม่สบาย เลยดูแลสามีใช้ยาสมุนไพรอาบน้ำและนวดให้สามีหายเหนื่อย ยกน้ำด้วยน้ำสมุนไพรถึงริมฝีปากของสามีให้ดื่ม แสดงให้เห็นถึง จิ้งผินเป็นภรรยาที่ดี ดูแลสามีอย่าง

รอบคอบ ทั้งรู้จักดูแลร่างกายของสามีและรู้จักดูแลจิตใจ ความรู้สึกของสามี พยายามหาความสุขแก่สามี

ในสมัยโบราณของคนจีน ผู้หญิงเมื่อแต่งงานแล้วจะไม่ให้ออกจากบ้าน ต้องอยู่บ้านดูแลงานบ้าน ดูแลสามีกับลูก ถึงแม้ว่าในบ้านคนรวยจะมีผู้รับใช้ แต่ภรรยา ก็จะพยายามดูแลทุกสิ่งทุกอย่างของสามี ไม่ใช่เพราะว่าหน้าท้ออย่างเดียว ยังเพราะว่าตนเองรักสามี ไม่วางใจคนอื่นเนื่องจากว่าห่วงคนอื่น ดูแลได้ไม่ดี ไม่ละเอียดยุติที่ตนเองทำ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

“เจ้าวางใจ ถ้าฝ่าบาททรงบรรทมตื่นกลางดึกก็มีพวกนาง
กำนัลคอยรับใช้ แม่ไม่ต้องคอยเฝ้าตลอดเวลา” จิ้งก๊วยเพียยิ้มแยม
มองบุตรชาย “ไม่เห็นอะไร เจ้าต่างหาก เมื่อคืนไม่ได้พักผ่อน
หรือ”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก เล่มที่ 5. 2558 : 28)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก สนมจิ่งในฐานะที่เป็นภรรยา ปฏิบัติหน้าที่ดูแลสามีอย่างดี ไม่ว่าจะในด้านการกิน หรือว่าด้านการแต่งกาย การทำงาน ดังเช่น จิ้งก๊วยเพียเฝ้าดูสามีตลอดเวลา ถึงแม้ว่ามีนางรับใช้อยู่ ตัวเองก็ปฏิบัติทำเอง ห่วงใยสามีตลอดเวลา ดูแลสามีอย่างละเอียดดี จากตัวอย่างทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่า ในฐานะที่เป็นภรรยา เราควรรู้จักหน้าที่ของตนเองให้ดี ถึงแม้ว่ามีผู้รับใช้ช่วยดูแล แต่สิ่งที่ตนเองทำเองจะไว้ใจกว่าให้คนอื่นมาทำ

2) ในฐานะที่เป็นมารดา

2.1) อบรมสั่งสอนบุตร

ในครอบครัว มารดามีหน้าที่ดูแล อบรมสั่งสอนบุตร ให้แนวคิดที่ถูกต้องแก่บุตร เพื่อให้บุตรเป็นคนดี ทำความดี รู้จักกาลเทศะ มีความกตัญญู ช่วยแบ่งเบาภาระของบิดา โดยเฉพาะเป็นบุตรของฮ่องเต้ ต้องมีความรู้การศึกษา มีความสามารถเก่ง ถึงจะช่วยบิดารักษาความสงบสุขของแผ่นดินได้ หน้าที่ของลูกหลานฮ่องเต้จะหนักกว่าคนทั่วไป ในฐานะที่เป็นมารดาก็ไม่ควรเอาใจบุตรตลอด ต้องรู้จักใช้วิธีอบรมสั่งสอนบุตรเป็นคนที่มียุทธศาสตร์ต่อประเทศ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

จิ้งผินเอ่ยทูลเสียงเรียบ “เรื่องนอกวังหม่อมฉันไม่มีใคร
จัดเจน แต่ในฐานะที่เป็นองค์ชาย การพิทักษ์แผ่นดินคือหน้าที่ซึ่ง
ต้องรับผิดชอบให้ถึงที่สุด เด็กคนนี้แม่ไม่ชอบป่าวประกาศ แต่ในใจ

คำนึงถึงฝ่าบาทและตำแหน่งเสมือ หากฝ่าบาททะนุถนอมเขา
ให้เสพลุขไปวัน ๆ อยู่ในเมืองหลวง เขากลับจะทนไม่ได้มากกว่า”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 3. 2558 : 60)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา สนมจึงเป็นคนที่รู้จักกาลเทศะ นิสัยเย็บไม่ชอบแสดงตัว ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเป็นมารดาได้อย่างดี นางไม่เอาใจบุตร ไม่ว่าจะเป็นงานที่เหนื่อยก็ตามนางก็ไม่ได้ห้ามไว้ เพราะนางรู้อยู่ดีว่า เป็นลูกผู้ชาย เป็นลูกของฮ่องเต้ มีหน้าที่ช่วยงานของบิดา มีหน้าที่ปกป้องความปลอดภัยของประเทศ ตั้งแต่บุตรของ สนมจึงเกิดมา นางก็สั่งสอนบุตรได้อย่างดี บุตรของนางเป็นคนที่กล้าหาญ มีฝีมือเก่ง ไม่ใช่เป็นคนที่ชอบอยู่สบายโดยไม่ทำอะไร จากคำกล่าวของสนมจึงก็เห็นได้ชัดว่า นางใช้วิธีอบรมสั่งสอนบุตรกับ สนมคนอื่นไม่เหมือนกัน รักบุตรไม่ใช่ไม่ดำ ไม่ให้บุตรทำเรื่องที่เหนื่อย คือต้องสั่งสอนบุตรมีความฝืน ในตน มีความคิดดี ๆ ยอมเสียสละเพื่อแผ่นดิน

สมัยโบราณของประเทศจีน ผู้ที่เป็นบุตรชายบุตรสาวต้องไปถวายคำนับกับบิดามารดาทุกวัน เพื่อแสดงความกตัญญูต่อบิดามารดา ให้เห็นหน้าทุกวัน ในวังหลัง สนมทุกคนถ้ามีฐานะสูงบุตรของเขา จะมีโอกาสไปถวายคำนับทุกวัน ถ้ามีฐานะต่ำต่อยุทธจะไม่ค่อยมีโอกาสเข้าวังหลังไปถวายคำนับกับ มารดา เมื่อมารดาได้พบบุตรจะอบรมสั่งสอนบุตรต้องตั้งใจทำงาน เตือนงานต่าง ๆ ให้บุตรต้องรู้จัก ช่วยแบ่งภาระของบิดาด้วย นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างบทบาทของ ตัวละครไว้ดังนี้

“โฉนเข้ามาอีกแล้ว เจ้าอยู่ข้างนอกมีเรื่องให้ทำตั้งมาก
ไม่ต้องมาถวายคำนับบ่อยนักก็ได้” จึงก๊วยเพยดึงมือบุตรชาย

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 5. 2558 : 15)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา สนมจึงมีบทบาทที่เป็นมารดา อบรมสั่งสอนบุตรได้อย่างดี ในสมัยโบราณ มารดาแบบเก่ามีหน้าที่ดูแล บ้าน อบรมอบรมสั่งสอนบุตร เตือนงานของบุตร มอบหมายความรักให้บุตร ดังเช่น จึงก๊วยเพยห่วงงาน ของบุตรชาย จึงบอกให้บุตรชายไปทำงาน ไม่ต้องมาเยี่ยมมารดาบ่อย จากตัวอย่างทำให้ผู้อ่าน เข้าใจว่า จึงก๊วยเพยในฐานะที่เป็นมารดา นับว่ามีบุคลิกภาพที่สอดคล้องกับบทบาทที่เป็นมารดาอย่างดี เราควรเอาเป็นตัวอย่างที่ดีของตนเอง ปฏิบัติใช้ในชีวิตประจำวัน

ในครอบครัวของประเทศจีน สามีในบ้านเป็นคนที่มีความอำนาจที่สุด มีสิทธิ์ตัดสินใจเรื่องราวใน ครอบครัว ภรรยากับบุตรต้องเชื่อฟังทั้งหมด และอีกอย่างหนึ่งคนจีนจะเน้นความกตัญญูต่อผู้ใหญ่ ไม่ว่าจะ ผู้ใหญ่พูดอะไร ทำอะไรในฐานะเป็นรุ่นหลานไม่ควรจะขัดข้องผู้ใหญ่ ภรรยาในฐานะที่เป็นมารดามี หน้าที่สั่งสอนบุตร เตือนความผิดของบุตร ถ้าบุตรคิดอะไรไม่ได้รอบคอบมารดาต้องช่วยบอกให้ ปฏิบัติหน้าที่เป็นมารดาให้ดีที่สุด เพื่อนำความสุขให้กับครอบครัว เพราะสามีทำงานหาเงินเลี้ยง

ครอบครัวก็เหนื่อย พวกภรรยาจะพยายามสั่งสอนบุตรให้ดีจะไม่ให้เรื่องของบุตรทำให้สามีทุกข์ใจอีก
นวนิยายแปลชุด บุษษบุรพา ทำเนียบกลางหยก ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

จิ้งก๊วยเฟยแอบกวักมือเรียกบุตรชายให้ตามออกมา
เมื่อเดินถึงระเบียงด้านนอกจึงกล่าวขึ้นว่า “ฝ่าบาททรงบรรทมไม่
สนิท ต่อไปเจ้าไม่ต้องมาถวายค่านับตอนเช้า ให้มาตอนเที่ยงเลย”

(บุษษบุรพา ทำเนียบกลางหยก เล่มที่ 5. 2558 : 28)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุษษบุรพา ทำเนียบกลางหยก
สนมจึงเป็นมารดาที่ดี มีบุคลิกภาพอย่างดี ดูแลบุตร อบรมสั่งสอนบุตรให้ทำความดีต่อบิดามารดา
เตือนบุตรอย่าทำเรื่องต่าง ๆ ที่ทำให้บิดาไม่สบายใจ ควรนำความสุขต่อบิดามารดา ดังเช่น
จิ้งก๊วยเฟยบอกว่า บุตรไม่ต้องมาถวายค่านับตั้งแต่เช้า เพราะบิดายังไม่ตื่น ให้มาตอนเที่ยง จากตัวอย่าง
ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่า เมื่อเราในฐานะที่เป็นแม่ เรามีหน้าที่อบรมสั่งสอนบุตรให้ทำความดี นำความสุข
ต่อบิดามารดา

2.2) ปกป้องบุตร

คนที่ในฐานะเป็นมารดา ไม่มีใครจะไม่รักบุตรของตนเอง บางทีบุตรได้ทำผิดอะไร
มารดาไม่อยากจะให้บุตรถูกลงโทษก็จะพยายามปกป้องบุตร เอาความผิดทั้งหมดใส่กับตนเอง แต่ถ้าบุตร
ทำเรื่องร้ายกับคนอื่น มารดาไม่สั่งสอนยังปกป้องอยู่จะทำให้บุตรเป็นคนเร็ว ไม่มีประโยชน์ต่อสังคม
ในวังหลังมีแต่เรื่องการแย่งชิงอำนาจ คนที่เป็นมารดาจะสั่งสอนบุตรแย่งชิงอำนาจโดยไม่เลือกวิธี
ถ้าบิดารับรู้จะลงโทษบุตร มารดาก็ออกมาช่วย ปกป้องบุตรของตนเอง นวนิยายแปลชุด บุษษบุรพา
ทำเนียบกลางหยก ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

เยว่ก๊วยเฟยเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า “หม่อมฉันมิได้ถูกปรับปรับ
แต่รัชทายาทถูกปรับปรับเพคะ เรื่องทั้งหมดนี้ ล้วนเป็นแผนการของ
หม่อมฉันคนเดียว รัชทายาทไม่รู้เรื่องด้วย เป็นหม่อมฉันกล่าวเท็จ
ว่าอยากเห็น จึงให้เขาเรียกชื่อหมาเหลยเข้ามาในตำหนัก เขา
เพียงแต่ทำตามคำสั่งพระมารดาเท่านั้น ฝ่าบาททรงทราบดี
เซวียนเออร์เป็นเด็กกตัญญูเชื่อฟัง ไม่เพียงต่อหม่อมฉัน ต่อฝ่าบาทก็
เช่นกัน”

(บุษษบุรพา ทำเนียบกลางหยก เล่มที่ 1. 2558 : 229)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุษษบุรพา ทำเนียบกลางหยก
สนมเยว่เป็นภรรยาที่จักรพรรดิหลงรักที่สุด บุตรชายของนางถูกยกย่องเป็นรัชทายาท สนมในฐานะ
เป็นมารดาปกป้องช่วยบุตรชายมาตลอด สั่งสอนบุตรชายทำเรื่องเหลวไหลเพื่อประโยชน์ของตนเอง
ไม่ว่าจะใช้วิธีอะไร ถ้าอยากจะได้อะไรต้องทำให้ได้ สนมเยว่เพื่อหาคนเข้าข้างรัชทายาท อยากให้

ชื่อหมาเหลยแต่งงานกับหนิงหวงจะได้มีฐานะสูงขึ้น จึงร่วมมือกับรัชทายาทใส่ยาให้หนิงหวงกินทำให้นางไม่มีสติ สุดท้ายจักรพรรดิเหลยจึงได้รู้เรื่องนี้ สนมเยว่เพื่อปกป้องบุตรชายก็บอกว่าเรื่องนั้นเป็นฝีมือของตนเอง ไม่เกี่ยวกับรัชทายาท จากเรื่องนี้แสดงให้เห็นว่าสนมเยว่เสียสละปกป้องบุตรชาย

ในโลกนี้ ในฐานะที่เป็นบิดามารดา ใครก็หวังว่าบุตรชายบุตรสาวของตนเองเป็นคนดี โต้แล้วเป็นคนที่มีความสามารถต่อสังคม แต่ถ้าบิดามารดาอบรมสั่งสอนไม่ดีจะทำให้บุตรเป็นคนร้ายได้ เช่นครอบครัวที่รวย บ้านที่มีฐานะสูง ส่วนมากจะเอาใจทุกอย่างของบุตร ไม่ว่าจะบุตรทำผิดอะไรก็ไม่ยอมสั่งสอน พยายามปกป้องบุตรไม่ถูกลงโทษ ไม่ว่าจะในสมัยก่อนหรือว่าในสมัยนี้ก็มีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

“ฝ่าบาท จะทรงให้เซวียนเอ๋อโต้แย้งอย่างไรเพคะ ให้เขาโยนความผิดของตัวเองทั้งหมดให้มารดาต่อหน้าคนตั้งมากมาย เช่นนั้นหรือเพคะ เซวียนเอ๋ออุปนิสัยสัตย์ซื่อ เรื่องประเภทนี้เขาทำไม่ได้หรอกเพคะ หม่อมฉันทำไปก็เพราะเห็นว่าลูกไม่รู้จักรักษาตัวรอด มักถูกคนเจ้าเล่ห์รังแกอยู่เสมอ หม่อมฉันจึงต้องขบคิดแทนลูก ให้เขามีคนสนับสนุนมากขึ้น จะได้ไม่ถูกผู้อื่นลอบกัด”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 229)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า สนมเยว่ในฐานะเป็นมารดา รักบุตรชายของตนเองมาก พยายามปกป้องบุตรชายในทุกเรื่องที่บุตรทำผิด อยากให้บุตรถูกฝ่าบาทชอบในอนาคตจะได้มีโอกาสสืบทอดตำแหน่งของฝ่าบาทได้ ในวังหลังผู้หญิงที่ทำเรื่องร้ายทั้งหมดก็เพื่อฐานะ อำนาจ และบุตรของตนเอง ถ้าไม่มีอำนาจจะถูกรังแก บางทีเจอฮ่องเต้ใหม่ที่ใจแข็งอาจอันตรายถึงชีวิตได้ เมื่อรัชทายาทกับมารดาสนมเยว่ได้ทำร้ายหนิงหวงไปฟ้องพวกเขาสองคน สนมเยว่ยอมรับผิดเพียงฝ่ายเดียว เพื่อไม่ให้ฝ่าบาทรังเกียจบุตรชาย เรื่องดังที่กล่าวแสดงให้เห็นถึงสนมเยว่รักบุตรชาย พยายามปกป้องบุตรชายในเรื่องราวต่าง ๆ

4.3 การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครที่เป็นขุนนาง

1. บทบาทในครอบครัวของตัวละครที่เป็นขุนนาง

1) บทบาทในครอบครัวของตัวละครเอกที่เป็นขุนนาง

1.1) บทบาทในครอบครัวของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นขุนนาง

1.1.1) ในฐานะที่เป็นสามี

รัก ห่วงใยภรรยา

คนที่เป็นสามีภรรยาควรรักกันช่วยเหลือกัน สามีเป็นผู้ที่มีอำนาจที่สุดมีหน้าที่ปกป้องครอบครัว รัก ห่วงใยภรรยาในทุกสิ่งทุกอย่าง ดังเช่น สุขภาพ อารมณ์ งานที่ภรรยาดูแล

ครอบครัว เป็นต้น เพราะสองคนได้อยู่ด้วยกันต้องพึ่งพาซึ่งกันและกัน นอกจากบิดามารดาในโลกนี้อาจจะเหลือภรรยาเป็นคนที่ได้อยู่กับสามีใกล้ชิดที่สุด ต้องรู้จักรักกัน นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้าได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

แต่จิตใจของเซียววี้กลับมิได้อยู่ที่บทเพลง ทางหนึ่งสดับฟัง
ทางหนึ่งลอบสังเกตพิรุณบนสีหน้าของพระชนิษฐาลีหยาง พอเห็น
นางหว่างคิ้วคลี่คลาย มุมปากอมยิ้มเบาบาง ยามนี้ค่อยเบาใจ
ลอบระบายลมจากปากคำหนึ่ง

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้าเล่มที่ 3. 2558 : 99)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เซียววี้ในฐานะเป็นสามี รัก ห่วงใยภรรยาเป็นอย่างมาก ถึงแม้ว่าในสถานการณ์งานเลี้ยงทุกคนฟังดนตรีอยู่ เซียววี้ยังไม่ลืมภรรยา ขุนนางห่วงภรรยาทุกซอกซี้ พยายามหาความสุขแก่ภรรยา เมื่อได้เห็นความรอยยิ้มของภรรยา เซียววี้ค่อยเบาใจ จากเรื่องเล็ก ๆ นี้ได้สะท้อนความรักของเซียววี้ต่อภรรยา พระชนิษฐาลีหยางเป็นรักแท้ ไม่ใช่เพราะฐานะของนาง

ไม่ว่าเป็นคนดีหรือว่าคนร้าย ในฐานะเป็นสามีก็มีส่วนหนึ่งทำดี รักห่วงใยภรรยามาก ปฏิบัติหน้าที่ของสามีเป็นอย่างดี สามีนอกจากต้องดูแลครอบครัว หารายได้เลี้ยงครอบครัวยังต้องดูแลภรรยา ให้ดี เข้าใจความคิดของภรรยาที่คิด ไม่ทำเรื่องราวให้ภรรยาเกิดความไม่สบายใจ พยายามหาความสุขแก่ครอบครัว ถึงแม้ว่ามีเมียหลายคนก็ไม่ให้เรื่องกันแย้งชิงความรักเกิดขึ้นในบ้าน พยายามให้ครอบครัวเต็มไปด้วยความสงบสุข นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

“เจ้าเป็นภรรยาที่ช่วยข้าได้มากจริง ๆ” อวี้หวังคว้าดึงนาง
เข้ามากอดไว้ แล้วลูบไล้แก้มนวลอย่างทะนุถนอม พลางกระเสี้ยว
“รอให้วันหน้าเจ้าขึ้นเป็นหวงโฮ่ว ข้ารับรองจะไม่โปรดปรานสนม
คนไหนให้ขึ้นมาข่มเหงเจ้าเด็ดขาด”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้าเล่มที่ 4. 2558 : 98)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า อวี้หวังเซียวจิงหวนเป็นคนที่ใจร้าย เพื่อแย้งชิงอำนาจอำมหิตไม่เลือกวิธี แต่ในฐานะเป็นสามี ขุนนางได้เห็นถึงความเหนื่อยของภรรยา ได้เห็นถึงภรรยาเพื่อครอบครัวเพื่อสามีได้เสียสละ อวี้หวังทั้งรู้สึกขอบคุณและรัก ห่วงใยภรรยา เข้าใจภรรยา ยังได้กล่าวว่า ในอนาคตถ้าตนเองได้เป็นเจ้าของแผ่นดิน จะไม่มีวันทอดทิ้งภรรยา และจะไม่ให้สนมคนอื่นข่มเหงนางได้ จากสิ่งทีของอวี้หวังพูดและสิ่งทีของอวี้หวังทำได้เห็นถึงอวี้หวังรัก และห่วงใยภรรยา ไม่อยากให้คนอื่นทำร้ายภรรยาแม้แต่นิดเดียว

1.1.2) ในฐานะที่เป็นบิดา

รัก ห่วงใยบุตร

มีคำกล่าวว่า บิดามารดาเป็นคนที่รัก ห่วงใยบุตรมากที่สุดในโลก พยายามนำความสุขแก่บุตร ไม่อยากให้บุตรตนเองโดนความทุกข์แม้แต่น้อย บิดาเป็นคนที่ไม่ชอบแสดงความรู้สึก ปกติในบ้านมีอะไรก็ไม่พูดตรง ๆ ถึงแม้ว่ารักบุตร ห่วงใยบุตรก็ไม่แสดงออกมา มีแต่ช่วยปกป้องบุตรอยู่ข้างหลัง ในฐานะที่เป็นบุตรพวกเขา ก็อยากให้บุตรเติบโตอย่างปลอดภัยดี มีเรื่องอันตรายจะไม่ให้บุตรไปทำ พยายามทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อบุตร นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบหลวงหย่า ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

เหยียนอวีจิ้นหัวเราะขึ้น “พี่ชุนี่ก็ เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว
ข้าจะไม่ยินดีได้อย่างไร ตกกลงจะให้ข้าช่วยอะไร”

“เขาไม่ได้บอก แต่พ่อยังต้องเจอเขาอีกครั้งหนึ่ง
ถึงตอนนั้นค่อยถามก็แล้วกัน” เหยียนเซวียบิ๊บไหล่ลูกชายโดยแรง
แล้วกล่าว “เหมยฉางซูสัญญาว่าจะไม่ให้เจ้าต้องกระทำเรื่อง
ลุ่มเสี่ยง พ่อเองก็ไม่อยากให้เจ้ามีอันตรายเช่นกัน”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบหลวงหย่า เล่มที่ 4. 2558 : 106)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบหลวงหย่า เหยียนเซวียในฐานะเป็นบิดา ปกติจะไม่ชอบพูดอะไร เข้มงวดต่อบุตรชาย แต่เขารักบุตรมาก ห่วงใยบุตรตลอดเวลา จากกิริยาของเหยียนเซวียที่บิ๊บไหล่ลูกชายก็ให้เห็นถึงความรักในฐานะที่เป็นบิดา เมื่อในเรื่องร่วมมือกับเหมยฉางซู เหยียนเซวียเตือนว่าจะไม่ให้เหยียนอวีจิ้นทำเรื่องอันตราย แสดงให้เห็นความห่วงใยของบิดา เป็นลูกของตนเองจะไม่มีใครจะไม่รักไม่ห่วงใยของลูก มีแต่บางที่อาจจะไม่ยอมแสดงออกมา แต่ครั้งนี้เหยียนเซวียได้บอกความรักต่อบุตรชายอย่างจริงจัง เป็นบิดาที่ปฏิบัติหน้าที่อย่างดี นอกจากหาเงินเลี้ยงบุตรยังได้ให้ความรักแก่บุตร ทำให้ครอบครัวเต็มไปด้วยความสุข

1.1.3) ในฐานะที่เป็นบุตรชาย

1. บุตรที่ทำตามคำสั่งของบิดามารดา

เนื่องจากว่า คนจีนมีความกตัญญูต่อบิดามารดา ทุกสิ่งทุกอย่างเชื่อฟังของบิดามารดา ไม่ยอมขัดใจบิดามารดา และไม่ยอมให้พวกเขาเสียใจด้วย ไม่ว่าเรื่องของครอบครัวหรือว่าเรื่องของบิดามารดาสั่งไว้ บุตรจะพยายามทำให้ดีที่สุด คนโบราณมีคำกล่าวสั่งสอนว่า บิดามารดาเลี้ยงเราตั้งแต่เกิดมา ได้ผ่านความทุกข์ยากลำบากมากมาย เราต้องรู้จักตอบแทนบุญคุณของบิดามารดา ไม่ควรทำเรื่องราวต่าง ๆ ที่ทำให้พวกเขาเสียใจ นวนิยายแปลชุดบุรุษบุรพา ทำเนียบหลวงหย่า ได้สะท้อนเรื่องลูกทำตามคำสั่งของบิดามารดาอย่างเด่นชัด ดังนี้

เช้าตรู่วันนี้ สองพี่น้องรับคำสั่งบิดา มุ่งหน้าคุกหาสน์
 สี่เหลี่ยมเพื่อรับมารดากลับมาอย่างจวนหนิงกั๋วโหว พระชนิษฐาสี่เหลี่ยม
 สั่งให้ตรงกลับห้องพักในเรือใหญ่ของนาง เพราะทั้งบิดามารดาของ
 สามีล้นจากไปแล้ว ไม่จำเป็นต้องรุดไปคำนับทักทาย

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 37)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา
 เชียวจิ้งรู่กับเซียวปี้เป็นลูกชายที่ดี เชื่อฟังคำสั่งของบิดา เมื่อบิดาได้สั่งให้ทั้งสองคนไปรับมารดา
 กลับมาจวนหนิงกั๋วโหว สองพี่น้องทำตามคำสั่งของบิดาโดยไม่มีข้อหาใจแม้แต่นิดเดียว จากตัวอย่างก็
 เห็นได้ว่า ในสมัยโบราณคนจีนมีนิสัยการเชื่อฟังบิดามารดา ทำตามคำสั่งของบิดามารดา ทำให้ผู้อ่าน
 เข้าใจว่า เราในฐานะที่เป็นลูก ควรศรัทธากับบิดามารดา ทำตามคำสั่งของเขา ไม่ควรขาดคำสั่งทำให้
 เขาผิดหวัง

ในครอบครัวของจีน บิดามีอำนาจใหญ่ที่สุด มีสิทธิ์ตัดสินใจทุกเรื่องของครอบครัว ไม่ว่าเรื่อง
 ใหญ่หรือเรื่องเล็ก ในฐานะที่เป็นบุตรต้องบอกให้ท่านบิดาทราบ เช่น เรื่องที่บุตรพาคนข้างนอกเข้า
 บ้าน ต้องพาไปขออนุญาต ทักทายกับบิดาก่อน เพราะในฐานะที่เป็นบิดามารดาก็ห่วงอันตรายของ
 บุตร กลัวบุตรได้คบกับคนร้าย บางทีบิดามีคำสั่งอะไรก็มีความหวังดีกับบุตร บุตรจะไม่ควรขัดใจบิดา
 นวนิยายแปลชุดบุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สะท้อนเรื่องลูกทำตามคำสั่งของบิดามารดาอย่าง
 เค่นชัด ดังนี้

“เชียวจิ้งรู่และเซียวปี้มองหน้ากันเล็กน้อย ทราบดีว่าบิดา
 เอ่ยถามเช่นนี้ แสดงว่าในใจเกิดความระแวงสงสัย คิดปกปิดคง
 ไม่รอด ยิ่งกว่านั้น ในฐานะที่เป็นลูก ไหนเลยสามารถต่อต้าน
 คัดค้านผู้เป็นบิดาได้ ทั้งสองอีกอ้อล้งเลครูหนึ่ง เซียวปี้ค่อยสรวล
 ออกมา “พี่ชู่...มีนามจริงว่าเหมยฉางซู... คิดว่าท่านพ่อคงรู้จักดี
 เขาก็คือเหมยฉางซู ประมุขสูงสุดของพรรคบุรพานที่ พรรคใหญ่
 อันดับหนึ่งในยุทธภพ...”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 45)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา
 เชียวจิ้งรู่เป็นลูกชายที่เคารพบิดา ให้เกียรติบิดา และทำตามคำสั่งของบิดา เมื่อบิดาถามเรื่องเกี่ยวกับ
 เหมยฉางซู เชียวจิ้งรู่ก็ต้องพูดตามความจริงของเขาออกมา ในฐานะที่เป็นลูกจึงไม่กล้าโกหกกับท่าน
 บิดาได้อีก เขาได้บอกฐานะและชื่อจริงของเหมยฉางซูให้ท่านบิดาทราบซึ่งเป็นพรรคใหญ่อันดับหนึ่งใน
 ยุทธภพ จากตัวอย่างเห็นได้ว่า เชียวจิ้งรู่เป็นคนที่ดีเชื่อฟังบิดา ทำตามคำสั่งของบิดา ทำให้ผู้อ่าน

เข้าใจว่า เราเป็นลูกของบิดามารดา พวกเขาดูแลเรามาตั้งแต่เกิดจนถึงวันนี้ เราไม่ควรโกหกเรื่องราวต่าง ๆ กับพวกเขา

ในฐานะที่เป็นบุตรชายของฮองเต้ มีหน้าที่ช่วยบิดาดูแลงานปกป้องรักษาของประเทศ เมื่อบุตรชายเติบโตแล้ว ฮองเต้จะสั่งงานให้บุตรชายไปทำ เพื่อฝึกความสามารถของบุตรทุกคน อีกอย่างที่สำคัญคือ ฮองเต้จากผลงานที่บุตรชายรับทำจะให้เห็นถึงอุปนิสัยของแต่ละคน และจะได้เลือกคนที่ทั้งมีความสามารถเก่ง นิสัยที่ดีมาสืบทอดตำแหน่งของตน บุตรชายทุกคนจะทำตามคำสั่งของบิดา ไม่มีใครกล้าขัดใจบิดา นวนิยายแปลชุดบุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สะท้อนเรื่องลูกทำตามคำสั่งของบิดามารดาอย่างเด่นชัด ดังนี้

“จิ้งเหยียน ภารกิจของเจ้าจัดการเรียบร้อยแล้วหรือ”

จักรพรรดิเหลียงตรัสถาม

“ลูกดำเนินการตามพระประสงค์ของเสด็จพ่อ ได้ส่วน ซึ่งกัวกงผู้ต้องสงสัยคดีรุกรานครอบครัวที่คืนโดยมิชอบ รวมทั้งทำร้ายชีวิตผู้อื่น รายงานผลการไต่สวนอยู่ตรงนี้แล้ว เสด็จพ่อโปรดทรงทอดพระเนตร”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 2. 2558 : 96)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เซียวจิ้งเหยียนเป็นบุตรชายที่นิสัยดี มีความกตัญญูต่อบิดามารดา ทำตามคำสั่งของบิดา เมื่อจักรพรรดิเหลียงได้สั่งงานให้เขาทำ เซียวจิ้งเหยียนทำได้อย่างดี และไม่ได้ทำให้พระบิดาหวั่นแค้นน้อย เช่นเรื่องที่บิดาให้เขาไปจัดการเรื่องของชิงกัวกง เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย รวมคนนั้นยังเป็นคนที่มีฐานะสูง ถ้าอยากจะทำหลักฐานที่เขาทำร้ายชีวิตผู้อื่นต่าง ๆ จะค่อนข้างยาก แต่สุดท้าย เซียวจิ้งเหยียนทำได้อย่างละเอียดดี ไม่ได้ทำให้พระบิดาผิดหวัง แสดงให้เห็นว่า ไม่ว่าบิดามารดาให้เราไปทำอะไร ไม่ว่างานชิ้นนั้นจะมีอุปสรรคมากมายเราควรต้องทำให้ได้ ทำตามคำสั่งของบิดามารดา ไม่ควรขัดใจของพวกเขา

ในสมัยก่อน คนจีนนิยมมีลูกผู้ชายเพื่อช่วยสืบทอดวงศ์ตระกูล ช่วยงานบ้าน และนำความมั่งคั่งมาสู่ครอบครัว คนจีนส่วนใหญ่จึงให้ความสำคัญกับลูกชายมากกว่าลูกสาว ซึ่งความเชื่อนี้ยังได้รับการถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่นตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และลูกหลานต้องทำตามคำสั่งของบิดามารดา จะไม่ทำให้ครอบครัวเสียชื่อ พยายามนำสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ครอบครัว ทำให้ครอบครัวมีชื่อเสียงต่อไป ในสมัยก่อนจะมีหลายวิธีที่ช่วยฐานะของครอบครัวได้ เช่น การเข้าสอบราชการ รับใช้ในวัง ทำงานเป็นทหารปกป้องแผ่นดิน เป็นต้น นวนิยายแปลชุดบุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สะท้อนเรื่องลูกทำตามคำสั่งของบิดามารดาอย่างเด่นชัด ดังนี้

“ข้าเข้าใจ” เขียนอวีจิ้นระงับสีหน้าซีโล่น เปลี่ยนเป็น ดวงตาทอประกายร้อนแรงลึกล้ำ “ท่านพ่อ วางใจเถอะ ข้าเป็น ลูกหลานสกุลเขียนตระหนักดีว่าอะไรคือภักดี อะไรคือกตัญญู ส่วนเรื่องในราชสำนัก ความจริงลูกมีความเห็นเช่นเดียวกับท่าน เพียงแต่ยังไม่เข้าใจในตัวจิ้งหิ้งนั้ก แต่ในเมื่อท่านพ่อกับพี่ชูล้วน เต็มใจรับใช้เขา แสดงว่าเขาต้องมีบางอย่างที่โดดเด่นเหนือผู้อื่น”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 4. 2558 : 104)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เขียนอวีจิ้นในฐานะเป็นบุตรชาย เป็นบุตรที่ปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างดี กตัญญูต่อบิดา ทำตามคำสั่งของ บิดา ไม่ว่าบิดาทำอะไรก็มีเหตุผลของเขา เขียนอวีจิ้นก็เข้าใจอย่างดี ไม่เคยขัดใจบิดา เขายังพยายาม อธิบายให้บิดาอย่างสบายว่า ตนเองโตแล้ว รู้จักอะไรคือภักดี อะไรคือกตัญญู เพื่อสกุลเขียนเขาจะ สนับสนุนสิ่งที่ของบิดาทำ และจะทำตามคำสั่งของบิดา นำความสุขสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่อครอบครัว

2. บุตรกตัญญูต่อบิดามารดา

ความกตัญญูเป็นคุณธรรมที่บรรพบุรุษสืบทอดมาตั้งแต่อดีตจนถึง ปัจจุบันนี้ ในนวนิยายเรื่องนี้ได้ปรากฏในด้าน ผู้อาวุ่ยยกตัญญูต่อผู้ใหญ่ เคารพผู้ใหญ่ ไม่ขัดใจผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นคุณธรรมที่ดั่งามสืบทอดกันมาตั้งแต่อดีต และเป็นตัวอย่างที่ดีของรุ่นหลานด้วย เช่น ถวายค่านับ กับบิดามารดาทุกวัน เมื่อบิดามารดาป่วยแล้วดูแลพวกเขาตลอดเวลา ไม่ทำเรื่องร้ายทำให้พวกเขา เสียใจ เป็นต้น นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

“เจ้าวางใจ ถ้าฝ่าบาททรงบรรทมตื่นกลางดึกก็มีพวกนาง กำนัลคอยรับใช้ แม่ไม่ต้องคอยเฝ้าตลอดเวลา” จิ้งก๊วยเพียยิ้มแย้ม มองบุตรชาย “ไม่เหนื่อยอะไร เจ้าต่างหาก เมื่อคืนไม่ได้พักผ่อน หรือ”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 5. 2558 : 28)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เขียวจิ่งเหยียนเป็นบุตรชายมีบุคลิกภาพอย่างดี รู้จักห่วงใยมารดา รู้จักความยากลำบากของบิดา มารดา และรู้จักตอบแทนบุญคุณของบิดามารดา และรักบิดามารดา ดังเช่น เขียวจิ่งเหยียนบอกกับ มารดาว่า บิดามีนางกำนัลคอยรับใช้ มารดาไม่ต้องมาเฝ้าตลอดเวลา แสดงให้เห็นว่า เขียวจิ่งเหยียน ห่วงร่างกายของมารดา อยากให้เขาพักผ่อนให้ดี ๆ มีความกตัญญูต่อมารดา จากตัวอย่างทำให้ผู้อ่าน เข้าใจว่า ในฐานะที่เป็นบุตร เราควรรักบิดามารดา ดูแลเขาอย่างดี เพราะพวกเขาเลี้ยงเรามาตั้งแต่เกิด เราต้องรู้จักตอบแทนบุญคุณเขา กตัญญูบิดามารดา

บิดามารดาเป็นคนที่ดูแลเราใกล้ชิดที่สุดในโลก ไม่ว่าเราได้ทำผิดอะไรเขาก็ให้อภัยทุกครั้ง ไม่ทอดทิ้งเราเมื่อเราพบความยากลำบาก เพื่อความสุขของเราพวกเขาขยันทำงาน นำสิ่งศักดิ์สิทธิ์แก่ตนเอง แต่เราต้องรู้จักกตัญญูต่อบิดามารดา ถ้าพวกเขาไม่ทุกข์เราต้องพยายามช่วยเขา ไม่สร้างปัญหา ทำให้พวกเขาเดือดร้อน ไม่ว่าเกิดในบ้านรวยหรือว่าบ้านที่ยากจน เราต้องพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้บิดามารดามีความสุขสบายใจ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

รัชทายาทพลันโถมกายคุกเข่าแทบพื้น ร่ำไห้วิงวอน “ลูก
ยินดีชดเชยความผิดต่อจ้าวจันทน์พระมารดา เสด็จพ่อได้โปรดเห็น
แก่พระมารดาที่ปรนนิบัติรับใช้มานานปี ลงโทษสถานเบา” และ
รัชทายาทคร่ำครวญหวนไห้ คลานเข้าไปกอดพระชนม์ของ
จักรพรรดิเสียงไว้นั่น น้ำตาอาบสองแก้ม

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 233)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า รัชทายาทเซียวจิ่งหวนเป็นบุตรชายที่กตัญญู เมื่อมารดาของเขาได้ทำผิดถูกบิดาลงโทษ เขาไปขอบิดาว่า ตนเองยินดีชดเชยความผิดต่อจ้าวจันทน์พระมารดา ตอนที่ขอร้องอยู่คุกเขาและเข้าไปกอดบิดา น้ำตาอาบสองแก้ม แสดงให้เห็นถึงเซียวจิ่งหวนในฐานะที่เป็นบุตรชายมีความกตัญญูต่อมารดาเป็นอย่างมาก และให้ความเคารพแก่บิดาด้วย ยินดีชดเชยความผิดแทนมารดา ไม่ได้ทอดทิ้งมารดาทรมาณอยู่คนเดียว เราคนสมัยนี้ก็ควรเราเป็นตัวอย่างที่ดี กตัญญูต่อบิดามารดา ดูแลช่วยบิดามารดาเมื่อพวกเขาตกอยู่ในความยากลำบาก

มีความรักอย่างหนึ่งคือการหะละไม่ขอสิ่งตอบแทน นั่นก็คือความรักของบิดามารดา ในชีวิตมนุษย์ การดูแลและความรักของผู้ปกครองคือความจริงใจมากที่สุด เสียสละเลี้ยงดูของบิดามารดาคือการไม่บอกไม่มีที่สิ้นสุด บิดามารดาเลี้ยงดูบุตรของพวกเขาตั้งแต่เกิดได้ผ่านอุปสรรคมากมายก็ไม่เคยทอดทิ้ง ความเมตตาสูงเช่นท้องฟ้า หนากว่าพื้นดินที่ลึกกว่าทะเล ในฐานะที่เป็นบุตรเราต้องกตัญญู บุญคุณของพวกเขา นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

“จะกลับบ้าน ท่านพ่อข้าชอบกินชาหมุดมซีอิ้วของร้าน
หม่าจนถึง ข้าในฐานะเป็นลูกชาย ก็ต้องแสดงความกตัญญู วิ่งไปซื้อ
ให้แต่เช้า เพราะถ้าไปสายก็ไม่เหลือแล้ว” เหยียนอวีจิ้นบ่นพึมพำ
“จริง ๆ เลย แล้วบอกว่าชื่นชมพวกนักพรต น่าจะกินเจถึงจะถูก”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 4. 2558 : 39)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เหยียนอวีจิ้นในฐานะเป็นบุตรชาย มีความกตัญญูต่อบิดา ตั้งแต่เขาเกิดมา มารดาเสียชีวิต มีแต่บิดา ดูแลเขาเติบโต เมื่อเขาโตแล้วรู้จักตอบแทนบุญคุณของบิดา ดูแลบิดาได้อย่างดี เขารู้ว่าบิดาชอบกิน ขาหมูของร้านที่มีชื่อเสียง เลยวิ่งไปซื้อให้ตั้งแต่เช้า เพราะเขาหวังว่าถ้าไปสายจะไม่มีอะไรเหลือแล้ว ถึงแม้ว่าบิดาของเหยียนอวีจิ้นเป็นนักพรต ใช้เวลาอยู่ในวัดนาน แต่ความรักของบุตรต่อบิดาไม่เคย ลดลง บางทีปากบ่นแต่ในใจก็รักบิดามากที่สุด ไม่เคยขัดใจบิดาแม้แต่น้อย ไม่เคยทำเรื่องร้ายทำให้ บิดาผิดหวัง แสดงให้เห็นว่า เหยียนอวีจิ้นเป็นบุตรที่มีความกตัญญูต่อบิดา คนเราก็มเหมือนกัน ต้องดูแล บิดามารดาให้ดีที่สุด พยายามนำความสุขให้เขา ไม่ทำให้เขาเสียใจ

1.1.4) ในฐานะที่เป็นเพื่อน

1. ช่วย ดูแลเพื่อน

ในนวนิยายบุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ตัวละครมีลักษณะนิสัยต่อ เพื่อนอย่างเอาจริงเอาจัง เมื่อเพื่อนได้พบปัญหา ในฐานะที่เป็นเพื่อนยอมช่วยเต็มที่ โดยเฉพาะ พระเอกเหมยฉางซูเพื่อช่วยเพื่อนได้ตำแหน่งเจ้าของแผ่นดิน เสียสละเป็นอย่างมากโดยไม่สนใจ สุขภาพของตนเอง พยายามช่วยทุกอย่างเพื่อเพื่อน ช่วยวางแผน และยังมีเพื่อนของพระเอกเห็น พระเอกป่วยชวนเพื่อนมารักษาโรคที่บ้าน พยายามปกป้องช่วยทุกสิ่งทุกอย่างของเพื่อน นวนิยาย แปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

“ท่านผู้เฒ่าหลี่ในปรโลกหารับรู้ คงไม่อยากจะเห็นพีชู่ต้อง
ทุกข์ตรม ทำร้ายสุขภาพเช่นนี้” เซียวจิ่งลู่ย่ลอบเบา ๆ “พีชู่
สุขภาพไม่แข็งแรง พวกเราเดิมทีคิดพามาพักรักษาตัวที่จินหลิงให้
สบายใจ หากท่านซิมเคร้าอมทุกข์เช่นนี้ กลับทำให้สหายอย่างพวก
เรารู้สึกไม่สบายใจ”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 15)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เซียวจิ่งลู่ย่ในฐานะที่เป็นเพื่อน ช่วยดูแลเพื่อนอย่างเต็มที่ เมื่อบิดาของเซียวจิ่งลู่ย่ได้รับความจริงว่า เหมยฉางซูคนนี้เป็นคนที่มีชื่อเสียง แล้วเซียวจิ่งลู่ย่กลัวบิดาไม่ให้เหมยฉางซูรักษาโรคที่บ้านต่อไป เลยอธิบายให้บิดาให้เข้าใจว่า เหมยฉางซูป่วยหนัก ตนเองให้เขามาที่บ้านโดยตนแรกไม่ได้บอกความ จริงกับท่านบิดา เพราะไม่อยากให้เหมยฉางซูยุ่งยาก อยากให้เขามีบรรยากาศที่ดีรักษาโรค จากคำพูดของเซียวจิ่งลู่ย่สะท้อนให้เห็นว่า เซียวจิ่งลู่ย่มีน้ำใจช่วยเพื่อน ดูแลเพื่อนได้อย่างดี

คนจีนมีคำกล่าวไว้ว่า อยู่บ้านพึ่งพาพ่อแม่ ออกไปพึ่งพาเพื่อน มนุษย์เรตั้งแต่เกิดมาไม่ใช่ทุก สิ่งทุกอย่างเราจะทำได้หมด บางทีเราต้องการความช่วยเหลือจากเพื่อน เราควรทำความดี คบหาเพื่อน

มีน้ำใจช่วยคนอื่น เมื่อเราได้พบความยากลำบากคนอื่นจะได้ช่วยเรา นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

“เซียวจิ่งลู่ผงกศรีชะรับคำ “พี่ชู่ท่านนี้เป็นสหายของลูก
เอง ตอนอยู่ข้างนอกก็ได้เขาดูแลมาตลอด ครั้งนี้เป็นลูกคะยั้นคะยอ
ให้เขามาพักรักษาตัวที่เมืองจินหลิงเอง”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 20)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เซียวจิ่งลู่ปฏิบัติหน้าที่ที่เป็นเพื่อนได้อย่างดี และได้อธิบายให้ท่านบิดาเข้าใจดีว่า เมื่อเขาอยู่ข้างนอก เหมยฉางซูได้ดูแลเขามาตลอด และช่วยเขาเต็มที่ ตอนนี้เหมยฉางซูป่วยหนัก เขาจึงอยากช่วยเพื่อน เชิญเพื่อนมารักษาโรคที่บ้าน เพื่อตอบแทนบุญคุณของเพื่อน จากนั้นสะท้อนให้เห็นถึงมิตรภาพของเข ทั้งสองคน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน คนเราก็เหมือนกัน เราไม่ควรจะเห็นแก่ตัว เมื่อเพื่อนต้องการ ความช่วย เราต้องยอมเสียสละให้เขา วันหลังเรามีลำบากต้องการความช่วยเหลือจะได้มีคนยอมออกมา ช่วยเรา

บางครั้ง ถ้าเพื่อนเคยช่วยเราในเมื่อเราตกอยู่ในความยากลำบาก เราก็ควรตอบแทนบุญคุณที่ เมื่อเขาต้องการ ไม่มีใครจะสู้อุปสรรคได้ทั้งหมด บางทีเราได้จากความช่วยเหลือจากเพื่อน เราจะแก้ไข ปัญหาได้อย่างรวดเร็ว นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ ดังนี้

“ทุกครั้งที่ลูกออกท่องยุทธจักร ก็ได้รับการดูแลจากพี่ชู่โดย
ตลอด พี่ชู่สุขภาพอ่อนแอโรคภัยรุมเร้า ผู้เฒ่าลวินเงินหมอบเทวดา
หลังจากตรวจดูอาการให้ ได้กำชับให้พี่ชู่ออกจากพรรคมุรพานที่
อย่าได้ดูแลกิจการในพรรคอีก ให้ตั้งใจพักรักษาตัวจึงพามีโอกาส
หาย ดังนั้นลูกฉวยโอกาสนี้เชิญเขามาพำนักที่จินหลิงชั่วคราว
ท่านบิดาก็ทราบ พี่ชู่มีชื่อเสียงเลื่องลือ ดังนั้นเพื่อความสะดวกจึง
เปลี่ยนมาใช้นามชู่เจ้อ”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 46-47)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เซียวจิ่งลู่ได้เล่าความจริงของเหมยฉางซูให้บิดาเข้าใจว่า ตอนแรกไม่ได้พูดความจริงกับท่านเพราะว่า เหมยฉางซูเป็นคนที่มีความเชื่อเสียง คนที่แย่งตำแหน่งเจ้าของแผ่นดินอยากได้เขาเป็นคนช่วย เพราะมีกวี กล่าวว่ “บุรุษเหมยบุรพานที่ อัจฉริยะฉีหลิน ผู้ใดได้ใจ ผู้นั้นได้แผ่นดิน” และทุกคนก็เชื่อ ความสามารถ ความสติปัญญาของเหมยฉางซู เพื่อไม่สร้างความยุ่งยากกับเหมยฉางซู จึงไม่ได้บอก

ความจริงตั้งแต่แรก จากเรื่องนี้สะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์มิตรภาพของเฮียจิ้งลุ่ยต่อเหมยฉางซู คุณแลช่วยเพื่อนอย่างดี เข้าใจเพื่อนด้วย

การดูแลเพื่อนต้องดูแลได้ละเอียดรอบคอบ เมื่อเพื่อนป่วยเราต้องใส่ใจเขามากกว่าคนอื่น ต้องรู้จักดูท่าทางของเขา มีสิ่งที่ทำให้เขาไม่สบายได้เราต้องพยายามหลีกเลี่ยงให้ได้ อาหารการกินก็ต้องจัดกันให้ดี ให้เหมาะกับคนป่วย นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

“เหยียนอวีจิ้นพอเห็นสีหน้าซีดเผือดเล็กน้อยของเหมยฉางซู อดตบศีรษะตัวเองไม่ได้ “ข้าสະเพร่าจริง ๆ ที่ซูมีโรคประจำตัว ร่างกายย่อมไม่เหมือนพวกเรา เช่นนั้นนั่งพักกันสักครู่เถอะ สุราอาหารของร้านนี้ไม่เลว ข้าจะสั่งจานเด่นของร้านมาให้ชิม”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 48)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เหยียนอวีจิ้นเป็นคนที่ดูแลเพื่อนได้อย่างดี เมื่อเหยียนอวีจิ้นได้เห็นเหมยฉางซูไม่สบาย ก็รีบให้เพื่อนที่อยู่ด้วยกันนั่งพักกินข้าวก่อน เพราะเหมยฉางซูสุขภาพไม่แข็งแรง สู้เพื่อนไม่ได้ เลยร่วมกิจกรรมนาน ๆ ไม่ได้ เหยียนอวีจิ้นเห็นใจเพื่อน มีความรักต่อเพื่อนอย่างจริงจัง เมื่อได้เห็นสีหน้าเหมยฉางซูเหมือนซีดเผือดก็รีบเสนอว่าให้นั่งพักและกินอาหารพักก่อน จากดั่งที่กล่าวสะท้อนให้เห็นว่า เหยียนอวีจิ้นในฐานะที่เพื่อนดูแลเหมยฉางซูได้อย่างดี

2. ห่วงเพื่อน

เป็นเพื่อนที่แท้จริงถึงจะห่วงทุกสิ่งทุกอย่างของเพื่อน ร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน คนจีนในสมัยโบราณให้ความสำคัญแก่มิตรภาพของเพื่อนกัน ถ้ารับปากไว้เรื่องอะไรต้องทำให้ได้ จะไม่ให้เรื่องที่เจตนาไม่บริสุทธิ์เกิดขึ้น อย่างนี้จะมีคนยอมมาคบกัน ยอมเป็นเพื่อนของเรา และเราต้องรู้จักถามทุกข์ถามสุขของเพื่อน ห่วงใยเรื่องที่เพื่อนห่วง อย่างนี้จะถือว่าเป็นเพื่อนที่ดี นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

“ท่านก็อย่าโมโหไปเลย เหมิงจื่อปลอบเสียงอ่อนโยน ใ้ว่าไม่รู้จักนิสัยเว่ยเจิง ในใจคิดอย่างไรก็แล้วแต่ ทว่าสุดท้ายก็ไม่เคยขัดคำสั่งท่าน ตอนนี่ที่ข้าห่วงก็มีแต่ท่าน มาถึงเมืองหลวงตัวคนเดียวแบบนี้ ข้ายังไม่ติดต่อก่อน ดูเหมือนจะไม่ได้พาผู้ติดตามมาด้วย”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 116)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เหมิงจื่อเป็นคนที่ซื่อสัตย์ต่อเพื่อน ห่วงใย เอาใจใส่เพื่อน เขากับเหมยฉางซูเป็นเพื่อนเก่า รู้จักกันมา ตั้งนา เป็นเพื่อนสนิทกัน เพราะเหมยฉางซูป่วยเป็นหนัก เหมิงจื่อเป็นห่วงเพื่อนมาก เมื่อเหมยฉางซู กลับมาเมืองหลวงแล้วไม่ได้ไปส่งข่าวบอกเหมิงจื่อ รวมไม่ได้พาผู้รับใช้มาด้วยยิ่งเป็นห่วงความปลอดภัยของเพื่อนด้วย จากดั่งนี้สะท้อนให้เห็นว่า เหมิงจื่อห่วงใยเพื่อนเหมยฉางซูเป็นอย่างมาก เป็นเพื่อนที่ดีของเขา เมื่อเหมยฉางซูได้พบปัญหาที่ไม่เคยทิ้งเพื่อนไป คนเราก็ก็นั่น เราต้องร่วมทุกข์ ร่วมสุขกับเพื่อน ห่วง และดูแลเพื่อนให้ดี

การเป็นห่วงเพื่อนบางที่ไม่ใช่เพราะเพื่อนมีอันตรายอยู่ คือเมื่อเพื่อนทุกข์ใจ เราไม่ยอมให้เขา อยู่ในอาการแบบนั้น เราจะพยายามคุยกับเพื่อนให้เขาได้สบายใจขึ้น ในโลกนี้จะไม่ค่อยมีคนยอมพูด ตรง ๆ กับเราได้ มีแต่เพื่อนจะมาเตือนเรื่องราวต่าง ๆ ที่เรากำลังสับสนอยู่ ทั้งหมดนั้นก็เพราะว่าเพื่อน ห่วงเรา เอาใจใส่เรา นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ ดั่งนี้

“เพราะเป็นสหายรักเข้าถึงพูดแบบนี้ ต่อไปเจ้าต้องบอก
ตัวเองว่า พี่ซุสหายคนหนึ่งที่บังเอิญพบเจอและมิได้คบหาอีกซึ่ง
พวกเราเดินทางเข้าเมืองหลวงด้วยกัน เขาเป็นแขกขอพักอาศัยอยู่
ในบ้านเจ้า แค่นั้นเอง พูดให้ชัดทุกก็คือ พี่ซุเป็นคนที่ความคิดลึกล้ำ
สุดหยั่ง เจ้าก็ดี ข้าก็ดี ต่อให้มีหน้ามีตาแค่ไหน ก็ไม่มีคุณสมบัติ
เพียงพอเป็นคนรู้ใจของเขา”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 250)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เหยียนอวีจิ้นเป็นคนที่เอาใจใส่เพื่อนเป็นอย่างมาก ห่วงใยเพื่อนที่มีเรื่องทุกข์ใจ พยายามคุยให้เขารู้สึก ดีขึ้น เมื่อเพื่อนเซียวจิงลู่มีเรื่องกับเหมยฉางซู ทำให้เขาไม่สบายใจ เหยียนอวีจิ้นก็ห่วงใยเพื่อนเสียใจ เลยให้คำอธิบายอย่างอบอุ่นใจ ได้พูดความจริงให้เพื่อนเห็นได้ชัด ในโลกนี้ ไม่ใช่ทุกคนเหมาะสมเป็น เพื่อนที่ดีของเรา และก็ไม่ใช่ทุกคนที่เราคุยกับเขา เขาจะดีกับเราได้ เราต้องพยายามยอมรับความจริงได้ อย่าไปถือสามากเกินไป แต่ถ้าเป็นเพื่อนรักของเรา เราต้องทำหน้าที่ของตนเองให้ดี ดูแล ห่วงใยเพื่อน อย่างมีความสุข

คนที่เป็นเพื่อนรักจะห่วงใยเพื่อนในทุกเรื่องที่เขาจะทำ โดยเฉพาะคนที่ในสมัยโบราณคนที่รับ ใช้กับราชสำนัก ถ้าวางแผนไม่ดีจะอันตรายถึงชีวิต ถ้าเป็นเพื่อนแท้กันจะพยายามช่วยเพื่อน ห่วงความปลอดภัยของเพื่อน เตือนสิ่งที่เพื่อนไม่ได้นึกถึงให้เขาหลีกเลี่ยงอันตรายได้ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดั่งนี้

เหมิงจื้อหยุดคิดเล็กน้อย พลันถามขึ้น “ตอนนี้ท่านยังไม่คิดจะแสดงจุดยืนให้ชัดเจนอีกหรือ เรื่องของจวินจู่ ข้าเร็ว รักษาบาทก็ต้องรู้ว่าเป็นฝีมือท่าน เขาไม่ใช่คนคำนึงถึงน้ำใจไมตรี อันใด ไม่รู้จะหาวิธีใดมาแก้แค้นท่าน ข้าว่าท่านสร้างทำเป็นเข้าหา ฝ่ายอวิหวังไว้ก่อน ถึงต่อให้ไม่จำเป็นต้องขอความคุ้มครองจากเขาก็ตาม แต่อย่างน้อยก็ไม่ต้องเปิดศึกสองด้าน”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 2. 2558 : 23)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เหมิงจื้อปฏิบัติหน้าที่เป็นเพื่อนได้อย่างดี ห่วงใยเพื่อนเมื่อเพื่อนเหมยฉางซูได้พบลำบาก และช่วยวางแผนให้เพื่อนหนีอันตรายให้พ้น เหมยฉางซูได้ช่วยเรื่องของหนีหวงจวินจู่ รักษาบาทอีกไม่นานก็จะรู้ว่าเหมยฉางซูไม่มีใจจะช่วยตนเอง อาจจะเรียกนักฆ่ามาฆ่าเหมยฉางซู เหมิงจื้อเลยให้เขาเข้าหาฝ่ายอวิหวังจะได้มีคนปกป้อง แต่เรื่องเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญต้องคิดให้รอบคอบ เหมยฉางซูจะไม่ตัดสินใจแบบง่าย จากตัวนี้แสดงให้เห็นว่า เหมิงจื้อเป็นคนที่จริงจังกับเพื่อน ห่วงเรื่องราวต่าง ๆ ของเพื่อนตลอดเวลา

1.2) บทบาทในครอบครัวของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นขุนนาง

ในฐานะที่เป็นภรรยา

เข้าใจสามี

ผู้หญิงในครอบครัว ถ้าเป็นภรรยาที่ดีนอกจากดูแลงานบ้านแล้วยังจำเป็นต้องดูแลสามีให้ดี เข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างของสามี หากความสุขแก่สามี ไม่ว่าจะตนเองมีฐานะสูงขนาดไหนเมื่อแต่งงานแล้ว ไม่ควรทำให้สามีหนักใจ แกร่งใจฐานะของตนเอง ในสมัยโบราณคนที่เป็นลูกหลานของพระมหากษัตริย์ส่วนมากจะมีนิสัยไม่เข้าใจคนอื่น เห็นแก่ตัว นึกว่าตนเองฐานะสูงไม่มีใครทำอะไรกับเขาได้ เมื่อแต่งงานแล้วทำให้คู่หมั้นอีกฝ่ายหนึ่งไม่สบายใจ แต่ความสุขของครอบครัวขึ้นอยู่กับทั้งสามีและภรรยา ทั้งสองฝ่ายต้องรู้จักเข้าใจกันถึงจะมีความสุข นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้าได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

พระชนิษฐาสีหยางเปี่ยมด้วยคุณธรรมและสติปัญญา

นิสัยใจคอหนักแน่น มีคำสั่งต่อบ่าวรับใช้ว่า หากอยู่ภายในจวน ต้องเรียกขานนางว่า ฟุเหริน บ่าวรับใช้ในวังที่ติดตามมา ยิ่งต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ต่อมาเชื้ออวีชนะศึกสงครามสร้างความดีความชอบติดต่อกัน นับวันยิ่งสั่งสมบารมีในราชสำนักมากขึ้น พระชนิษฐาสีหยางก็ยิ่งจงใจวางตัวเรียบง่ายไม่ฟังเพื่อ

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 36)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา พระชนิษฐาลีหยางในฐานะเป็นภรรยา มีจิตใจนั้สยดี ดูแลสามีได้อย่างดี เข้าใจความคิดความรู้สึกของสามี ตอนเองมีฐานะสูงเป็นเจ้าหญิงและยังเป็นพี่สาวของจักรพรรดิเหลียง แต่นางเป็นคนที่ไม่ถือตัวเมื่อแต่งงานแล้วบังคับบ่าวต้องเปลี่ยนคำเรียกเป็นคำเรียกธรรมดา สามีได้สร้างผลงานดี ๆ ในราชสำนัก พระชนิษฐาลีหยางก็ภูมิใจกับสามีด้วย วางตัวเรียบง่าย จากทั้งหมดนี้สะท้อนให้เห็นว่า พระชนิษฐาลีหยางเป็นภรรยาที่ดี เป็นคนที่เข้าใจสามีอย่างดี

2) บทบาทในครอบครัวของตัวละครประกอบที่เป็นขุนนาง

2.1) บทบาทในครอบครัวของตัวละครประกอบผู้ชายที่เป็นขุนนาง

2.1.1) ในฐานะที่เป็นบิดา

รักบุตร

คนจีนมีความคิดตั้งแต่สมัยโบราณมาว่า ลูกผู้ชายเป็นคนที่ช่วยสืบตระกูล สำคัญกว่าลูกผู้หญิง ตั้งแต่เกิดมา บิดามารดาจะให้ความรักแก่ลูกผู้ชายมากกว่าลูกผู้หญิง เพราะลูกผู้หญิงเมื่อโตแล้วจะแต่งงานออกไป ใช้ชีวิตอยู่กับครอบครัวคนอื่น ครอบครัวจึงจะไม่ใส่ใจแก่ลูกผู้หญิงมาก ลูกผู้ชายถ้าอยากได้อะไรอยากทำอะไร บิดามารดาจะอนุญาตทั้งหมด นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบ กลางหยา ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

เหยียนอวีจิ้นหัวเราะพลางดึงร่างมู่ซิงมาใกล้ ๆ กล่าว
ผ่นคลายบรรยากาศว่า “เข่นนั้นพวกเราต้องสมคบกับจิ้งจู้แล้ว
ชีวจื่อนัดประลองกับท่านลุงจั่วอย่างลับ ๆ แน่ ถ้าไม่มีจิ้งลู่คอยส่ง
ข่าว จะรู้ได้อย่างไรว่าประลองกันที่ไหนเมื่อไร”

เซียวจิ้งลู่ทำท่าซิงซัง “นี่ต้องให้ท่านพ่อจั่วตกลงก่อนถึง
จะได้”

เหยียนอวีจิ้นเอียงคอมอง “แล้วไปเถอะ สภาพของเจ้ามี
หรือข้าจะไม่รู้ แม้ท่านลุงจั่วเข้มงวดกวาดขันเจ้าอย่างมาก แต่ก็
ทนถนอมเจ้าราวกับไขในหิน ขอเพียงเจ้าอดอ่อนเล็กน้อย เขามี
หรือจะไม่ตกลง”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 3. 2558 : 76)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา จั่วตั้งเฟิงเป็นบิดาที่รักบุตรชายมากที่สุด ตั้งแต่เกิดมาเขาก็เอาใจใส่เซียวจิ้งลู่ ไม่ว่าบุตรชายไปขอเรื่องอะไรก็ได้หมด ดังเช่น เรื่องที่ชีวจื่อนัดประลองกับจั่วตั้งเฟิงก็เช่นกัน ถ้ามีเซียวจิ้งลู่ไปคุยกับบิดาจั่วจะได้คำตอบแน่นอน ถึงแม้ว่าปกติจั่วตั้งเฟิงเข้มงวดกับบุตรชายแต่ก็รักบุตรชายมากที่สุด ทนถนอม

บุตรชายราวกับไขในหิน คุณแลได้อย่างระมัดระวัง จากเรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า จั้วตั้งเฟิงรักบุตรชายมาก ไม่อยากให้บุตรชายโดนอันตรายแม้แต่น้อย

2.1.2) ในฐานะที่เป็นพี่น้องกัน

1. รักพี่น้อง

คนเราเกิดมาเป็นพี่น้องกัน ควรรักกัน ช่วยเหลือกัน ในครอบครัวถ้าพี่น้องสามัคคีกัน อุปสรรคอะไรก็จะสามารถแก้ไขได้ ถ้าใครทำร้ายพี่น้องของเรา เราต้องพยายามปกป้องช่วยพี่น้องอย่างเต็มที่ ถ้าเป็นผู้ชายจะชอบเอาแก๊งๆไปแก้ไขปัญหา แต่อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เขาทำก็เพราะว่ารักพี่น้องอยากปกป้องพี่น้อง นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

จักรพรรดิเหลียงขมวดพระขนง แกวพระเนตรดูต้นจับจ้อง
ไปที่เหมิงจื่อ สมุหราชองครักษ์ตักตะลึงงงจันวูบ “ผู้ใต้บัญชาของ
กระหม่อมหากไม่ได้รับคำสั่ง ไม่มีทางทำร้ายผู้กระทำความผิดแน่นอน
พะยะค่ะ”

“เป็นมู่เสี่ยวหวังเย ไม่ทราบได้ยินข่าวมาจากไหนจึงบุก
เข้ามา ทหารองครักษ์ก็ไม่กล้าขัดขวาง เขาทั้งทุบตีต่อแตะด้วยมือ
เท้าตัวเอง ซ้ายยังหักแขนซ้ายขวาไหลออกไปข้างหนึ่ง”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 231)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า มู่ชิงในฐานะเป็นน้องขุนนางเขารักพี่สาวมาก เมื่อได้รับข่าวว่ามีคนทำร้ายพี่สาวจึงโกรธมาก สุดได้จับได้คนร้ายชื่อหมาเหลยทั้งทุบตีต่อแตะด้วยมือเท้า ยังได้หักแขนของเขาข้างหนึ่ง จากสิ่งๆที่มู่ชิงทำได้ เห็นว่า เขาไม่ยอมให้ใครมารังแกพี่สาวตนเอง ถ้าใครกล้าทำแบบนั้นเขาจะไม่ปล่อยเขาได้ง่ายแน่นอน สะท้อนให้เห็นถึงความรักต่อพี่สาวของมู่ชิง

ในโลกนี้ นอกจากบิดามารดา คนที่รักเรามากที่สุด ช่วยเราโดยไม่หวังสิ่งตอบแทนก็คือ พี่น้อง ในวังหลังเรื่องที่สกปรกเกิดขึ้นบ่อย บางทีถูกคนอื่นทำร้ายแล้วยังไม่รู้ตัว แต่สิ่งร้ายๆที่พวกเขาทำทั้งหมด เกี่ยวกับการแย่งชิงอำนาจ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

“ก็ข้ากลัวพี่ถูกรังแก” มู่ชิงน้ำเสียงออกอ้อน ในวังมิใช่
สถานที่ดีงามอันใด “วันหน้าอย่าได้เข้าไปบ่อยนัก คฤหาสน์ในเมือง
หลวงแม้ไม่ใหญ่เท่าที่อวี่นหนาน แต่เพียงพอให้พี่สาวอยู่อย่าง
สุขสบาย พวกเรารับกลับกันเถอะ”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 242)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยาม มูซิงรักพี่สาวของตนเองมาก พี่น้องสองคนตั้งแต่บิดามารดาเสียชีวิตไปก็ดูแลกันมาตลอด มูซิงเป็นน้องชายอายุน้อยกว่าพี่สาว เมื่อได้ยินมีคนรังแกพี่สาวก็ห้วงมาก และบอกพี่สาวว่าในวังไม่ปลอดภัย ทิหลังไม่ต้องเข้าไปดีกว่า และยังเสนอให้พี่กลับไปบ้านจะปลอดภัยกว่า ทั้งหมดนี้แสดงให้เห็นถึง มูซิงรักพี่สาว พยายามปกป้องพี่ไมโดนคนอื่นทำร้าย

บางที่เราไม่อยากให้คนที่ในครอบครัวเป็นห่วง ถึงแม้ว่าเราทุกขใจอยู่แต่เราก็ไม่แสดงออกมา พยายามให้พวกเขาไปทำงานอย่างสบายใจได้ อย่างที่เราพบปัญหาในชีวิตประจำวัน ถ้าเราแก้ไขเองได้ ก็จะไม่บอกให้ญาติพี่น้องรู้เข้า เพราะไม่อยากให้พวกเขาเดือดร้อนเหมือนกัน ชาวที่ดีที่สุดของคนเรา ทำงานอยู่ข้างนอกก็คือ มีความสุขสบายดี นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยาม ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

มูซิงคอยสงบสติอารมณ์ได้ เพื่อไม่ให้พี่สาวเป็นกังวล เขาพยายามทำตัวคึกคัก แยมยิ้มกว้างขวาง “นั่นก็จริง ข้าคิดว่าไม่นาน ฝ่าบาทต้องทรงอนุญาตให้ข้ากลับไปบ้านได้ พี่สาวไม่ต้องเป็นห่วง”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยาม เล่มที่ 3. 2558 : 77)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยาม มูซิงเป็นน้องชายที่เข้าใจคนอื่น มีนิสัยเรียบร้อยดี เมื่อจักรพรรดิให้พี่สาวของกลับไปบ้านคนเดียว เพื่อไม่ให้พี่สาวห่วงตนเองเลยพยายามแสดงท่าทางมีความสุขให้พี่สาวเห็น ให้พี่สาวไม่ต้องห่วงตนเอง เขากล่าวว่า อาจจะอีกไม่นานฝ่าบาทจะให้เขากลับบ้านแล้ว คำพูดเหล่านี้ทำให้พี่สาวของเขาสบายใจขึ้นและสะท้อนให้เห็นว่ามูซิงรักพี่สาวไม่อยากให้พี่สาวห่วงตนเอง

2. สั่งสอนน้อง

ในฐานะที่เป็นพี่ เราก็มีสิทธิ์สั่งสอนน้องของเรา บางที่น้องได้ทำผิดอะไรเราควรให้คำเสนอแก่เขา น้องจะได้ไม่ทำผิดอีก บางเรื่องน้องอาจจะเข้าใจผู้ใหญ่มิผิดเราก็ควรพยายามอธิบายให้เขาเข้าใจ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยาม ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

คำถามที่ตรงไปตรงมาของจิงลู่ย ทำเอาจิวซิงเหยา ตะลึงลาน ครึ่งค่อนวันค่อยถอนใจเฮือกหนึ่ง “เจ้ามองออกแล้ว จิงลู่ย เจ้าอย่ามายุ่งเลย ท่านพ่อตาลั่นทำไปเพื่อชาติบ้านเมือง อย่าบอกให้ท่านแม่กับเสี่ยวฉวีรู้ ข้าพักรักษาตัวไม่นานก็หาย”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยาม เล่มที่ 3. 2558 : 19)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า จ้วซิงเหยาเป็นพี่ชายที่ได้ปฏิบัติหน้าที่สั่งสอนน้อง เซียวจิ่งลู่ไม่เข้าใจว่าทำไมบิดาต้องให้พี่เขยไปทำเรื่องอันตราย แต่จ้วซิงเหยาได้บอกน้องว่า เรื่องไม่ได้เหมือนที่เขาคิด สิ่งที่บิดาให้ไปทำเพื่อชาติบ้านเมือง และอธิบายให้น้องเซียวจิ่งลู่เข้าใจ และยังสั่งสอนน้องว่าอย่าเอาเรื่องนี้ไปบอกมารดากับภรรยาของตน เพื่อไม่ให้พวกเขาเป็นห่วง

สำหรับน้องของเราทุกคน บางทีพวกเขาอายุยังน้อย บางสิ่งบางอย่างที่อยู่ในครอบครัวเรา อาจจะไม่อยาก让他เข้ามาช่วย เพราะยังไม่ถึงเวลาที่เขาจะช่วยครอบครัวทำงานได้ บางเรื่องอาจจะไม่ค่อยเหมาะสมเรียกเขาไปทำเป็นต้น ทั้งหมดก็เพราะว่าคนที่ในครอบครัวรักกัน ไม่อยากให้ใครตกอยู่ในอันตราย พยายามนำความสุขแก่ครอบครัวทุกคน ถ้าน้องไม่เข้าใจสิ่งที่เราทำ เราในฐานะที่เป็นพี่มีหน้าที่สั่งสอนน้องให้เขาารู้เรื่อง นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

“จิ่งลู่ เจ้ากำลังคิดมากอีกแล้วใช่ไหม” จ้วซิงเหยาใช้นิ้วตีหน้าผากน้องชายเบา ๆ “ก็เพราะเจ้ามีนิสัยอ่อนโยนมาตั้งแต่เล็ก ท่านแม่กับท่านแม่ยายรักเอ็นดูเจ้าเป็นพิเศษ ดังนั้นงานใหญ่ที่ท่านพ่อตาวางแผนไว้จึงไม่เคยปรึกษากับเจ้า ตอนนี้อวีหวังกำเรียบสืบสานคิดทำการใหญ่ ท่านพ่อตาในฐานะเสนาหลักของราชสำนัก ไหนเลยนิ่งดูตาย ไม่แบ่งเบาภาระให้ฝ่าบาทได้ เจ้าเองก็โตแล้ว เซียวซาญูทั้งเชิงยุทธ์และอักษร นับเป็นผู้มีความสามารถโดดเด่นสมควรเสนอตัวช่วยงานท่านบิดาบ้าง”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า เล่มที่ 3. 2558 : 20)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า จ้วซิงเหยาเป็นพี่ชายที่ดี รักน้องของตนเองมาก เรื่องที่อันตรายถึงชีวิตเขาจะไม่ยอมให้น้องชายตนเองไปทำ เมื่อเซียวจิ่งลู่ได้รับรู้เรื่องของพี่ชายกับบิดาทำจึงอดสงสัยไม่ได้ แต่จ้วซิงเหยาอบรมสั่งสอนน้องว่า เพราะนิสัยของจิ่งลู่อ่อนโยนตั้งแต่เล็ก และยังมีแม่สองคนรักเอ็นดูเป็นพิเศษ บิดามีเรื่องสำคัญก็จะไม่เคยปรึกษากับจิ่งลู่ เรื่องที่เกี่ยวกับการแย่งชิงอำนาจก็ยังไม่อยาก让他เข้ามายุ่งอีก แต่ตอนนี้จิ่งลู่โตแล้วรู้จักอันไหนทำได้อันไหนไม่ควรทำ ควรจะเสนอตัวออกมาช่วยงานของบิดาได้แล้ว จากคำกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่า จ้วซิงเหยาสั่งสอนน้องชายของตนเองให้น้องชายออกมาช่วยงานของบิดา

2.2) บทบาทในครอบครัวของตัวละครประกอบผู้หญิงที่เป็นขุนนาง

ในฐานะที่เป็นเพื่อน

ห่วงเพื่อน

คนที่มีความสูงในสถานะที่เป็นองค์หญิงก็มีน้ำใจช่วยเพื่อนมาตลอดเวลา ถ้าเราไม่มีเพื่อนชีวิตประจำวันของเราจะเต็มไปด้วยความเบื่อ ไม่มีใครมาแบ่งความสุขของเราได้ แต่ถ้าเราไม่ถือตัวยินดีไปคบหาเพื่อนจะไม่มีใครปฏิเสธเรา เมื่อได้ได้พบลาบากมีเพื่อนยังอยู่ข้าง ๆ เราช่วย ห่วงเราอยู่เสมอ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

องค์หญิงจิ่งหนิงที่ถ้ามั่นด้วยความเป็นห่วง “พี่หนิงหวง ท่านดื่มไปมากแคะไหนถึงเมามายปานนี้ เมื่อครู่ข้าเขย่าตัวท่าน ตั้งนาน ท่านก็ไม่ตอบข้า”

ตอนนี้ไม่เป็นไรแล้ว หนิงหวงยื่นมือลูบไล้วงหน้าเล็ก ๆ ของ จิ่งหนิงลงจากเตียงสวมรองเท้า ก่อนมุดลุกขึ้นยืน

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 222)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า องค์หญิงจิ่งหนิงถึงแม้ว่าเป็นเชื้อพระวงศ์ แต่นางไม่ถือตัว มีน้ำใจช่วยเหลือเพื่อน เมื่อหนิงหวงถูกคนอื่นทำร้าย ดื่มเหล้าไปเมาแบบไม่มีสติ นางห่วงใยเพื่อนมากเลยพาไปพักอยู่ที่ตำหนักของตนเอง หลังจกหนิงหวงตื่นแล้วยังไม่ได้หายห่วงเลย จากเรื่องดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า เชี่ยวจิ่งหนิงในฐานะเป็นเพื่อนของหนิงหวงดูแลเพื่อนได้อย่างดี เมื่อเพื่อนมีลาบากก็พยายามช่วย ห่วงเผื่อเพื่อนมาตลอด

2. บทบาทและโอกาสทางสังคมของตัวละครที่เป็นขุนนาง

1) บทบาทและโอกาสทางสังคมของตัวละครเอกที่เป็นขุนนาง

บทบาทและโอกาสทางสังคมของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นขุนนาง

1.1) บทบาทในการประกอบอาชีพ

รับงานกับราชการ

มีวัฒนธรรมของจีนจะนิยมว่า ผู้ชายจะรับผิดชอบทำงานหารายได้เลี้ยงครอบครัว ผู้หญิงจะอยู่ในบ้านดูแลครอบครัว โดยเฉพาะในสมัยก่อน ผู้หญิงจะไม่อนุญาตให้ทำงานที่ข้างนอก แต่ก็จะมีผู้หญิงส่วนหนึ่งมีนิสัยกล้าหาญ เป็นตัวของตัวเองจะไม่ถือสาอะไร มีความสามารถก็รับงานกับราชการ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

“หนิงหวงแม้ฉลาดเฉลียว แต่ใช้ชีวิตอยู่ในชายแดน อย่างไร ก็ไม่เข้าใจความสกปรกโสภณของน้ำในเมืองหลวง นางมีฐานะสูง คักดีบัญชาการทัพในอวิ้นหนาน ข้ายังเป็นยอดฝีมือในยอดฝีมือ เห็นการเลือกคุณในครั้งนี้เป็นแค่เรื่องสนุกฉากหนึ่ง คิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในความควบคุมของนาง ซึ่งออกจะชะล่าใจเกินไป”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 185)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า ผู้หญิงคนจีนในสมัยโบราณส่วนมากจะไม่ออกจากบ้าน ฝึกวิชาต่าง ๆ ในบ้าน ไม่ออกไปทำงานที่ข้างนอก โดยเฉพาะผู้หญิงที่ยังไม่ได้แต่งงาน ถ้าออกจากไปทำงานหรือเที่ยวต่าง ๆ ถือว่าเป็นผู้หญิงที่ไม่มีบิดามารดาสั่งสอน แต่จะมีผู้หญิงที่เกิดมาไม่ยอมแพ้กับชีวิต ถ้าทำสิ่งที่ตนเองอยากทำ มีความสามารถเก่งและได้รับตำแหน่งอย่างสูงที่ราชสำนัก เป็นเรื่องที่ภาคภูมิใจ และน่าชื่นชมด้วย ดังเช่น หนีหวงจวินจู่เป็นผู้หญิงที่ฉลาด มีความสามารถ เป็นผู้หญิงที่ยอดฝีมือในสมัยราชวงศ์เหลียง และได้รับตำแหน่งอย่างสูงในอวิ้นหนาน เป็นผู้รับใช้กับราชสำนัก ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่า ผู้หญิงควรมีความคิดของตนเอง ถ้าทำสิ่งที่ของตนเองอยากทำ ไม่ควรปฏิบัติข้อห้ามของคนโบราณที่กำหนดไว้สิ่งที่ผู้ชายทำได้ ถ้าเราผู้หญิงพยายาม อดทน กล้าหาญ เราก็ทำได้เช่นกัน

1.2) โอกาสในการเลือกคู่ครอง

การแข่งขันเลือกคู่ครอง

สมัยก่อนของประเทศจีน คนที่มีฐานะสูง ครอบครัวที่รวย เมื่อบุตรสาวถึงเวลาแต่งงานจะใช้วิธีการแข่งขันเลือกคู่ครอง ใครที่มีความรู้ความสามารถจะมีโอกาสได้ชนะ เหตุผลที่ใช้วิธีนี้ก็คืออยากให้บุตรสาวได้แต่งงานกับคนที่ดีที่สุดในโลก ในสมัยนั้น ผู้ชายที่ทั้งมีความรู้ความสามารถเก่งจะถือว่าเป็นชายที่นิยมที่สุดของสังคม ผู้หญิงในสมัยก่อนบิดามารดาจะไม่ให้ออกไปข้างนอก ไม่มีโอกาสไปรู้จักผู้ชาย โอกาสเลือกคู่ครองแบบนี้เพื่อให้ผู้หญิงรู้จักผู้ชายและเลือกคนที่เหมาะสมที่สุดของตนเอง นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

บัดนี้นางอายุยี่สิบเจ็ด ยังครองตัวโสด และเพราะฐานะที่สำคัญยิ่งยวดของหนีหวงจวินจู่เอง เรื่องการตัดสินใจขององค์จักรพรรดิที่ทรงเห็นด้วยกับการให้ชนต่างแคว้นเข้าแข่งขันคัดเลือกคู่ครองของจวินจู่ จึงสร้างความประหลาดใจให้แก่บรรดาคุณชายชั้นสูงทั้งหลายอย่างยิ่ง

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า เล่มที่ 1. 2558 : 27)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า หนีหวงจวินจู่เป็นผู้หญิงที่ฐานะสูง และยังเป็นคนที่รับใช้กับราชสำนักที่มีตำแหน่งสูง เป็นผู้ปกครองชายแดนใต้ การเลือกคู่ครองของนางจะเป็นเรื่องที่สำคัญ จักรพรรดิเลยตัดสินใจใช้วิธีแข่งขันช่วยหนีหวงจวินจู่หาคู่ครอง เพื่อจะได้เลือกผู้ชายที่เก่งที่สุดมาแต่งงานกับหนีหวงจวินจู่ และยังเป็นโอกาสที่ดีของผู้ชายชั้นสูงทั้งหลาย คนที่สมัยก่อนนิยมจัดแต่งแบบคู่ที่สมฐานะ ครอบครัวจะได้ช่วยกันได้ง่าย เจริญรุ่งเรืองต่อไป

ผู้หญิงที่ได้สร้างผลงานที่โดดเด่นแก่ประเทศ ถึงแม้ว่าไม่ใช่เชื้อพระวงศ์ก็มีโอกาสจัดงานเลือกคู่ครองในวังได้ สมัยก่อนคนจีนจะไม่ให้ผู้หญิงออกไปข้างนอกรับงาน ไม่อยากให้เห็นหน้าเห็นตา

แต่มีแต่คนที่ครอบครัวมีฐานะสูง บุตรสาวของเขาจะมีโอกาสรับใช้กับราชสำนัก แต่ต้องเป็นคนที่มีความรู้ มีฝีมือเก่งถึงจะรับงานได้ ถ้าได้ช่วยฮ่องเต้ได้สร้างผลงานดี ฮ่องเต้จะให้ความสำคัญแก่เขา แม้ว่าเป็นเรื่องเลือกคู่ครองก็จะช่วยจัดงานใหญ่โตเหมือนองค์หญิง เพื่อเป็นกำลังใจให้คนที่มิจงรักภักดี แต่เจ้าของแผ่นดิน นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

หนิวหวงจวินจูแม่ไม่ไช่เชื้อพระวงศ์ แต่สร้างความคิด
ความชอบใหญ่หลวง ปรากฏเป็นชื่อเสียงเกรียงไกร ดังนั้นได้รับ
พระมหากรุณาเหนือกว่าองค์หญิงอื่น ๆ มาโดยตลอด งานประลอง
เลือกคู่ของนางในครั้งนี้อย่างที่จัดงานแน่นนอนต้องเป็น
ตึกหงส์เสด็จ

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 1. 2558 : 59)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า หนิวหวงจวินจูเป็นคนที่มีความสำคัญ การเลือกคู่ครองไม่ใช่เป็นเรื่องธรรมดาจักรพรรดิเลยได้ให้ความสนใจแก่เรื่องนี้มากขึ้น เนื่องจากว่าหนิวหวงจวินจูได้สร้างความคิดความชอบใหญ่หลวง มีชื่อเสียงในเมืองต้าเหลียง ได้รับความโปรดปรานจากฝ่าบาท งานเลือกคู่ครั้งนี้ก็เช่นกัน จักรพรรดิอนุญาตให้จัดที่ตึกหงส์เสด็จ ซึ่งเป็นสถานที่ที่ดีที่สุดในวัน สะท้อนให้เห็นถึงจักรพรรดิให้ความสำคัญแก่การแข่งขันเลือกคู่ครอง

- 2) บทบาทและโอกาสทางสังคมของตัวละครประกอบที่เป็นขุนนาง
บทบาทและโอกาสทางสังคมของตัวละครประกอบผู้ชายที่เป็นขุนนาง
โอกาสทางด้านการศึกษาและการแสวงหาความรู้
วิธีเรียนความรู้

บางคนที่มีน้ำใจมักจะชอบช่วยเหลือคนที่ยากจน เขาจะไม่ดูถูกคนที่ยากจนต่ำต้อย ในใจของเขาคิดว่า มนุษย์ทุกคนเท่าเทียมกัน ในสมัยก่อน ครูที่สอนหนังสือจะค่อนข้างน้อย คนที่ยากจนไม่มีเงินเชิญครูสอนหนังสือให้ตนเองได้ แต่ครูบางคนไม่ถือสา ไม่ว่าจะคนจนหรือคนต่ำต้อยเขาก็ยินดีสอนให้ นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

หลิวตงตอนนั้นมีตำแหน่งเป็นพระอาจารย์ ไม่รังเกียจ
ชนชั้นล่าง จึงก่อตั้งโรงเรียนแห่งหนึ่งขึ้นมาที่นอกกำแพงวัง
ลูกศิษย์ของเขาไม่ใช่หมื่นคนก็ต้องมีแปดพัน ดังนั้นย่อมปรากฏอยู่
ทั่วแผ่นดิน

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย้า เล่มที่ 2. 2558 : 162)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า หลีฉงเป็นคนที่มีความรู้ เป็นอาจารย์ที่มีชื่อเสียง แต่เขาปฏิบัติหน้าที่ของตนเองได้อย่าง การสอนหนังสือยุติธรรมกับทุกคน มีน้ำใจช่วยคนชนชั้นล่าง สร้างโรงเรียนสร้างโอกาสให้คนชนชั้นล่างไปเรียน ฉะนั้น หลีฉงมีลูกศิษย์มากมายและมีชื่อเสียงในทั่วประเทศ จากตัวอย่างก็ทำให้เราเห็นว่าอาจารย์ที่มีคุณธรรมและจริยธรรมเขาจะยินดีช่วยคนชนชั้นล่าง พยายามให้ทุกคนมีโอกาสเรียนตามปกติ ในชีวิตประจำวันของเรา เรามีโอกาสเรียนเราต้องตั้งใจเรียน ใช้ความรู้เป็นประโยชน์

4.4 การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครที่เป็นผู้รับใช้

1. บทบาทและโอกาสทางสังคมของตัวละครประกอบที่เป็นผู้รับใช้

1) บทบาทและโอกาสทางสังคมของตัวละครประกอบผู้ชายที่เป็นผู้รับใช้

1.1) บทบาทในการประกอบอาชีพ

ในสมัยก่อนของประเทศจีน ผู้ที่เป็นผู้รับใช้ส่วนมากจะเป็นคนที่ช่วยเจ้านาย ทำงานหารายได้เพื่อเลี้ยงครอบครัว อีกส่วนหนึ่งจะเป็นคนที่เพื่อตอบแทนบุญคุณและรับใช้กับเจ้านาย นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

*หลีกังเตรียมน้ำร้อนไว้ให้นานแล้ว ยามนี้รีบรดเข้ามาช่วย
ประคองเหมยฉางชูแช่ตัวในถังน้ำผสมสมุนไพร จากนั้นเชิญ
เหมยฉางมาตรวจดูโดยละเอียด ให้มั่นใจว่าความเย็นเพียงสัมผัส
แค่ผิวภายนอก มิได้รุกรานถึงอวัยวะภายใน ทุกคนค่อยระบาย
ลมหายใจโล่งอก*

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า เล่มที่ 3. 2558 : 170)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า หลีกังในฐานะที่เป็นผู้รับใช้ของเหมยฉางชู ทำงานละเอียด ดูแลเจ้านายของตนเองได้ดี ดังเช่น เรื่องในชีวิตประจำวัน ในฤดูหนาว อากาศจะเย็นมาก กลางคืนต้องแช่น้ำร้อนถึงจะนอนหลับได้ หลีกัง รอเหมยฉางชูทำงานเสร็จก็เตรียมน้ำร้อนให้เขาตัว หลีกังรู้ว่าเหมยฉางชูสุขภาพไม่แข็งแรง หลังจาก ขุนนางแช่ตัวเรียบร้อยแล้วเชิญเหมยมาช่วยตรวจร่างกาย ได้รับรู้ว่ามีอะไรถึงจะวางใจ หน้าที่ของหลีกัง ได้ปฏิบัติได้ดี เอาใจใส่ดูแลเจ้านายได้ดีมาก ทำให้เราได้ว่า ไม่ว่าเราดูแลใคร เราควรดูแลคนนั้น ให้ละเอียดดี

ในฐานะที่เป็นผู้รับใช้ จะมีหน้าที่ดูแลงานของเจ้านายให้เรียบร้อย ไม่ให้เจ้านายหนักใจ และคนที่มีความสามารถจะช่วยเหลืองานบ้านและงานที่ข้างนอกด้วย พยายามทำได้ดีที่สุด ซื่อสัตย์ต่อเจ้านายในทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ไม่ทอดทิ้งเจ้านาย นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

สีหน้าหลีกหนีหม่นหมองสุดขีด น้ำตาเอ่อคลอ ก้มหน้ากล่าว
ว่า “บริวารทำให้ท่านประมุขผิดหวัง ยินดีรับโทษสถานหนัก
ท่านประมุขโปรดถอนอมลุษภาพ อย่าได้บันดาลโทสะรุนแรง”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 3. 2558 : 170)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา หลีกหนีเป็นผู้รับใช้ที่รับผิดชอบ ถึงแม้ว่าเป็นผู้ชายเมื่อกระทำผิดอะไรก็กล้ายอมรับความผิด ไม่กลัวถูกเจ้านายลงโทษ ปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างดี เขามีความสามารถเก่งแต่เขายินดีรับใช้กับเหมยฉางซู ได้ทำผิดอะไรเขาก็รู้สึกไม่สบายใจ เขายังได้ไปบอกเหมยฉางซูให้ขุนนางลงโทษเขา เพียงแต่ขอให้เจ้านายตนเองอย่าโกรธ เพราะโกรธจะมีผลร้ายต่อสุขภาพ ทำให้เราได้เรียนรู้ว่า หลีกหนีเป็นคนที่ซื่อสัตย์ และปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างดี ทำผิดอะไรก็กล้ายอมรับ คนเราก็เหมือนกัน ในชีวิตประจำวัน เราต้องตั้งใจทำงาน ทำผิดอะไรก็ต้องกล้ายอมรับด้วย

1.2) โอกาสทางการศึกษาและการแสวงหาความรู้

เมื่อก่อนคนจีนไม่มีโรงเรียนสำหรับชาวบ้านทุกคน คนที่ยากจนอยากเรียนต้องไปอ่านหนังสือเองหรือว่าไปหาคนที่มีความรู้สอนให้ แต่สำหรับคนที่มีฐานะสูงและคนที่รวยจะมีเงินทองเชิญผู้มีความรู้ไปสอนที่บ้าน พวกเขาจะมีโอกาสเรียนรับความรู้สะดวกกว่าคนอื่น นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

“ถึงเชิง เจ้ายินดีให้ข้าสอนเจ้าอ่านเขียนหนังสือใหม่”

ถึงเชิงหายใจหอบขึ้นหอบลงสองครา ไม่ทราบเพราะอะไร

จู่ ๆ เขารู้สึกว่านี่คือโอกาส จึงกัดฟันยึดดอกตบเสียงดัง “ข้ายินดี”

“ดี” รอยยิ้มบนใบหน้าขาวซีดของเหมยฉางซูยิ่งลึกล้ำ

กว่าเดิม ก่อนคว้ามือของเด็กน้อยกุมไว้ในมือตัวเอง “เจ้ากลับไปก่อน ข้าต้องหาวิธีพาเจ้าออกมาให้ได้”

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา เล่มที่ 1. 2558 : 103)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ถึงเชิงเป็นเด็กนักโทษ ไม่มีโอกาสเรียนหนังสือ แต่เขาชอบอ่านหนังสือมาก บางทีอ่านไปแล้วจะไม่ค่อยรู้เรื่อง เหมยฉางซูเห็นเขาน่าสงสารเลยถามถึงเชิงยินดีเรียนหนังสือกับตนเองหรือไม่ โอกาสแบบนี้สำหรับนักโทษคนหนึ่งและต้องทำงานหนักทุกวันถือว่าเป็นโอกาสที่ดีที่สุดแล้ว ในสมัยนั้นคนที่ยากจนคนที่ต่ำต้อยจะไม่มีโอกาสเรียนรู้อย่างง่าย จากตัวเรื่องนี้ทำให้เราเห็นได้ว่า ถึงแม้ว่าในสมัยนั้นไม่มีโอกาสเรียนแต่บางคนก็พยายามเรียนหนังสือด้วยตนเอง และหาโอกาสไปเรียนกับคนที่มีความรู้

2) บทบาทและโอกาสทางสังคมของตัวละครประกอบผู้หญิงที่เป็นผู้ใช้

บทบาทในการประกอบอาชีพ

การประกอบอาชีพในสังคมจะมีมากมาย ดังเช่น ทำงานเป็นราชการ แม่บ้าน แรงงาน ผู้รับจ้าง เป็นต้น ในสมัยก่อนของจีน ยังมีอีกอาชีพหนึ่งที่ค่อนข้างพิเศษคือ อาชีพแม่เฒ่า อาชีพนี้จะเป็นอาชีพที่ให้ผู้หญิงสาว ๆ ไปขายฝีมือหรือขายตัวเพื่อหารายได้ ผู้หญิงในสมัยนั้นส่วนมากจะไม่มีการทำงาน ถ้าครอบครัวยากจนต้องออกไปขายฝีมือขายตัว เพื่อเลี้ยงครอบครัวเลี้ยงตนเอง บางคนจะถูกคนร้ายขายไปให้แม่เฒ่าด้วย นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก ได้สร้างบทบาทของตัวละครไว้ดังนี้

“ไฉ่เอี้ย แม่นางอื่น ๆ ในร้านข้าก็มี แต่ตอนนี้มีแค่แม่นาง
กงอวีเท่านั้นที่ช่วยชีวิตข้าได้” จูมามาหน้าซีดขาว น้ำตาแทบร่วงอยู่
รอมร่อ หากไม่ใช่เพราะมีคนพุง คงทรุดกองแทบพื้นไปนานแล้ว

(บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยกเล่มที่ 1. 2558 : 339)

จากตัวอย่างข้างต้น ได้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก จูมามาเป็นคนที่ทำอาชีพเป็นแม่เฒ่า ได้เปิดร้านให้ผู้หญิงที่ยังสาวอยู่ขายฝีมือขายตัว แต่อาชีพนี้หาเงินก็ไม่ใช่ง่าย คนที่มาหาผู้หญิงส่วนมากจะเป็นคนที่มีฐานะสูง ครอบครัวที่มีเงินมากมาย ถ้าแม่เฒ่าทำให้คนไหนไม่พอใจ คนนั้นก็ยังสามารถฆ่าชีวิตของแม่เฒ่าได้หรือไม่ก็ใช้อำนาจบังคับร้านปิดบริการได้ เมื่อมีลูกค้าจะขอผู้หญิงคนหนึ่งพอดีคนนั้นไม่ว่าง จูมามาเดือดร้อนมากแต่ไม่กล้าปฏิเสธลูกค้าได้ มีแต่ขอแม่นางกงอวีช่วยเหลือทั้งนั้น กล่าวมีเรื่องเข้าจนน้ำตาไหล จากเรื่องนี้แสดงให้เห็นว่าการประกอบอาชีพเป็นแม่เฒ่าก็ไม่ใช่งานที่หาเงินได้ง่าย เพราะมีอันตรายถึงชีวิตได้

สรุปได้ว่า จากการวิเคราะห์บทบาทของตัวละครในด้าน 1) การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครที่เป็นผู้นำ 2) การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครที่เป็นนางในของฮ่องเต้ 3) การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครที่เป็นขุนนาง และ 4) การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครที่เป็นผู้ใช้ จะเห็นได้ว่า ตัวละครผู้ชายที่มีบทบาทเป็นสามี ปฏิบัติหน้าที่สั่งสอนภรรยา รัก ห่วงใยภรรยาเป็นอย่างมาก พยายามหาความสุขแก่ภรรยา ในฐานะที่เป็นบิดา ปฏิบัติหน้าที่อบรมสั่งสอนบุตร เมื่อบุตรทำอะไรผิดพลาดบิดาจะช่วยชี้ออกมา และใช้วิธีลงโทษด้วยรัก ห่วงใยบุตร เมื่อบุตรมีอันตรายบิดาจะเป็นห่วงมาก พยายามปกป้องบุตรเต็มที่ ในฐานะที่เป็นบุตร ปฏิบัติหน้าที่อย่างดี ช่วยเหลือบิดามารดา เชื้อฟุ้งและทำตามคำสั่งของบิดามารดา พยายามนำความสุขต่อบิดามารดา ไม่ทำให้บิดามารดาผิดหวัง ในฐานะที่เป็นพี่น้องกัน สามัคคีมากในการทำงานต่าง ๆ เมื่อพี่น้องต้องกันความช่วยเหลือทุกคนก็ยินดีออกมาช่วย รักกัน เมื่อน้องได้กระทำอะไรผิดพลาดไป ในฐานะที่เป็นพี่จะอบรมสั่งสอนน้อง อยากรให้น้องเป็นคนดีทำความดี พยายามปกป้องน้องไม่โดนความเจ็บ ในฐานะที่เป็นเพื่อน สะท้อนให้เห็นถึงมิตรภาพของเพื่อนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เมื่อเพื่อนพบความยากลำบากทุกคนก็เอาใจช่วย ดูแลห่วงใยเพื่อน

ไม่ทอดทิ้งเพื่อน ในฐานะที่เป็นผู้รับใช้ ซื่อสัตย์ ปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างดี เมื่อเจ้านายได้ส่งงานผู้รับใช้จะพยายามเต็มที่ทำงานประสบความสำเร็จ และโอกาสทางด้านการศึกษาและการแสวงหาความรู้ ผู้รับใช้อยากเรียนต้องไปอ่านหนังสือเองหรือว่าไปหาคนที่มีความรู้สอนให้ สำหรับผู้ชาย เป็นคนที่นิยมรับใช้กับราชสำนัก โดยเป็นห้องเฝ้ารับโดยตรง ในโอกาสในการเลือกคู่ครอง จะเป็นบิดามารดาช่วยเลือกคู่ครองให้ บุตรต้องทำตาม ไม่ควรจะปฏิเสธ

ตัวละครผู้หญิง ในฐานะที่เป็นภรรยาทำตามหน้าที่ของตัวเองได้ดี เข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างของสามี หาความสุขแก่สามี ดูแลสามี ใฝ่รับใช้กับสามีตลอดเวลา ในฐานะที่เป็นมารดา เป็นคนที่ใจดี เข้าใจคนอื่น มอบหมายความรักให้บุตรชายมาตลอด เตือนงานของบุตรชาย สั่งสอนให้บุตรชายนำความสุขต่อบิดา ปกป้องช่วยบุตรชายมาตลอด เป็นมารดาที่ดีเอาใจใส่เลี้ยงดูบุตรชายอย่างดี รู้จักกาลเทศะ ในโอกาสการเลือกคู่ครองโดยใช้วิธีการแข่งขันเลือกคู่ครอง คนพวกนี้จะเป็นคนที่มีฐานะสูง บ้านรวย หรือว่าเป็นคนที่ได้สร้างผลงานแก่ประเทศ ห้องเฝ้าช่วยจัดงานเชิญคนทั่วประเทศมาแข่งขันเลือกคู่ที่เหมาะสม วิธีนี้ในสมัยโบราณจีนนิยมมาก การประกอบอาชีพ มีความสามารถรับงานกับราชการ ในการประกอบอาชีพอีกแบบหนึ่งคือคนที่ทำงานเป็นแม่เฝ้าในสมัยนั้นเป็นงานที่นิยม เพราะผู้หญิงที่ไม่มีความสามารถก็ไม่มีทางเลือก เปิดร้านรับผู้หญิงที่ขายบริการมาหากิน

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิเคราะห์ตัวละครจีนในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยาศรีนี้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยาศรีและเพื่อวิเคราะห์บทบาทของตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยาศรี สรุปผลการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 ลักษณะของตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยาศรี

จากการศึกษาและวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยาศรี ผู้วิจัยได้วิเคราะห์โดยแบ่งเป็นตัวละครเอกกับตัวละครประกอบ และเพื่อวิเคราะห์ได้อย่างชัดเจนยังได้แบ่งเป็นตัวละครผู้ชายกับตัวละครผู้หญิงมาวิเคราะห์ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครที่เป็นผู้นำ

นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยาศรี ได้สร้างภูมิหลังของตัวละครฮ่องเต้ เป็นผู้นำที่มีอำนาจสูงสุดของแผ่นดิน มีสิทธิ์สั่งการภารกิจเหล่าขุนนาง ขุนนางทุกคนภักดีต่อฮ่องเต้ รักษาแผ่นดินและปกป้องประชาชน ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างฮ่องเต้และขุนนาง จึงเป็นลักษณะของผู้ปกครองที่มีสิทธิ์ขาดในการบริหารประเทศ และผู้ใต้ปกครองต้องปฏิบัติตามคำบัญชาทุกประการ ภูมิหลังของตัวละครเอกเป็นประมุขพรรคมุรพาที่บัณฑิตกิเลนที่ได้รับการนับหน้าถือตาจากคน ในสังคม เนื่องจากนิสัยใจคอ ที่เปี่ยมไปด้วยความเมตตากรุณาและความสามารถที่โดดเด่น ทำให้มีมิตรสหายมากมายคอยให้ความช่วยเหลือ และยังมีคนเก่งมากความสามารถยินดีมารับใช้และดูแลความปลอดภัย และภูมิหลังครอบครัวของตัวละครเอก โดยครอบครัวของฮ่องเต้เชี่ยวชาญเยี่ยงเป็นครอบครัวใหญ่ประกอบด้วยสามี ภรรยาเอก ภรรยารอง และบุตร สามีเป็นผู้มีอำนาจตัดสินใจทุกเรื่องในครอบครัว และมอบอำนาจการดูแลบ้านให้กับภรรยา ซึ่งสะท้อนให้เห็นสังคมคนจีนในสมัยก่อนว่าผู้ชายจีนนิยมมีภรรยาหลายคน เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระการดูแลครอบครัวจากสามี พฤติกรรมของตัวละครเอกผู้ชายที่เป็นคนที่ชอบพูดตรงไปตรงมา เพื่อให้ผู้รับฟังให้ตระหนักถึงเป้าหมายร่วมกัน จะทำให้การทำงานเป็นไปในทิศทางเดียวกัน แม้จะเป็นการทำงานร่วมกับคนที่ตนเองไม่ปรารถนาจะร่วมงานด้วยก็ตาม และมีนิสัยจิตใจดี มีเมตตากรุณา เมื่อพบผู้อื่นประสบความยากลำบากก็คอยให้ความช่วยเหลืออยู่เสมอ จงรักภักดีต่อเจ้านายพร้อมช่วยเหลืองานอย่างทุ่มเท ซื่อตรงและจริงจังต่อความรู้สึกของตัวเอง ฉลาด รอบคอบและมีสติในสถานการณ์ต่าง ๆ สามารถคิดวิเคราะห์อย่างรอบคอบ และมีเหตุผลโดย เจนจัดในการวิเคราะห์ สามารถวิเคราะห์เรื่องราวและคาดการณ์ผลที่จะ

เกิดขึ้นได้อย่างชัดเจน แต่ผู้นำที่เป็นฮ่องเต้มีนิสัยขี้สงสัยใคร่รู้ ไม่เชื่อคนง่าย ๆ ถึงแม้ว่าเป็นความจริงก็ตาม

2) การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครที่เป็นนางในของฮ่องเต้

นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า ได้สร้างลักษณะทางกายของตัวละครเอกหญิงที่เป็นนางในของฮ่องเต้คือ สตรีผู้นั้นจะมีร่างกายอ่อนเยาว์กว่าอายุจริง และผิวพรรณยังคงงดงาม มีพฤติกรรมพูดตรงไปตรงมา อาฆาตแค้นรุนแรงสั่งฆ่าลูกเลี้ยงด้วยแรงอาฆาตและพยาบาทของตน ฉลาดแกมโกงเพื่อให้ตนได้ครองอำนาจเหนือผู้อื่น โดยไม่สนใจว่าคนที่ตนทำป็นร้ายจะญาติพี่น้องหรือมิตรสหาย ฉลาด รอบคอบและมีสติ ตัดสินใจอย่างถ่วงถ่วงว่าสิ่งใดควรทำและสิ่งใดไม่ควรทำตามกาลเทศ หากทำสิ่งที่ถูกต้องแต่ไม่ถูกเวลาที่สิ่งที่ทำอาจสูญเปล่าและกลับนำภัยมาสู่ตน

3) การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครที่เป็นขุนนาง

นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า ได้สร้างภูมิหลังครอบครัวของตัวละครประกอบเป็นครอบครัวเล็ก แต่สามีเขาแตกต่างจากคนอื่นที่เป็นชายที่รักเดียวใจเดียว มีภรรยาเพียงคนเดียว และเนื่องจากคนจีนนิยมมีลูกผู้ชายเพื่อช่วยสืบทอดวงศ์ตระกูล ช่วยงานบ้าน และนำความมั่งคั่งมาสู่ครอบครัว คนจีนส่วนใหญ่จึงให้ความสำคัญกับลูกชายมากกว่าลูกสาว ซึ่งความเชื่อนี้ยังได้รับการถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่นตั้งแต่ออดีตจนถึงปัจจุบัน การแต่งกายของผู้ชายคนจีนที่มีฐานะในสมัยก่อน นิยมใส่ชุดยาวปกปลายสัตว์มงคล เช่น มังกร เสือ สิงโต เป็นต้น เพื่อแสดงให้เห็นถึงความมั่งคั่งของครอบครัว ที่แตกต่างจากชุดของผู้ชายชาวบ้านทั่วไป ผู้ชายจะมีความสามารถด้านกังฟูในการต่อสู้สูง อดทนขยันขันแข็ง ไม่ว่าจะพบความยากลำบากเพียงไหนก็ไม่เคยสิ้นความหวังต่อชีวิต พยายามต่อสู้ฟันฝ่าอุปสรรค กล้าพูดกล้าทำ ถึงแม้ว่ากษัตริย์จะมีอำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศ แต่ก็ต้องมีเหล่าขุนนางตงฉินที่มีความซื่อสัตย์และภักดีคอยชี้แนะและทัดทานในเรื่องที่ไม่เหมาะสม แม้ในบางครั้งการทัดทานของเหล่าขุนนางอาจจะทำให้พวกเขาถูกลงโทษประหารชีวิต แต่ขุนนางตงฉินหาได้เกรงกลัว เนื่องจากในใจพวกเขาอยากให้บ้านเมืองร่มเย็นเป็นสุข มีนิสัยพูดจาตรงไปตรงมาทั้งผู้ชายและผู้หญิง ซึ่งโดยส่วนมากจะใช้พูดกับคนสนิท เพื่อน ญาติพี่น้อง หรือผู้ใหญ่ที่มีฐานะสูงกว่าใช้พูดกับผู้น้อยที่มีฐานะต่ำกว่า มีกิริยามารยาทเรียบร้อยให้ความเคารพผู้เฒ่า พูดจาตรงไปตรงมา แต่ก็ยังเป็นขุนนางรู้จักกาลเทศะ รู้ว่าสิ่งใดควรพูดสิ่งใดไม่ควรพูด มีความซื่อสัตย์สุจริตเป็นคนที่มีซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ของตนเอง มีนิสัยอ่อนโยน มีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือคนอื่น มีความเมตตากรุณา ในชีวิตได้พบเจอกับความยากลำบาก แต่ไม่ยอมแพ้ง่าย และเป็นผู้ชายที่ซื่อตรง เป็นตัวของตัวเอง ไม่ยอมแพ้ต่อเรื่องใด ๆ รักศักดิ์ศรีของลูกผู้ชาย พวกเขาจะไม่ยอมแพ้อะไรง่าย ๆ มีนิสัยร่าเริง เปิดเผย รักสนุก เกลียดการแย่งชิงอำนาจ อำนาจแม้จะเป็นสิ่งที่หลายคนปรารถนา แต่ก็ไม่ใช่ทุกคนที่ต้องการแก่งแย่งช่วงชิงอำนาจกับผู้อื่น เนื่องจากเห็นว่าอำนาจจะนำพาหายนะมาให้แก่ตนและผู้อื่น เมื่อไม่เห็นประโยชน์ของอำนาจ พวกเขาจึงเกลียดการใช้วิธีสกปรกทำร้ายผู้อื่นเพื่อให้ตนเองได้เป็นใหญ่ พวกเขารู้จักกาลเทศะ

รู้ว่าสิ่งใดควรพูดไม่ควรพูด สิ่งใดควรทำไม่ควรทำตามสถานการณ์ที่แตกต่างกันไป เข้าใจคนอื่น แต่บางคนฉลาดแกมโกง ชอบหลอกใช้ผู้อื่นเพื่อหาประโยชน์ให้กับตัวเอง หงุดหงิด โกรธและทำร้ายลูกน้อง

รูปร่างหน้าตาของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นขุนนาง มีหน้าตางดงาม ชุดการแต่งกายของผู้หญิงจีนในสมัยก่อนจะเป็นกระโปรงยาว ทำจากไหมสีของเสื้อผ้าจะบอกถึงเอกลักษณ์และตัวตนของผู้สวมใส่ สำหรับทรงผมของสตรีจะมีหลายทรง แต่ไม่นิยมมัดรวบครึ่งหัวแบบผู้ชาย อย่างไรก็ตามหากสตรีผู้ใดมีนิสัยคล้ายผู้ชายจะนิยมมัดรวบผมแบบครึ่งรัดครึ่งปล่อย และผู้หญิงมีความสามารถในการปกครองดูแลบ้านเมือง และรับใช้ราชสำนัก ซึ่งแตกต่างจากผู้หญิงชาวจีนในสมัยก่อนที่เป็นแม่บ้านแม่เรือน อดทนขยันขันแข็ง แม่ชายแดนตกอยู่ในอันตราย มุ่หนีหวงก็พยายามอดทนแก้ไขปัญหาอย่างไม่ท้อถอย กล้าพูดกล้าทำ นางไม่เกรงกลัวผู้มีฐานะสูง หากผู้นั้นกระทำความผิดเขาควรต้องรับโทษ ชอบพูดจาตรงไปตรงมา จิตใจดี มีเมตตากรุณา ชอบช่วยเหลือคนอื่น เป็นผู้หญิงมีความเพียรพยายามไม่ย่อท้อ มีความเป็นตัวของตัวเอง เป็นคนที่ฉลาด มีไหวพริบและมีความรอบคอบ มีคุณธรรมด้านความกตัญญูรู้คุณ มีกาลเทศะยอมตระหนักดีว่าสิ่งใดควรทำและสิ่งใดที่ไม่ควรทำตามสถานการณ์ที่แตกต่างกันไป ปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมได้ดี แต่ผู้หญิงบางคนอาฆาตแค้นรุนแรงมาทำร้ายร่างกายคนร้าย

4) การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครที่เป็นผู้รับใช้

นวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบหลางหย่า ได้สร้างภูมิหลังตัวละครประกอบเป็นทหารและคนรับใช้ที่มีความสามารถ มีความซื่อสัตย์จงรักภักดี และยกย่องเชิดชูผู้นำของตนตลอดจนเป็น ผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมความสำเร็จของผู้นำ รูปร่างหน้าตาของตัวละครผู้ชายที่เป็นนักโทษที่รับใช้ในวัง ส่วนมากจะทำงานหนัก ถูกคนอื่นรังแก ไม่ว่าจะพยายามทำงานแค่ไหนถ้าเจ้านายหรือหัวหน้าไม่พอใจก็ทุบตี ไม่ให้ข้าวกิน หรือว่าจะเพิ่มงานให้ทำงานหนักกว่าเดิม นักโทษพวกนี้ทั้งมีฐานะสูงและฐานะต่ำที่ทำผิดและถูกลงโทษ ให้ไปทำงานในเรือนจำ ซึ่งเป็นสถานที่ทำงานแย่มากที่สุด พฤติกรรมของตัวละครผู้ชายที่เป็นผู้รับใช้ มีความสามารถ ความสามารถเป็นสิ่งที่สั่งสมจากการฝึกฝน แม้ยังเป็นเด็กแต่หากมีความอดทนเพียรฝึกฝนย่อมพัฒนาความสามารถของตนให้เทียบเท่าหรือดีกว่าผู้ใหญ่ มีความอดทนและความเพียรถือเป็นกำลังใจประเภทหนึ่งที่ทำให้เขาต่อสู้กับความเจ็บปวดและทรมานได้อย่างไม่ท้อถอย มีกิริยามารยาทเรียบร้อย คอยให้ความช่วยเหลือเจ้านายของตนอย่างเต็มที่ด้วยความจงรักภักดี รักสนุก ไม่ว่าจะผู้ใหญ่หรือเด็กต่างก็ชอบเรื่องสนุกสนานที่ทำแล้วเกิดความสุขใจ มีความกตัญญูรู้คุณ เมื่อใครช่วยเหลือเขา เขาจะตอบแทนบุญคุณของคนผู้นั้น รู้จักกาลเทศะ รู้ว่าสิ่งใดควรทำและไม่ควรทำจากการใช้สติพิจารณาอย่างรอบคอบ แต่คนเป็นเด็กมักยังไม่รู้จักวิธีการควบคุมอารมณ์ เมื่อเขาโกรธหรือหงุดหงิดมักแสดงออกชัดเจน โดยไม่รู้ว่ากิริยาที่แสดงออกมานั้นไม่เหมาะสม

รูปร่างหน้าตาของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นผู้รับใช้ได้รับการคัดเลือกให้เข้ามาเป็นสนมหรือนางกำนัลภายในวัง ส่วนใหญ่จะเป็นสตรีที่งดงาม และมีความสามารถ แม้จะไม่ใช่คนงดงามที่สุดแต่ก็เป็นคนที่มีความเฉลียวฉลาด ผู้หญิงมีความสามารถด้านการเย็บปักถักร้อย การร้องเพลง เต้นรำ และเล่นดนตรี เป็นต้น จงรักภักดีต่อเจ้านาย ฉลาด รอบคอบและมีสติ เจนจัดในการคิดวิเคราะห์ข่าวต่าง ๆ

5.1.2 บทบาทของตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก

1) การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครที่เป็นผู้นำ

ในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก ตัวละครที่มีบทบาทเป็นสามีปฏิบัติหน้าที่สั่งสอนภรรยา เมื่อภรรยาได้กระทำเรื่องราวผิดสามีก็ออกมาสั่งสอนและลงโทษภรรยา สามีเป็นคนที่มีความอดทนในครอบครัว มีสิทธิ์ตัดสินทุกเรื่อง ในตัวอย่างของนวนิยายนี้คือภรรยาไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่อย่างดี เรียกบุตรชายไปทำเรื่องร้าย สามีจึงเลยสั่งสอนลงโทษภรรยา ในฐานะที่เป็นบิดาปฏิบัติหน้าที่อบรมสั่งสอนบุตร เมื่อบุตรทำอะไรผิดพลาดบิดาจะช่วยชี้แนะ และใช้วิธีลงโทษด้วยแต่ไม่ว่าอย่างไร การกระทำทั้งหมดของบิดาคือหวังดีกับบุตร รักบุตรของตนเองมากที่สุด อยากให้บุตรของตนเองเป็นคนที่มีความประพฤติดี ประสบความสำเร็จในทุกเรื่อง เมื่อบุตรมีอันตารายบิดาจะเป็นห่วงมาก พยายามปกป้องบุตรเต็มที่ บทบาทและโอกาสทางสังคมของตัวละครเอกผู้ชาย เป็นคนที่นิยมรับใช้กับราชสำนัก โดยเป็นฮ่องเต้รับโดยตรง ในโอกาสในการเลือกคู่ครอง จะเป็นบิดามารดาช่วยเลือกคู่ครองให้ บุตรต้องทำตาม ไม่ควรจะปฏิเสธ

2) การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครที่เป็นนางในของฮ่องเต้

ในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก บทบาทในครอบครัวของตัวละครผู้หญิงที่เป็นนางในของฮ่องเต้ ในฐานะที่เป็นภรรยาทำตามหน้าที่ของตนเองได้ดี ดูแลสามีเฝ้ารับใช้กับสามีตลอดเวลา ถึงแม้ว่ามีนางผู้รับใช้ที่ยังดูแลสามีอย่างใกล้ชิด ไม่ว่าสามีมีภรรยาก็คนเขาก็ใจกว้างยอมรับ รู้จักให้อภัย บางทีสามีก็ทำเรื่องต่าง ๆ ทำให้เขาผิดหวัง แต่เขาก็ไม่ถือสา รักและดูแลสามีเช่นกัน ในฐานะที่เป็นมารดา เป็นคนที่ใจดี เข้าใจคนอื่น มอบหมายความรักให้บุตรชายมาตลอด เตือนงานของบุตรชาย สั่งสอนให้บุตรชายนำความสุขต่อบิดา ปกป้องช่วยบุตรชายมาตลอด เป็นมารดาที่ดีเอาใจใส่เลี้ยงดูบุตรชายอย่างดี รู้จักกาลเทศะ

3) การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครที่เป็นขุนนาง

ในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยก ได้สร้างบทบาทในครอบครัวของตัวละครผู้ชายที่เป็นขุนนาง ในฐานะที่เป็นสามี รัก ห่วงใยภรรยาเป็นอย่างมาก พยายามหาความสุขแก่ภรรยา ในฐานะที่เป็นบิดา รักบุตรมาก ห่วงใยบุตรตลอดเวลาแต่ไม่แสดงออกมา มีแต่ช่วยปกป้องบุตรอยู่ข้างหลัง ในฐานะที่เป็นบุตร ปฏิบัติหน้าที่อย่างดี ช่วยเหลือบิดามารดา เชื่อฟังและทำตามคำสั่งของบิดามารดา พยายามนำความสุขต่อบิดามารดา ไม่ทำให้บิดามารดาผิดหวัง พวกเขา

รู้ว่า บิดามารดาเลี้ยงเรามาตั้งแต่เล็ก เราควรรู้จักตอบแทนบุญคุณของเขา รักบิดามารดา ถึงแม้ว่าในนวนิยาย บางคนได้โกหกบิดา แต่สุดท้ายเขาก็รู้สึกผิดและได้พูดความจริงกับบิดา ก็ได้แสดงให้เห็นถึงความกตัญญูเช่นกัน ในฐานะที่เป็นพี่น้องกัน สามัคคีมากในการทำงานต่าง ๆ เมื่อพี่น้องต้องกัน ความช่วยเหลือทุกคนก็ยินดีออกมาช่วย รักกัน เมื่อน้องได้กระทำอะไรผิดพลาดไป ในฐานะที่เป็นพี่จะอบรมสั่งสอนน้อง อยากให้พี่น้องเป็นคนดีทำความดี พยายามปกป้องน้องไม่โดนความเจ็บ อันตราย นำความสุขแก่น้องส่วนผู้ชายในฐานะที่เป็นเพื่อนในนวนิยายนี้จะค่อนข้างเด่น จากเริ่มต้นถึงจบเรื่องได้สะท้อนให้เห็นถึงมิตรภาพของเพื่อนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เมื่อเพื่อนพบความยากลำบากทุกคนก็เอาใจช่วย ดูแลห่วงใยเพื่อนอย่างละเอียด ไม่ทอดทิ้งยามเพื่อน ในการวิธเรียนความรู้ คนที่ยากจนไม่มีเงินเชิญครูสอนหนังสือให้ตนเองได้ แต่ครูบางคนไม่ถือสา ไม่ว่าคนจนหรือคนต่ำเขาก็ยินดีสอนให้

บทบาทในครอบครัวของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นขุนนาง ในฐานะที่เป็นภรรยา เข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างของสามี หากความสุขให้สามี ไม่ว่าตนเองมีฐานะสูงขนาดไหนเมื่อแต่งงานแล้วไม่ทำให้สามีหนักใจ ในบทบาทและโอกาสทางสังคมของตัวละครเอกผู้หญิงที่เป็นขุนนาง ผู้หญิงส่วนหนึ่งมีนิสัยกล้าหาญ เป็นตัวของตัวเองจะไม่ถือสาอะไร มีความสามารถก็รับงานกับราชการ โอกาสในการเลือกคู่ครองโดยใช้วิธีการแข่งขันเลือกคู่ครอง คนพวกนี้จะเป็นคนที่มีฐานะสูง บ้านรวย หรือว่าเป็นคนที่ได้สร้างผลงานแก่ประเทศ ฮองเต๋ช่วยจัดงานเชิญคนทั่วประเทศมาแข่งขันเลือกคู่ที่เหมาะสมวิธีนี้ในสมัยโบราณจีนนิยมมาก

4) การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครที่เป็นผู้รับใช้

ในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ได้สร้างบทบาทและโอกาสทางสังคมของตัวละครผู้ชาย ในฐานะที่เป็นผู้รับใช้ ชื่อสัตย์ ปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างดี เมื่อเจ้านายได้สั่งงานผู้รับใช้จะพยายามเต็มที่ทำงานประสบความสำเร็จ ไม่ทำให้เจ้านายผิดหวัง ถ้าได้ทำอะไรผิดพลาดไปแล้ว พวกเขาก็กล้าออกมายอมรับความผิดยอมรับการลงโทษ และโอกาสทางด้านการศึกษาและการแสวงหาความรู้ ผู้รับใช้อยากเรียนต้องไปอ่านหนังสือเองหรือว่าไปหาคนที่มีความรู้สอนให้

บทบาทและโอกาสทางสังคมของตัวละครผู้หญิงที่เป็นผู้รับใช้ ในการประกอบอาชีพอีกแบบหนึ่งคือคนที่ทำงานเป็นแม่เฒ่าในสมัยนั้นเป็นงานที่นิยม เพราะผู้หญิงที่ไม่มีความสามารถก็ไม่มีทางเลือก เปิดร้านรับผู้หญิงที่ขายบริการมาหากิน

5.2 อภิปรายผล

1. งานวิจัยมีวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา ผลการวิจัยได้สะท้อนภาพต่าง ๆ ของตัวละครที่มีลักษณะอย่างชัดเจน โดยเฉพาะในด้านลักษณะนิสัยของตัวละครชาย เป็นสุภาพบุรุษที่มีบุคลิกภาพอย่างดี ซึ่งลักษณะนิสัย

ที่ดีสืบทอดกันมาจากบรรพบุรุษจนถึงปัจจุบัน เพราะบรรพบุรุษสั่งสอนต่อรุ่นหลานว่าต้องเป็นคนดี เช่น เข้าใจคนอื่น มีความอดทน มีจิตใจแข็งแรง ต้องซื่อสัตย์กับคนอื่น และมีน้ำใจช่วยเหลือเพื่อน เป็นต้น ทั้งนี้เป็นสิ่งที่ดีและจะช่วยสั่งสอนให้ลูกหลานทำตัวเป็นคนดี มีบุคลิกภาพที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับ สมมุติฐานข้อที่ 1 คือ นวนิยายแปลชุด บุษขบรูพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สะท้อนคุณธรรม และจริยธรรมของตัวละครที่ปรากฏในนวนิยาย ทำให้ผู้อ่านที่เป็นคนไทยเข้าใจพฤติกรรม บทบาท ของ ตัวละครจีนในนวนิยายชุด บุษขบรูพา ทำเนียบกลางหย้า และสอดคล้องกับแนวคิดของ บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2539 : 71-72) ที่ว่า ในการพิจารณาลักษณะนิสัยของตัวละคร ควรตั้งแนว ดั้งนี้ ตัวละครตัวไหนสำคัญแก่นี่เรื่อง หรือแก่ความคิดเห็นและปรัชญาของผู้ประพันธ์ มีตัวละคร ตัวไหนในเรื่องนั้น ทำให้เนื้อเรื่องมีรสขึ้นในทางใด ตัวใดควรถือเป็นตัวเอก เกี่ยวเนื่องกับชื่อเรื่อง หรือไม่เกี่ยวเนื่องกับปรัชญาของผู้ประพันธ์มากกว่า หรือน้อยกว่าตัวที่ไม่น่าถือว่าเป็นตัวเอก ฯลฯ ผู้ประพันธ์อาจใช้กลวิธีต่าง ๆ ในการแสดงลักษณะนิสัยของตัวละคร เช่น คำพูดของตัวละครเอก แสดง อาศัย ตัวละครอื่นพรรณนาลักษณะ แสดงโดยทางจดหมายของตัวละครตัวนั้นเขียนถึงตัวละครอีก ตัวหนึ่ง หรือกล่าวถึงกิริยาอาการ โดยไม่บอกให้ชัดแจ้งว่าที่ทำเช่นนั้น ๆ เพราะมีความรู้สึกนึกคิด อย่างไรและยังมีกลวิธีอื่น ๆ อีกหลายประการ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริวรรณ ปรีชานฤตย์ (2546) ศึกษางานวิจัยเรื่อง การศึกษาวิเคราะห์ตัวละครชายในวรรณกรรมของยะชุนะรี ควะยะปะตะ ผลการวิจัยพบว่า ตัวละครในวรรณกรรมทั้งสี่เรื่องดังกล่าวเป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญต่อการ ดำเนินเรื่องและการนำเสนอแนวคิดเชิงจริยธรรมเกี่ยวกับมนุษย์ พฤติกรรมของตัวละครชายสะท้อน ให้เห็นถึงธรรมชาติของมนุษย์ปุถุชนที่มีกิเลสตัณหาทำให้ประพฤติดีศีลธรรม ตัวละครชายเหล่านี้ ต้องต่อสู้กับความขัดแย้งภายในใจแต่ก็สามารถเอาชนะใจตนเองได้ในที่สุด จากการศึกษาพบว่า ภูมิหลังของควะยะปะตะมีอิทธิพลต่อการสร้างตัวละครชายในวรรณกรรมของเขาโดยที่ตัวละครชายมัก เป็นกัมพูชา มีความเหงาและสนใจในศิลปะเช่นเดียวกับตัวควะยะปะตะเอง อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะเป็ นการวิเคราะห์วรรณกรรมแปล หรือว่าวรรณกรรมไทย ก็ทำให้ผู้อ่านได้เห็นถึงลักษณะของตัวละคร อย่างชัดเจน

2. งานวิจัยมีวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อวิเคราะห์บทบาทของตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุษขบรูพา ทำเนียบกลางหย้า ผลงานวิจัยได้สะท้อนบทบาทของผู้ชายในด้านสามีสั่งสอนภรรยา บุตร ทำตามคำสั่งของบิดามารดา กตัญญูรักบิดามารดา ความกตัญญูของบุตรเป็นวัฒนธรรมที่ตีสืบทอด กันมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เพราะคนจีนรู้ว่าถ้าไม่มีบิดามารดาดูแลเรา เราก็จะไม่มีชีวิตในวันนี้ได้ เราควรรู้จักตอบแทนบุญคุณของบิดามารดา อีกด้านหนึ่งในนวนิยายนี้เด่นมากคือ คนที่ในฐานะที่เป็น เพื่อน ช่วย ดูแลเพื่อน ไม่ทอดทิ้งเพื่อนในตอนที่พบความยากลำบาก ห่วงใยเพื่อนเมื่อเพื่อนตกอยู่ใน อันตราย สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อที่ 2 คือ นวนิยายแปลชุด บุษขบรูพา ทำเนียบกลางหย้า ได้สะท้อนแนวคิดเชิงสังคมของผู้เขียน เกี่ยวกับค่านิยมในการดำเนินชีวิตของคนจีนในสังคมจีน

การสืบทอดประเพณีจีน การปลูกฝังคุณธรรมและการชี้แนะแนวทางในการดำเนินชีวิตให้แก่บุตรหลาน ผู้เป็นคนไทย สอดคล้องกับแนวคิดของ บุญยเสนอ ตริวิเศษ (2550 : 163) การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครมีสาระสำคัญอยู่ที่การศึกษาบทบาทของตัวละครในเรื่อง ผู้วิจารณ์จะต้องนำประสบการณ์และความเข้าใจต่อชีวิตมนุษย์เป็นเกณฑ์ประกอบการวินิจฉัยด้วย เพราะตัวละครก็คือตัวแทนของมนุษย์ทั่วไปนั่นเอง และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุมณฑา บุญวัฒน์กุล (2550) ศึกษาวิจัยเรื่อง ตัวละครหญิงในนวนิยายของบุญเหลือ ผลการวิจัยพบว่า สถานภาพและบทบาทของตัวละครหญิงมี 2 ด้าน คือ ด้านครอบครัวและด้านสังคม สถานภาพและบทบาทด้านแรกประกอบด้วย สถานภาพและบทบาทของบุตรสาว บุตรสะใภ้ ภรรยา มารดาและเพื่อน สถานภาพและบทบาทด้านต่อมา ประกอบด้วยสถานภาพและบทบาทด้านหน้าที่การงาน และด้านการเป็นผู้นำ สถานภาพและบทบาทของตัวละครหญิงทั้ง 11 ตัว นอกจากจะสะท้อนเอกลักษณ์ของครอบครัวไทยในเมืองหลวง และในชนบทในช่วงเวลาที่ผู้เขียนมีชีวิตอยู่แล้ว ผู้เขียนยังได้เสนอทัศนะเรื่องบทบาทของเพศหญิงและเพศชายที่สังคมไทยกำหนดไว้อย่างตายตัวอีกด้วย นวนิยายบุญเหลือจึงทำให้ผู้อ่านรู้จักและเข้าใจชีวิตคนไทยและสังคมไทยบางแง่มุมดีขึ้น

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไปดังนี้

1. ควรวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายแปลชุดเรื่องอื่น เช่น เงินทวน จอมนางคู่แผ่นดิน
2. ควรวิเคราะห์ตัวละครจีนในนวนิยายของคนไทยเขียนเปรียบเทียบกับตัวละครจีนใน

นวนิยายของคนจีนเขียน

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2533) **จากภาษาต่างประเทศสู่ภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร : สฤชดีเดซ.
- กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ สถาบันภาษาไทย. (2543) **การพัฒนาเกณฑ์การประเมินค่าวรรณกรรมไทย**. กรุงเทพมหานคร : กรมการศาสนา.
- กระแสร้ มาลาภรณ์. (2530) **วรรณกรรมไทยปัจจุบัน**. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.
- กุหลาบ มัลลิกะมาส. (2531) **วรรณคดีวิจารณ์**. กรุงเทพมหานคร : อรุณการพิมพ์.
- _____ . (2539) **ความรู้ทั่วไปทางวรรณคดีไทย**. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชไมพร พรเพ็ญพิพัฒน์. (2549) **คมความคิดในวรรณกรรมร่วมสมัย**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร :
- วัฒนาพานิช.
- ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิช และนพพร ประชากุล. (2535) **การศึกษาวรรณกรรม : ศาสตร์เฉพาะกับสหวิทยาการ**. ใน เอกสารประกอบการสัมมนาวิชาการเรื่องมนุษยศาสตร์ : พรหมแดนปัจจุบัน เส้นทางสู่นาคต. ม.ป.ท. : ม.ป.พ.
- คนยา วงศ์ณะชัย. (2542) **วรรณกรรมปัจจุบัน**. กรุงเทพมหานคร : สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม.
- ดวงมน จิตรจำนงค์. (2532) **หลังม่านวรรณศิลป์**. กรุงเทพมหานคร : สามัคคีสาส์น.
- จตุพร มหาพรหม. (2540) **วิเคราะห์ตัวละครชายชาวจีนในนวนิยายไทยช่วง พ.ศ. 2510-2537**. ปริญญาณิพนธ์ ศศ.ม. (สาขาวิชาภาษาไทย) กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ดวงทิพย์ คุ้มมณี. (2546) **สถานภาพและบทบาทของตัวละครหญิงในนวนิยาย : กรณีศึกษานวนิยายของกิ่งฉัตร ปี พ.ศ. 2535-2544**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สาขาวิชาไทยศึกษา) กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2546) **คู่มือการเขียนเรื่องสั้นจากภาชิตและคำพังเพย**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร : บริษัท 21 เซ็นจูรี่.
- ทวีศักดิ์ ญาณประทีป. (2537) **การเขียนวรรณกรรมสำหรับเด็ก**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- _____ . (2537) **การเขียนวรรณกรรมสำหรับวัยรุ่น**. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ธนาวิณ เสาพันธ์พิสุทธิ. (2545) **การวิเคราะห์ตัวละครเหนือธรรมชาติในนวนิยายพื้นบ้านภาคเหนือ**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สาขาวิชาภาษาไทย) กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ธัญญา สังข์พันธานนท์. (2539) **วรรณกรรมวิจารณ์**. กรุงเทพมหานคร : กอแก้ว พงษ์ศักดิ์.

บรรณานุกรม (ต่อ)

นักพร สุหุราย. (2544) **การพัฒนาบุคลิกภาพ**. กรุงเทพมหานคร : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

สถาบันราชภัฏสุรินทร์.

นันทา พงษ์พงษ์. (2541) **วิเคราะห์ตัวละครเอกฝ่ายชายในนวนิยายของ ว.วินิจฉัยกุล**.

วิทยานิพนธ์ อ.ม. (สาขาวิชาภาษาไทย) กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ. (2539) **แว่นวรรณกรรม**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร :

อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง.

บุญยैसेนอ ตริวิเศษ. (2550) **เอกสารประกอบการสอนรายวิชาวรรณกรรมวิจารณ์**.

กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.

ปริญญา เกื้อหนู. (2537) **เรื่องสั้นอังกฤษและอเมริกัน**. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.

ปัญญา บริสุทธิ์. (2533) **ทฤษฎีและวิธีปฏิบัติในการแปล**. กรุงเทพมหานคร : ราชบัณฑิตยสถาน.

ปิยะมาศ สรรพวิรวงส์. (2543) **การศึกษาเปรียบเทียบ “สี่แผ่นดิน” ฉบับแปลภาษาจีนสองสำนวน**.

วิทยานิพนธ์ อ.ม. (สาขาวิชาภาษาไทย) กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พัฒนจิรา จันทร์ดำ. (2554) **การอ่านและการวิจารณ์เรื่องสั้น**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร :

เอสโกล์การพิมพ์ (1988).

ไพโรธ เลิศพิริยกุล. (2542) **วรรณกรรมไทยปัจจุบัน**. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.

ไพโรจน์ บุญประกอบ. (2539) **การเขียนสร้างสรรค์ : เรื่องสั้น-นวนิยาย**. กรุงเทพมหานคร :

ดอกหญ้า.

ฟิลิปดา. (2552) **100 คำถามสร้างนักเขียน : นิยายคุณเขียนได้ด้วยตนเอง**. กรุงเทพมหานคร :

เจพลัสมีเดีย.

ยุรฉัตร บุญสนิท. (2538) **วรรณกรรมวิจารณ์**. กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

รตชา. (2552) **เขียนนิยาย ศาสตร์และศิลป์สู่เส้นทางนักประพันธ์**. กรุงเทพมหานคร : อ่านเอาเรื่อง.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2556) **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554**. กรุงเทพมหานคร :

นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.

รัตน์กัญญา สัจจะพันธ์. (2538) **วรรณกรรมปัจจุบัน**. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ลี หลินลี่, ผู้แปล. (2558) **บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหย่า เล่มที่ 1-5.** กรุงเทพมหานคร : สยามอินเตอร์บุ๊ค.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- วิภา เสนานาญ กงกะนันท์. (2540) **กำเนิดนวนิยายในประเทศไทย.** กรุงเทพมหานคร : ดอกหญ้า.
- วาณิช จรุงกิจอนันต์. (2538) **ศาสตร์แห่งเรื่องสั้นและนิยาย.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์.
- วิวันพร กิจไกรลาศ. (2552) **ตัวละครหญิงในวรรณกรรมของอิซุชิ อิชิโงะกับผู้หญิงในยุคเมจิ.** วิทยานิพนธ์ อ.ม. (สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น) กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรารมณ ตระกูลสถิตย์. (2545) **จิตวิทยาและการปรับตัว.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- วนิดา บำรุงไทย. (2544) **ศาสตร์และศิลป์แห่งนวนิยาย.** กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น.
- วัลยา วิวัฒน์ศร. (2547) **การแปลวรรณกรรม.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริวรรณ ปรีชานฤตย์. (2546) **การศึกษาวิเคราะห์ตัวละครชายในวรรณกรรมของยะซุนะริ คะวะบะตะ.** วิทยานิพนธ์ อ.ม. (สาขาวิชาภาษาและวรรณคดีญี่ปุ่น) กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมพร มั่นตะสูตร. (2544) **วรรณกรรมไทยปัจจุบัน.** กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.
- สายทิพย์ นุกุลกิจ. (2543) **วรรณกรรมไทยปัจจุบัน.** พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : เอส. อาร์. พรินต์ติ้ง.
- สิริวรรณ วงษ์ทัต. (2545) **การศึกษาเชิงวิเคราะห์.** วิทยานิพนธ์ อ.ม. (สาขาวิชาภาษาไทย) กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุทัศน์ วงศ์กระบอกถาวร. (2550) **บันเทิงคดี ประเภทเรื่องสั้น.** กรุงเทพมหานคร : โอ.เอส. พรินต์ติ้ง เฮ้าส์.
- สุนทรี คุณจักร. (2547) **เอกสารประกอบการสอนรายวิชา 2082713 การอ่านเชิงวิเคราะห์.** ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุพัชญา อาริมิตร. (2557) **การศึกษาตัวละครวัยรุ่นชายผู้แพ้ในวรรณกรรมเยาวชนอเมริกันช่วง ทศวรรษ 2000.** วิทยานิพนธ์ อ.ม. (สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ) กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุมนธา บุญวัฒน์กุล. (2550) **ตัวละครหญิงในนวนิยายของบุญเหลือ**. ปริญญาโท ศศ.ม.
(สาขาวิชาภาษาไทย) กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

บรรณานุกรม (ต่อ)

สุภา ธีรกิตติกุล. (2552) **การศึกษาตัวละครผู้ติดตามของมินะโมะโตะโนะ โยะมิทซึเนะ**

ในนวนิยายสงครามเรื่อง กิเกะอิกิ. วิทยานิพนธ์ อ.ม. (สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น)

กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สยามอินเตอร์บุ๊คส์. (2559) **“บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา”** ผู้จัดการ. [ออนไลน์] แหล่งที่มา :

<http://www.bloggang.com/mainblog.php?id=jackfruit-k&group=83&month=16-11-2015&gblog=1> (19 พฤษภาคม 2559)

สำนักพิมพ์ เจ้อเจียง. (2558) **“รางวัลที่ได้รับของบุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยา”**

ผู้จัดการ. [ออนไลน์] แหล่งที่มา : <http://baike.so.com/doc/10954500-11482376.html>

(2 พฤษภาคม 2558)

หทัยวรรณ ไชยกุล. (2544) **วรรณกรรมศึกษา**. เชียงใหม่ : มิ่งเมือง.

อรรถภาค เล้าจินตนาศรี. (2544) **กวีนิพนธ์ไทยร่วมสมัย : บทวิเคราะห์และสรุพนิพนธ์**.

กรุงเทพมหานคร : ศยาม.

อวยพร แสงคำ. (2557) **ลักษณะเด่นของนวนิยายไทยที่มีตัวละครเป็นครูและนาถ**. วิทยานิพนธ์
อ.ม.

(สาขาวิชาภาษาไทย) กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อัจฉรา เหมวรางค์กุล. (2555) **ตัวละครเอกหญิงในนวนิยายของโยะมิโมะโตะ บะนะนะ**.

วิทยานิพนธ์ อ.ม. (สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น) กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อารยา ผังลักษณ์. (2546) **วิเคราะห์นวนิยายชุดล่องไพรของน้อย อินทนนท์**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.

(สาขาวิชาไทยศึกษา) กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

อิงอร สุพันธ์วิวัฒน์. (2558) **เลื่อมลายสายรุ้ง : ภาพสะท้อนสังคมในนวนิยายปัจจุบัน**. พิมพ์ครั้งที่ 3.

กรุงเทพมหานคร : คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อิรวดี ไตลังคะ. (2546) **ศาสตร์และศิลป์แห่งการเล่าเรื่อง**. กรุงเทพมหานคร :

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อุดม รุ่งเรืองศรี. (2544) **สภาพของวรรณกรรมไทยปัจจุบัน**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร :

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

เอื้อนจิตร จันจตุรพันธ์. (2524) **วิเคราะห์วรรณกรรมจีน (แปล) ประเภทกำลังภายใน**. ปริญญา
นิพนธ์

กศ.ม. (สาขาวิชาภาษาไทย) กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.

บรรณานุกรม (ต่อ)

Forster, E. M. (2536) **Aspects of the Novel**. New York : Harcourt, Brace.

Linhuan Fan. (2557) **ภาพสะท้อนครอบครัวชาวจีนในนวนิยายของเฟิร์ล เอส. บัค แพลโดย
ลันตลิริ**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง)

กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.

Price, Gerald. (2546) **Dictionary of Narratology**. Lincoln : University of Nebraska Press.

Yang Weiyong. (2555) **การวิเคราะห์ตัวละครหญิงชาวจีนในนวนิยายไทย**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.

(สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง) กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
เอกสารรับรองคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย

เรียนรู้อีกรอบใช้สังคม

เอกสารรับรอง

(Certificate of Exemption)

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย
มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

วันที่ 27 ตุลาคม 2559

ชื่อเรื่อง การวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายแปลชุด บุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยง

ชื่อนักวิจัย/หัวหน้าโครงการ Miss Tang Qiuyun

คณะวิชา/หลักสูตร หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

ขอรับรองว่า งานวิจัยดังกล่าวข้างต้นได้ผ่านการพิจารณาเห็นชอบโดยสอดคล้องกับประกาศ
เฮลซิงกิ จากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

ลงนาม

(รองศาสตราจารย์ ดร.จริยาวัตร คมพยัคฆ์)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย

มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

วันที่รับรอง

วันที่ 27 ตุลาคม 2559

เลขที่รับรอง

อ.484/2559

วันที่ให้การรับรอง: 27 ตุลาคม 2559

วันหมดอายุใบรับรอง: 26 ตุลาคม 2561

ภาคผนวก ข

นวนิยายแปลชุดบุรุษบุรพา ทำเนียบกลางหยง

สยามอินเตอร์บุ๊คส์ (2559 : ออนไลน์) กล่าวว่า ทำเนียบกลางหย่าเป็นองค์กรที่ขายข้อมูล แต่ทุกปีจะจัดสิบอันดับได้หลักแล้วประกาศออกไป โดยมียอดฝีมือ พรรคใหญ่ มหาเศรษฐี ยอดคุณชาย และยอดหญิงงาม ซึ่งหลายปีนี้ อันดับหนึ่งของพรรคใหญ่คือพรรคบูรพานที่ ส่วนคุณชายอันดับหนึ่งคือ ประมุขสูงสุดพรรคบูรพานที่ เหมยฉางซู ฉายาบุรุษเหมยลุ่มน้ำบูรพา เมื่อสิบสองปีก่อนสร้างชื่อจากการเจรจาช่วยคนกับซู่ฉิงเทียน ประมุขพรรคมังกรผงาดที่เป็นใหญ่ทางเหนือ เหมยฉางซูตอนนี้อายุ 29 ปี ไม่มีวิทยายุทธและสุขภาพไม่ดี หมอเวทดาผู้เฒ่า สวินเงิน ที่รักษาสั่งให้พัก เหมยฉางซูจึงพาเพยหลิว เด็กหนุ่มที่มีปัญหาสมองไม่เติบโตเพราะการบาดเจ็บ แต่เป็นอัจฉริยะเรื่องวิทยายุทธ ออกเดินทางท่องเที่ยวจนได้พบกับเหล่าคุณชายแคว้นต้าเหลียงสามคน จนรับเชิญไปพักผ่อนที่ราชานครจินหลิง

คุณชายสองคนแรกคือ เชียวจิ้งรู่ย และเชียวปี้ ที่เป็นคุณชายใหญ่และคุณชายรองของหนิงกั้วโหว เชียวอวี และองค์หญิงลี่หยาง ขนิษฐาของฮ่องเต้ปัจจุบัน เนื่องจากเกิดเรื่องพิสดารตอนเกิดทำให้คุณชายใหญ่เชียวจิ้งรู่ยมีพ่อแม่สองชุด อีกชุดหนึ่งคือ เจ้าบ้านใหญ่ของหมู่บ้านน้ำพุสวรรค์ จั่วตังเฟิง ที่เป็นยอดฝีมือในทำเนียบกลางหย่าลำดับสี่ (อันดับสองของต้าเหลียง) ทำให้เชียวจิ้งรู่ยมีฐานะเป็นคุณชายรองของหมู่บ้านน้ำพุสวรรค์ด้วย ได้ฝึกวิชาและมีความโดดเด่นเป็นคุณชายอันดับสองในทำเนียบกลางหย่า แต่เนื่องจากชาติกำเนิดคลุมเครือ เชียวปี้จึงเป็นทายาทแทน นอกจากนี้หนิงกั้วโหวยังมีบุตรที่อายุน้อยอีกคน เชียวชวี และคุณหนูเชียวฉี ที่สมรสกับจั่วชิงเหยา คุณชายใหญ่ของหมู่บ้านน้ำพุสวรรค์ด้วย และเชียวปี้ยังต้องใจฉิดาตระกูลจั่ว พุดง่ายๆ คือสองครอบครัวนี้สนิทสนมกันมากที่สุด

ส่วนคุณชายอีกคนหนึ่งคือคุณชายอันดับสิบในทำเนียบกลางหย่า เหยียนอวีจินนายน้อยคนเดียวของเหยียนโหว เหยียนเซวีย แห่งจวนกั้วจี้ผู้เป็นบุตรของไท่ซือและพี่ชายของหวงโฮ่ว เมื่อสามสิบปีก่อนเหยียนเซวียเป็นนักการชุดหนุ่มผู้โดดเด่นในทำลายพันธมิตรแคว้นต้าอวี เปยเอี้ยน และซีไม่ ที่มารุกรานต้าเหลียง แต่ในปัจจุบันไม่สนใจราชการ มุ่งสู่การฝึกตนของนักพรต พุดได้ว่าไม่ถามไถ่เรื่องอื่นได้อีก เหมยฉางซูได้พบพวกเชียวจิ้งรู่ยที่ช่วยชาวบ้านร้องเรียนว่าญาติของชิงกั้วกงทำร้ายชาวบ้าน เมื่อเข้าเมืองหลวงเหมยฉางซูก็อาศัยในจวนหนิงกั้วโหวโดยใช้ชื่อ ซูเจ้อ

เรื่องสำคัญในเมืองหลวงคือคณะพุดแคว้นต้าอวีและเปยเอี้ยนมาขอสมรสหนีหวังจวินจู่ ที่อายุ 27 แล้วแต่ยังไม่สมรสเพราะอวิ้นหนานหวัง มู่เซิน ผู้เป็นพ่อพลีชีพกลางสนามรบ บุตรชาย มู่ชิง ยังเล็กนัก ทำให้พี่สาวคุมกำลังออกรบ สร้างผลงานสยบแคว้นฉู่ที่ด่านชิงหมิง เป็นแม่ทัพบัญชาการป้องกันชายแดนได้ จนเมื่อไม่กี่เดิวก่อนมู่ชิงเพิ่งรับตำแหน่งแทน ด้วยอำนาจทางทหารทำให้ฮ่องเต้จัดแข่งเลือกคู่ครอง โดยเปิดให้ชาวต้าเหลียงเข้าร่วมด้วย มีการประลองวิทยายุทธเลือกสิบคน แล้วคัดต่อด้วยอักษร ให้ผู้เข้ารอบสุดท้ายมาประลองกับหนีหวงที่เป็นยอดฝีมือลำดับสิบอีกที ทำให้เป็นเรื่องที่ครึกครื้นมาก

ในราชสำนักเรื่องการแย่งชิงบัลลังก์ก็ยิ่งร้อนแรง รัชทายาทเซียวจิ้งเซวียน มีเหยว่กั๊ยเพยเป็นมารดา ในขณะที่อวี๋หวังเซียวจิงหวาน ก็ถูกเลี้ยงดูมาโดยเหยียนหวงโง้วที่ไม่มีบุตร ทั้งคู่แ่งแย่งกันต่อหน้าลับหลังอย่างรุนแรง กวาดต้อนขุนนางแบ่งพรรคแบ่งพวก ที่มีการวางเดิมพันหรือประกันภัยหลายฝ่าย (เช่นเซียวป้ออยู่ฝ่ายอวี๋หวัง ส่วนเซียววี้ภายนอกเป็นกลาง เบื้องหลังอยู่ฝ่ายรัชทายาท) ส่วนองค์ชายอื่นก็ไม่สามารถหรือมีกำลังเพียงพอ องค์ชายสาม โอรสอยู่เพยก็พิการ องค์ชายห้า ฮว่ายหวัง ซี้ซลาด องค์ชายเก้าอายุเยาว์

เนื่องจากมีคำกล่าว บุรุษหมดยุรพานที่ อัจฉริยะฉีหลิน คนใดได้ใจ คนนั้นได้แผ่นดิน ทั้งสองคนเลยเสนอหน้าออกมาพยายามซื้อใจให้หมยฉางซูเป็นกุนซื่อ แต่หมยฉางซูกลับแอบหลอกล่อทั้งคู่ ดูเหมือนจะเข้ากับฝ่ายอวี๋หวัง แต่ความจริงแอบเสนอตัวให้องค์ชายเจ็ด จิงหวัง เซียวจิงเหยียน ที่มารดา จิงฉิน มีศักดิ์ต่ำต้อย จิงหวังเป็นคนตรง มีผลงานทางทหารบ้าง แต่ไม่เป็นที่โปรดปราน จนถือได้ว่าไร้โอกาส จากคำพูดของหมยฉางซู จิงหวังก็ตัดสินใจเข้าแ่งแย่งได้เด็ดขาด

ที่หมยฉางซูเข้าแ่งชิงด้วยเพราะเรื่องเมื่อสิบสองปีก่อน ชื่อจริงคือ หลินซูห์ บุตรโทนมแม่ทัพใหญ่กองทัพอัคคีแดง หลินเซี่ย และองค์หญิงจิ้นหยาง ศิษย์เอกของปราชญ์หลินฉง ออกรบตั้งแต่อายุสิบสามจนเป็นแม่ทัพค่ายวิหกแดง และเคยเป็นคู่หมั้นของหนี่หวงจวินจู่ เรื่องเกิดเพราะองค์หญิง เสวียนจี เผ่าฮว่าที่ถูกกองทัพอัคคีแดงทำลายล้างทางแก๊แค่น องค์ชายใหญ่ฉีหวังเซียวจิงอวี๋ รับโทษประหาร พระมารดามารดาเดินเพย หลินเยวี่เหยอาฆ่าตัวตาย แม่ทัพถูกสงสยจิงต้องตาย องค์หญิงจิ้นหยางฆ่าตัวตาย ที่รอดคือหลินซูห์ก็บาดเจ็บสาหัสและถูกพิษไฟเย็น การรักษาแบบลอนรากลอนโคนต้องลอกหนังบดกระดูก เอาอายุและสุขภาพไปแลกกับรูปร่างและเส้นเสียงแบบคนปกติ หลินซูห์จึงปลอมตัวสร้างฐานะใหม่พร้อมคนสนิทบางคน ส่วนอวีนหนานหวังถูกสงสย ไม่ได้รับกำลังหนุนจึงเสียชีวิต หลินฉงผู้เป็นพระอาจารย์ราชโอรสถูกปลดให้ออกนอกเมืองหลวงและตรอมใจตาย

ก่อนหมยฉางซูเข้าเมืองหลวงก็ได้ติดต่อสมุหราชองครักษ์ เหมิงจื่อ ยอดฝีมืออันดับหนึ่งต้าเหลียง (ยุทธภพเป็นที่สอง รองจากเสวียนปู้ แคว้นต้าอวี๋) ขุนพลชั้นหนึ่งผู้บัญชาการราชองครักษ์ห้าหมื่น มีความจงรักภักดีต่อฮ่องเต้มาแต่ก็เคยอยู่กองทัพอัคคีแดง ผู้ที่จำหลินซูห์ได้มีท่านทวด พระอัยยิกาไท่หวงไท่โง้วที่หลง ๆ ลืม ๆ ภายหลังยังมีหนี่หวงจวินจู่ และอาจารย์จิงฉินที่เป็นหมยฉางซูและถูกตระกูลหลินส่งเข้าวังเพื่อดูแลเดินเพย

หลินซูห์เคยสนิทสนมกับฉีหวังและจิงหวังอย่างมาก ต้องการล้างมลทินให้ผู้เสียชีวิตไปแล้วเห็นความสามารถและความเที่ยงธรรมของจิงหวังที่ไม่เปลี่ยนแปลง พยายามคุ้มครองเด็กน้อยถึงเซิง บุตรของฉีหวังที่เกิดในเรือนซังไฟโดยการซุกซ่อนของเหล่าชายาที่ยอมสละชีวิต แต่สำหรับตัวหลินซูห์เอง คนที่หลุดขึ้นมาจากรอกเวจี้ล้วนเปลี่ยนเป็นปีศาจร้ายทั้งนั้น ไม่เพียงเขาจดจำไม่ได้ แม้แต่ตัวเขายังจำตัวเองไม่ได้เลย

คำแนะนำของเหมยฉางซูที่ให้ต่อเหล่าองค์ชายทำให้องค์ชายใหญ่ตกต่ำ อวี๋หวังเหมือนสร้างผลงานมากมาย ภาวะคุกคามมากจนเซียวจิ้งรุ่ยยังสามารถมีวาตะ เวลานี้ขุนนางในพระราชสำนัก ถ้าสัตย์ซื่อจริงใจก็ถูกเหินว่าอ่อนต่อโลก ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมก็ถูกมองว่าไร้เดียงสา สภาพแวดล้อมเป็นเช่นนี้ ผู้ใดสามารถยืนหยัดได้ เหมยฉางซูใช้โครงกระดูกในตู้ของขุนนางผู้สนับสนุนสององค์ชายเป็นจุดเริ่มต้นในการถูกปลดจรรยาฐานกำลังในหกกรมกลวงโหว่ สร้างอำนาจบารมีของจิ้งหวังแต่จำประกายส่งเสริม ขุนนางมือสะอาดเข้ารับตำแหน่งในฐานะขุนนางไร้ฝ้าย จนกระทั่งจิ้งผินได้เลื่อนขั้นเป็นเพยและก๊วยเพย จิ้งหวังเลื่อนจากจิ้งหวังเป็นชินหวัง อุปสรรคที่ต้องผ่านนอกจากรัชทายาทและอวี๋หวัง ก็ยังมีเซี่ยเจียง หัวหน้าหน่วยส่องธรรมที่ขึ้นตรงกับฮ่องเต้ ธรรมดาร์ักษาความเป็นกลาง แต่ไม่สามารถนิ่งเฉยได้เพราะเพราะผู้สอบสวนเหตุการณ์คราวฉีหวัง สุดท้ายยังมีแคว้นรอบทิศ ทั้งต้าอวี๋ ตงไห่ เปียเอียน และเยียนฉิน ที่อาศัยช่วงต่ำเหลียงอ่อนแอเข้ารุกราน

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ - สกุล

MISS TANG QIUYUN (ฟ้าใส)

วัน เดือน ปีเกิด	27 กรกฎาคม 2531
ที่อยู่ปัจจุบัน	อยู่ดี ทาวเวอร์แมนชั้น 9,11 ซอยบุญอยู่ ถนนดินแดง แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร 10400
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2552	คณะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี (เอกภาษาไทย)
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2559 – ปัจจุบัน	ครูสอนภาษาจีนที่โรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร

